

Cái Hôn Của Tử Thần II

Contents

Cái Hôn Của Tử Thần II	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	40
11. Chương 11	43
12. Chương 12	46
13. Chương 13	47
14. Chương 14	48
15. Chương 15	49

Cái Hôn Của Tử Thần II

Giới thiệu

Nguyên tác: Cái Hôn Của Tử Thần I (A Kiss Before Dying)Tác giả: Ira LevinDịch giả: Vĩnh KhôiBỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-hon-cua-tu-than-ii>

1. Chương 1

Kính thưa bác Kingship,

Cháu nghĩ bác sẽ thắc mắc không hiểu cháu là ai, trừ phi bác nhớ đã đọc thấy tên cháu trên báo chí. Cháu là cô gái cho Dorothy, con gái bác, mượn thắt lưng. Cháu là người cuối cùng chuyện trò với Dorothy. Cháu thật tâm không muốn gợi lại nỗi đau khổ này nơi bác nhưng cháu có câu chuyện cần phải thưa với bác.

Như bác biết, Dorothy và cháu có bộ áo quần màu xanh lục rất giống nhau. Chị ấy đến phòng cháu mượn cái thắt lưng. Cháu đã cho chị ấy mượn; về sau cảnh sát đã tìm thấy (hoặc cháu nghĩ là như thế) thắt lưng đó ngay trong phòng Dorothy. Cảnh sát giữ cái thắt lưng hơn một tháng rồi mới hoàn trả lại cho cháu. Thời gian đó quá trễ nên mùa vừa qua cháu không mặc bộ đồ ấy.

Mùa xuân đang trở lại, hôm qua cháu đem bộ đồ ra mặc thử. Thật vừa vặn, thưa bác. Nhưng khi mang thắt lưng vào, cháu rất đỗi ngạc nhiên vì đây là cái thắt lưng của Dorothy. Bác biết không, thắt lưng nói rộng đến hai khuy, cháu không sao mang vừa được. Dorothy mảnh khảnh, cháu càng mảnh khảnh hơn. Thú thật, cháu rất gầy. Tuy nhiên chắc chắn là cháu không sút cân vì cháu mặc bộ áo rất vừa vặn như đã thưa với bác ở trên. Thắt lưng của Dorothy, bác ạ. Khi cảnh sát giao lại cho cháu, thoát tiên cháu nghĩ đó là thắt lưng của cháu bởi vì khóa nịt bị tróc sơn như cái của cháu. Sự trùng hợp đó cháu nghĩ chắc là vì cả hai cùng do một nơi sản xuất ra.

Vì một lý do nào đấy Dorothy không thể mang cái thắt lưng của mình nên phải mượn của cháu, dù thắt lưng của chị ấy không hư hỏng tí nào. Cháu thật không hiểu nổi. Lâu nay cháu cứ cho là Dorothy muốn nói chuyện với cháu nên viện cớ như vậy.

Bây giờ đã biết đó là thắt lưng của Dorothy thì cháu không thể nào mang được. Không phải cháu tin dị đoan đâu, thưa bác; nhưng nói cho cùng nó không phai của cháu, nó thuộc về Dorothy đáng thương. Cháu đã định ném đi nhưng thấy làm thế là không phải. Cháu xin gửi lại cho bác trong gói hàng riêng và bác giữ hoặc sử dụng thế nào đó tùy bác.

Bộ áo quần xanh lục kia cháu vẫn mặc vì năm nay ở đây các cô gái đều mang thắt lưng to bản làm bằng da cá.

Cháu xin kính chào bác.

Thư của Leo Kingship gửi cho Ellen Kingship

Ngày 8 tháng 3 năm 19...

Ellen con,

Ba mới nhận được thư của con. Ba xin lỗi không trả lời cho con sớm hơn được vì công việc ở công ty quá bề bộn.

Hôm qua là thứ tư, Marion đến đây ăn cơm tối với ba. Trông chị con không được khỏe lắm. Ba đưa thư của Koch cho chị con xem và Marion đề nghị gửi thư này cho con. Con hãy đọc thư này trước, sau đó đọc thư của ba.

Marion nói với ba rằng con lúc nào cũng bị dày vò dần vệt kể từ khi Dorothy qua đời đến nay vì con nghĩ chính sự bỏ tâm của con là nguyên nhân gây ra cái chết của Dorothy. Câu chuyện kể của Koch, cũng theo Marion, khiến con tưởng lầm rằng con là người Dorothy tha thiết muốn tâm sự và nếu như con không xô đuổi thì em con đã không đến nỗi hành động dại khờ như thế.

Ba tin Marion đúng bởi vì những gì chị con nói có thể giải thích được thái độ và nỗi lòng sâu kín của con.

Trong những ngày tháng tư vừa qua, con vẫn bướng bỉnh không chịu chấp nhận cái chết của Dorothy là một trường hợp tự tử, dù bức thư là một bằng chứng hiển nhiên không sao chối cãi được. Con có cảm tưởng con phải gánh lấy một phần trách nhiệm nếu em con quyền sinh nên những tuần trước đây con đành phải chấp nhận sự thật như vậy và con cũng đành chấp nhận những dẫn vật tư tưởng của con.

Bức thư của Koch đã làm vấn đề trở nên rõ ràng. Dorothy, với lý do gì đấy không biết, đến gặp Koch và mượn thắt lưng. Dorothy không sống trong một tâm trạng tuyệt vọng đến nỗi phải cần có một người tâm sự, nhưng em con đã quyết tâm thực hiện điều mà em con muốn làm. Chẳng có lý do gì để con tin rằng nếu hai chị em con không húc hặc nhau vào mùa Giáng sinh thì con là người Dorothy muốn gặp trước hết. (Con cũng đừng quên Dorothy là người gây sự với con trước và em con đang mang tâm trạng u uẩn buồn

rầu). Về thái độ nhạt nhẽo bất cần của Dorothy thì ba nhắc con nhớ chính ba đã đồng ý để Dorothy đến đại học Stoddard hơn là đại học Caldwell, vì không muốn em con sống dựa vào con quá đáng. Vẫn biết nếu Dorothy theo con lên đại học Caldwell, có thể tấm thảm kịch đã không xảy ra. Nhưng chữ “Nếu” là chữ lớn nhất trên đời, Ellen con ạ. Hình phạt đó đối với Dorothy có thể quá nghiêm khắc, nhưng chính Dorothy đã muốn chọn hình phạt như vậy. Ba không có trách nhiệm, con cũng không có trách nhiệm gì cả. Không ai chịu trách nhiệm hết trừ em con ra.

Ba mong rằng việc hiểu lầm về thái độ ban đầu của Dorothy mà Koch cho biết sẽ rũ bỏ được nơi con mặc cảm tội lỗi và con sẽ không tự buộc tội mình nữa.

Ba của con.

Tái bút: Ba viết tay hơi khó đọc. Thư riêng nên ba không thể đọc cho thư ký viết.

Thư của Ellen Kingship gửi cho Bud Corliss

Ngày 12 tháng 3 năm 19...

(tám giờ sáng)

Anh Bud yêu mến,

Hiện em đang ngồi trong toa xe với lon Côca côla (vào giờ này – thật kinh khủng!), với cây bút và giấy, cố gắng viết dừng run tay vì con tàu lắc lư và cố gắng diễn đạt cho thật rõ ràng nếu không nói là cho thật bình tĩnh – như giáo sư Mulholland thường nói – lý do nào đã thúc đẩy em đi Blue River.

Em rất tiếc trận đấu bóng rổ tối nay, nhưng em tin Connie và Jane sẽ sẵn sàng thay thế chỗ em và anh có thể tưởng tượng là em vẫn có mặt trong hai hiệp đấu ấy.

Bây giờ trước hết, cuộc hành trình này hoàn toàn không phải là do bốc đồng đâu anh nhé! Suốt đêm qua, em đã suy nghĩ nát óc. Anh sẽ nghĩ là em đang tìm cách trốn chạy qua Cairo, thủ đô của Ai Cập. Thứ hai: Em sẽ không mất bài vở bởi vì đã có anh đi ghi bài đầy đủ cho em rồi, và dẫu sao em cũng không đi lâu quá một tuần. Hơn nữa, có khi nào người ta đánh hồng sinh viên cuối cấp thi ra trường chỉ vì lý do cúp cua không? Thứ ba: Em sẽ không lãng phí một giây phút nào vì em biết em phải làm gì và khi biết như thế thì nhất định em sẽ không chậm trễ được.

Vậy chẳng có gì để phản đối cả phải không anh? Anh hãy để em giải thích vì sao em ra đi như thế này. Trước hết, em nói những điều em biết cho anh nghe.

Sáng thứ bảy, em nhận được thư của ba em. Anh biết đấy, đầu tiên Dorothy rất muốn đến đại học Caldwell nhưng em phản đối và kể từ đó em luôn luôn giữ vững ý kiến của em. Sau khi Dorothy chết, em cứ tự tra vấn em xử sự như thế có phải vì vô tư hay không. Cuộc sống ở gia đình rất tù túng, một phần do tính quá nghiêm khắc của ba em, một phần thì Dorothy bám víu vào em quá đáng, dù lúc đó em chưa nhận ra điều ấy. Cho nên khi vào đại học Caldwell, em thực sự đã sống buông thả. Ba năm đầu tiên ở đó, em là một cô gái kinh khủng lắm. Anh sẽ không nhận ra em được đâu. Như em đã nói, em không rõ là khi em ngăn chặn Dorothy theo em lên đại học Caldwell là cốt để cho Dorothy tập sống tự lập hay là để cho bản thân em được rảnh tay rảnh chân sống tự do thoải mái, vì ai cũng biết Caldwell là nơi ai muốn làm gì thì làm.

Việc phân tích của ba em (có thể với sự góp ý của chị Marion) về thái độ của em trước cái chết của Dorothy là chính xác. Em không muốn chấp nhận đó là một trường hợp tự tử bởi vì như thế có nghĩa là em phải gánh chịu một phần trách nhiệm. Tuy nhiên ngoài những lý do tình cảm trên, em có những lý do để nghi ngờ về cái chết của Dorothy. Chẳng hạn lá thư Dorothy gửi cho em. Đúng là nét chữ của em ấy – em không phủ nhận điều này – nhưng xem ra không phải là giọng điệu của Dorothy. Nghe nó kịch cỡm rỗng tuếch thế nào: - “Chị yêu quý của em” – trong khi trước kia Dorothy thường viết cho em: “Chị Ellen thân mến”. Em có nêu lên chi tiết này với cảnh sát nhưng họ cho đó là điều tất nhiên vì Dorothy viết thư với tâm trạng căng thẳng và khủng hoảng, không thể có giọng điệu bình thường như mọi lần được. Sự kiện Dorothy đem giấy khai sinh theo cũng khiến em thắc mắc nhưng cảnh sát vẫn giữ lập luận như trên: Người tự tử thường bận tâm về việc làm thế nào để người ta nhận diện mình được. Cần gì phải thế vì lúc nào Dorothy cũng có thể sinh viên đại học Stoddard kia mà. Nhưng cảnh sát chẳng mấy may xem xét đến ý kiến của em.

Em đành chịu. Cuối cùng phải chấp nhận Dorothy đã tự tử chết và tự trách mình. Câu chuyện của Annabelle Koch là một lý lẽ đanh thép. Mô típ của cái chết ấy càng khiến cho em cảm thấy có trách nhiệm thêm vì một cô gái có một chút hiểu biết sẽ không khi nào tự hủy mình khi đang có thai nghén, không bao giờ, em nghĩ thế, trừ phi các cô gái đó không còn một nơi nào để nương tựa. Sự việc Dorothy có thai chứng tỏ nàng đã bị một kẻ nào đó phụ bạc – chính hần! Em rất biết rõ Dorothy, nàng rất coi trọng vấn đề duyên ái và không phải là một cô gái dễ sa đoạ. Sự kiện Dorothy có thai cho thấy nàng vô cùng yêu hần và đã có ý định kết hôn với hần.

Đầu tháng mười hai, trước khi chết, Dorothy viết thư cho em kể rằng nàng có một người bạn trai cùng học lớp tiếng Anh với nhau. Nàng thường đi chơi với hần. Đó là một sự thật. Dorothy hứa sẽ nói hết cho em nghe vào dịp nghỉ Giáng sinh đó... Nhưng suốt những ngày nghỉ, bọn em gây gổ nhau. Cho nên bọn em không có dịp để tâm sự. Khi quay về lại trường, những bức thư bọn em gửi cho nhau chỉ là những bức thư thăm hỏi chiếu lệ. Vì thế em không biết được tên hần. Những gì em biết về hần chỉ thu gọn trong lá thư kia, rằng hần cùng học một lớp tiếng Anh, rằng hần khá đẹp trai, hơi giống Len Vernon – là chồng của người chị họ – điều ấy có nghĩa là người yêu của Dorothy cao lớn, tóc nâu, mắt màu xanh...

Em có nói với ba em về hần, hỏi thúc ba em tìm xem hần là ai và phải trừng trị hần. Ba em không đồng ý với lý do chẳng lấy gì làm bằng chứng chính hần đã xuống tay hạ thủ Dorothy rồi lẩn trốn. Dorothy tự tử là vì những tội lỗi do chính nàng gây ra. Thế rồi ba em im luôn.

Mãi đến thứ bảy vừa rồi, em nhận được thư của ba em kèm theo lá thư của Koch. Nhưng lá thư đó chẳng có tác dụng gì như ba em mong đợi, bởi vì như em nói, câu chuyện kể của Koch không dính dáng, liên hệ gì đến những nỗi buồn của em. Tuy nhiên em bắt đầu đặt những câu hỏi: nếu thất lưng còn tốt, tại sao Dorothy lại đi nói dối để mượn thất lưng của Koch? Tại sao Dorothy không dùng cái thất lưng của mình? Ba em không thắc mắc chuyện đó: nó có những lý do riêng của nó. Nhưng em lại muốn biết những lý do gì? Dorothy đã gợi nơi em ba vấn đề cần phải tìm hiểu. Chúng cứ lẩn quẩn trong đầu óc của em. Thế này:

1. Vào lúc mười giờ mười lăm sáng hôm đó, Dorothy đã mua một đôi găng tay màu trắng đắt tiền trong cửa hàng phía bên kia đường cư xá. (Chủ tiệm đã báo cáo việc này cho cảnh sát khi nhìn thấy ảnh Dorothy trên báo). Trước tiên Dorothy hỏi mua một đôi tất nhưng chúng quá lớn nàng mang không vừa nên mới mua găng tay và đã trả một đô la năm mươi xu. Khi chết Dorothy còn mang chúng. Tuy nhiên trong ngăn kéo của bàn học trong phòng Dorothy lại có một đôi găng tay bằng vải rất đẹp mà chị Marion đã tặng vào dịp Giáng sinh. Tại sao Dorothy không dùng đôi găng tay đó?

2. Dorothy là một cô gái rất kén chọn trong việc ăn mặc. Khi chết, nàng mặc bộ áo quần màu xanh lục, bên ngoài lại khoác áo choàng bằng lụa trắng có nơ hình con bướm cũ kỹ, xấu xí không hợp với bộ áo xanh lục kia. Hơn nữa nơi tủ áo lại có áo khoác bằng lụa còn mới toanh rất hợp thời, tại sao Dorothy không mặc chiếc áo này?

3. Dorothy mặc bộ áo quần màu xanh lục, trong lại mặc quần lót màu trắng và nâu. Chiếc khăn tay thì lại sắc sỡ, màu sắc chẳng hài hòa tí nào cả. Còn ít ra mười chiếc khăn tay khác, cái nào cũng trông hợp với cái áo màu xanh lục, tại sao Dorothy không chọn những khăn tay đó?

Ngay lúc Dorothy chết, em đưa vấn đề này với cảnh sát. Họ bác bỏ toàn bộ những gì em đề cập đến. Nạn nhận bị quẩn trí! Thật là buồn cười khi đòi hỏi nạn nhân phải ăn mặc như mọi ngày. Em có nói sự trùng hợp này là điều khó thấy nơi Dorothy. “Đó là điều tất nhiên – họ nói – vì nạn nhân đang sống trong tình trạng không được bình thường lắm. Họ kết luận – cô không có kinh nghiệm về những sự việc như thế này đâu!”.

Lá thư của Koch lại là bằng cứ thứ tư. Thất lưng của Dorothy còn tốt, tại sao nàng lại đi mượn thất lưng của Koch kia chứ? Tại sao? Em phải tìm cho ra lẽ. Có một sự tương phản kỳ lạ trong cách ăn mặc của Dorothy. Nguyên nhân nào?

Cả đêm thứ bảy, em trằn trọc mãi vì những câu hỏi này. Anh đừng hỏi rằng em muốn chứng minh cái gì đây. Em có cảm tưởng các sự việc kia có một mối ràng buộc chặt chẽ với nhau. Em cần phải tìm hiểu trạng thái tinh thần của Dorothy những ngày đó ra sao. Em giống như một người bệnh đang đau răng cứ thích lấy đầu lưỡi ấn mạnh vào cái răng đau ấy.

Em phải viết cho anh hàng chục lá thư mới kể hết được những diễn tiến quá trình suy nghĩ của em, lý luận

của em trong việc tìm kiếm mối liên hệ giữa các sự kiện đã bị bác bỏ kia. Em phải đánh giá lại toàn bộ dữ kiện, xét lại mọi kết luận, dù đó là kết luận của ai chẳng nữa. Thậm chí em còn lấy những mảnh giấy rồi ghi lên đó nào là khăn tay, găng tay, áo choàng, thắt lưng và ghi chú những hiểu biết của em về mỗi vật, tìm hiểu ý nghĩa của từng vật. Nhìn bên ngoài, chúng không mang một ý nghĩa nào hết. Kích thước, tuổi tác, quyền sở hữu, giá cả, màu sắc, phẩm chất, nơi mua sắm – không một ý nghĩa nào xuất hiện trên bốn vật của bản danh sách đó cả. Em xé bỏ rồi đi ngủ. Không thể cho đó là một vụ quyền sinh được.

Một giờ sau đó, bỗng một ý nghĩ bất ngờ đến trong đầu em. Em sững sờ ngồi bật dậy, nghe lạnh toát cả người. Chiếc áo lỗi thời đôi găng tay mua sáng hôm đó, cái thắt lưng của Koch, khăn tay... Cái thì cũ, cái thì mới, cái màu xanh, cái thì mướt...

Em muốn tin đây là một sự tình cờ, ngẫu nhiên thôi. Nhưng tự thâm tâm em không sao tin như thế.

Dorothy đến nhà Hành chính, không phải vì đó là tòa nhà cao nhất ở Blue River mà đến đây với mục đích làm lễ thành hôn. Dorothy mặc cái thì mới, cái thì cũ, cái mướt, cái thì màu xanh, cái thì màu trắng... Ôi đứa em gái lãng mạn đáng thương của em!

Đem theo giấy khai sinh, Dorothy muốn chứng minh là nàng đã trên mười tám tuổi. Và không ai đi đến đây một mình bao giờ. Dorothy chỉ có thể đi với một người – tác giả của cái bào thai đó, người nàng đã gắn bó từ lâu, người Dorothy đã yêu tha thiết – cái gã tóc nâu, mắt xanh, đẹp trai cùng học trong lớp tiếng Anh với nàng. Hắn đã đưa Dorothy lên tận mái nhà. Em quả quyết sự việc là vậy.

Về phần bức thư kia thì sao? Chỉ viết thế này – “Em mong chị tha thứ nỗi buồn phiền em đã gây ra. Em không thể làm gì khác được” – Đây là ý định tự tử chứ? Dorothy chỉ muốn nói đến việc kết hôn của nàng! Dorothy biết ba em không bao giờ chấp nhận hành động hấp tấp nông nổi đó. Nhưng Dorothy không thể làm gì khác hơn được nữa vì đã có thai. Cảnh sát rất đúng khi cho rằng giọng điệu lừng khừng ấy là triệu chứng tâm trạng của một người đã manh nha ý muốn tự vẫn.

Cái thì mới, cái thì cũ... cũng đủ lý do để em bắt tay tiến hành điều tra nhưng những chứng cứ đó chưa đủ vững mạnh để thuyết phục cảnh sát mở lại hồ sơ của vụ án, nhất là họ vẫn còn thành kiến với em – một cô gái quái gở đã làm cho họ bực mình trong năm vừa qua. Anh biết không đó là sự thật. Cho nên em phải truy lùng hắn và sẽ hành động như thám tử Sherlock Homes của Conan Doyle. Khi nào em phát hiện ra một việc gì đây để hỗ trợ cho những nghi ngờ của em, một chứng cứ hùng hồn nào đó để cảnh sát phải lưu ý đến thì em hứa rằng em sẽ đi thẳng đến họ ngay. Em đã xem nhiều phim trong đấy vị nữ anh hùng đã kết tội tên sát nhân trong chính căn phòng cách âm của hắn và tên sát nhân nói rằng: “Đúng, tao đã làm việc đó nhưng mày sẽ không còn sống để kể câu chuyện ấy đâu”. Anh đừng lo cho em, đừng có nôn nóng và cũng đừng viết thư cho ba em vì ba em sẽ rùm beng lên. Có thể em thật ngu ngốc và bốc đồng khi dấn thân vào câu chuyện theo cách này nhưng làm sao em có thể ngồi khoanh tay chờ đợi trong khi em biết phải làm gì và biết chẳng còn ai khác làm việc đó ngoài em ra.

Tàu đang vào địa phận của Blue River, từ cửa sổ em có thể nhìn thấy nhà Hành chính.

Trong nội ngày hôm nay em sẽ gửi thư này, em sẽ cho anh biết em ở đâu và làm những gì. Cho dù Stoddard có lớn hơn gấp mười lần Caldwell chẳng nữa, em cũng biết em sẽ bắt đầu từ đâu. Hãy cầu chúc cho em được may mắn nghe anh...

2. Chương 2

Sau khi tắt máy dùng để liên lạc với các văn phòng khác, viện trưởng đứng lên, nhìn về phía cánh cửa lớn. Ông phải tạo một vẻ mặt trịnh trọng cho thích hợp với hoàn cảnh vì người khách của ông đang chịu một cái tang đau đớn – cái chết của sinh viên nội trú trường đại học của ông. Những tiếng chuông đúng ngọ nghe nghèn nghẹn từ xa tí tít vọng vào phòng. Cửa mở và Ellen bước vào.

Khi Ellen khép cửa, đến gần bàn giấy, viện trưởng, với vẻ tự mãn của một người thương xuyên tiếp xúc với giới trẻ, đã đánh giá và nhận xét về nàng. Nàng rất gọn gàng, ông thích thế. Khá đẹp, mái tóc hung hung

cùng với màu mắt, nụ cười tự tin phảng phất một quá khứ đau thương và cái nhìn cương quyết. Có thể không thông minh lắm, nhưng cần cù... chịu khó. Àu khoác ngoài và áo dài cùng màu xanh đậm, một sự trái ngược dễ chịu, tương phản với vẻ lờ lợt sắc sỡ của hầu hết sinh viên ở đây. Bên ngoài trông Ellen có vẻ căng thẳng nhưng bên trong có thể không phải là thế.

- Chào cô Kingship – Ông nói nhỏ, gật đầu ra hiệu chỉ ghế mời khách.

Cả hai ngồi xuống. Hai bàn tay nung núc chập vào nhau, viện trưởng nhìn Ellen và nói:

- Ông cụ vẫn thường chứ?

- Cám ơn thầy, ba em vẫn thường – Giọng nói của nàng trầm trầm đượm vẻ mệt mỏi.

- Tôi đã hân hạnh được gặp ông cụ... năm trước đây. – Ông dừng lại một chốc – Tôi có thể giúp gì được cho cô?

Nàng khẽ nhích người ra sau ghế.

- Gia đình em – ba em và em – muốn nhận diện một người, một sinh viên học ở đây. – Viện trưởng nhú mào tỏ vẻ quan tâm một cách kín đáo – Cậu ta đã cho Dorothy mượn một số tiền khá lớn cách vài tuần trước khi cô ấy chết. Dorothy có viết thư nói cho em biết việc này. Tình cờ bắt gặp tập ngân phiếu của Dorothy, vào tuần trước đây, em chợt nhớ lại sự việc đã xảy ra. Qua tập ngân phiếu đó, chẳng thích gì về việc thanh toán món nợ mà Dorothy đã vay mượn người sinh viên kia. Gia đình em nghĩ cậu ta hẳn là rất khó xử nên không tiện khai báo.

Viện trưởng gật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

- Có điều là... - Ellen ngập ngừng – em không nhớ tên cậu ta. Nhưng Dorothy cho biết cậu ta cùng học lớp tiếng Anh vào mùa thu và là một thanh niên tóc vàng. Gia đình em nghĩ thầy có thể giúp gia đình tìm ra cậu sinh viên đó. Số tiền quá lớn... - Ellen hít mạnh vào.

- Tôi hiểu – Viện trưởng nói, hai tay bóp chặt vào nhau như thể xem đôi bàn tay mình to lớn đến đâu, môi nở nụ cười, nhìn Ellen – Có thể giúp cô được đấy – Ông nói với tác phong nhanh nhẩu của một người quen sống trong quân đội. Ông làm ra vẻ trịnh trọng, mở máy gọi cô thư ký – Cô Platt!

Một người đàn bà xanh xao mở cửa bước vào phòng. Ông gật đầu chào cô rồi ngả người ra sau ghế, nhìn thẳng vào bức tường phía sau đầu Ellen như thể ông đang thảo ra một chiến lược gì vậy.

- Cô hãy lấy hồ sơ của Dorothy Kingship, học kỳ mùa thu năm 19... Xem thử cô ấy học khóa Anh văn nào và có danh sách sinh viên ghi danh khóa học đó không. Cô mang hết hồ sơ của nam sinh viên có tên trong danh sách đó – Ông nhìn sang cô thư ký – Cô nghe rõ chứ?

- Vâng, thưa ông viện trưởng.

Ông bắt cô thư ký lặp lại những dặn dò của ông.

- Tốt.

Cô thư ký đi ra.

- Nhanh lên nhé – Viện trưởng nói với theo khi cánh cửa đã khép lại. Quay sang Ellen, ông mỉm cười tự mãn. Ellen mỉm cười đáp lại.

Dần dần cử chỉ của một quân nhân mất đi, ông trả lại con người bình thường như mọi khi. Ông hơi chồm người về phía trước, những ngón tay khẽ nhịp lên mặt bàn.

- Chắc chắn cô không đến Blue River chỉ vì việc này chứ?

- Vâng đúng thế. Em đến thăm một người bạn.

- Thế chứ.

Ellen mở xách tay.

- Em xin phép được hút thuốc?

- Cô cứ tự nhiên. – Ông đẩy cái gạt tàn bằng thủy tinh sang phía nàng – Tôi cũng hút đấy chứ – Viện trưởng vui vẻ nói. Ellen đưa thuốc mời nhưng ông từ chối. Nàng lấy hộp diêm màu trắng có in dòng chữ mạ đồng Ellen Kingship rồi châm thuốc hút. Viện trưởng nhìn hộp diêm, dáng trầm ngâm.

- Thái độ hiểu biết về vấn đề tiền bạc của cô thật đáng khen – Ông vừa nói vừa cười – Nếu như tất cả những người chúng tôi tiếp xúc đều hiểu biết như thế thì quý hóa biết bao – Ông nhìn vào cái mở thư bằng đồng – Hiện nay chúng tôi đang bắt đầu cho xây dựng một phòng tập thể dục và một nhà chơi. Một vài người hứa giúp đỡ nhưng đã không giữ lời.

Ellen lắc đầu có vẻ thông cảm.

- Có lẽ ông cụ sẽ vui lòng góp phần – Viện trưởng cân nhắc – Như một hành động để tưởng nhớ người em gái của cô.

- Em rất được hân hạnh được đề nghị với ba em.

- Thế thì tốt quá. Chắc chắn chúng tôi sẽ không quên lòng hảo tâm đó – Ông đặt cái mở thư về chỗ cũ – Những đóng góp như vậy thường được giảm thuế, theo tôi hiểu – Ông nói thêm.

Vài phút sau, cô thư ký bước vào ôm theo chồng hồ sơ rồi để chúng trước mắt ông viện trưởng.

- Năm mươi một sinh viên học tiếng Anh – Cô báo cáo – Khóa sáu có mười bảy nam sinh viên.

- Tốt.

Khi cô thư ký rời khỏi phòng, viện trưởng sửa ghế ngồi lại, tay xoa xoa vào nhau, lại trở về phong cách một quân nhân. Ông mở tập hồ sơ, rút giấy tờ ra cho đến khi nhìn thấy mẫu đơn ghi danh có dán ảnh ở trên góc.

- Tóc màu đen – Ông nói rồi để tập hồ sơ bên phía trái của ông.

Khi ông xem xong thì có hai chồng hồ sơ không đều nhau ở trên bàn trước mặt ông.

- Mười hai người tóc màu đen và năm người tóc nhạt – Viện trưởng nhận xét.

Ellen chồm người về đằng trước.

- Một lần Dorothy nói với em là cậu ta rất đẹp trai...

Viện trưởng lấy chồng hồ sơ có năm cái tất cả, rồi mở hồ sơ nằm trên cùng.

- George Speiser – Ông nói ra chiều nghĩ ngợi – Nếu cô cho cậu Speiser này là đẹp trai... - Ông đưa hồ sơ qua cho Ellen. Khuôn mặt trong ảnh cảm lép, đôi mắt sắc sảo. Nàng lắc đầu ý nói không phải cậu ta. Ảnh thứ hai là một sinh viên mặt mày hốc hác, mang đôi kính dày cộm. Người thứ ba, ba mươi lăm tuổi, tóc không phải màu nâu. Đôi tay nàng đặt trên ví thấm đầy mồ hôi. Viện trưởng mở hồ sơ thứ tư – Gordon Gant. Cái tên đó cô nghe có quen không? – Ông trao lá đơn xin ghi danh cho Ellen. Người này tóc nâu, khá đẹp trai, đôi mắt sâu lộ vẻ thông minh nằm dưới đôi lông mày rậm đen, quai hàm chắc nịch, nụ cười tự tin.

- Em nghĩ chính là cậu này – Ellen nói.

- Hoặc cũng có thể là Dwight Powell? – Viện trưởng hỏi, tay bên kia cầm hồ sơ thứ năm. Người thanh niên trong ảnh này cằm vuông, ánh mắt nghiêm nghị, màu mắt xanh.

- Thế nào? Ai đây? – Ông hỏi lần cuối cùng.

Ellen bước ra khỏi khu học chính, một tay cầm ví, tay kia cầm mảnh giấy ông viện trưởng đưa, đứng tần ngần ở bậc thềm trên cùng, nhìn làng đại học u ám dưới bầu trời ảm ỉm.

Hai người... Điều này sẽ làm công việc của nàng chậm lại một chút, thế thôi. Chỉ có việc xem trong hai người đó ai là hấn... rồi sau đấy theo dõi... thậm chí nếu cần phải giáp mặt với hấn – dĩ nhiên mình phải giả danh là một người khác chứ không thể xưng tên Ellen Kingship được. Phải coi chừng ánh mắt sắc như dao và những câu trả lời rào đón của hấn. Àn mạng thì phải có dấu vết. (Chắc chắn đó là một vụ sát nhân, không thể trát được!).

Mình phải dấn thân vào hang cọp. Nàng nhìn mảnh giấy nơi tay: Gordon Gant, 1312, đường 26 khu tây và Dwight Powell, 1520 đường 35 khu tây.

3. Chương 3

Nhưng dấu sao cũng không được lãng phí thì giờ, mình phải nhớ rõ điều đó. Nàng cắn môi dưới, tay vẫn tiếp tục gõ nhịp trên mặt bàn.

Một lúc sau, nàng đặt ly cà phê còn một nửa lên bàn, đứng dậy và đi về phía phòng điện thoại. Nàng ngần ngừ một chốc rồi lật từng trang nơi quyển điện thoại niên giám. Không có số điện thoại của Gant, cũng không có địa chỉ của Powell ở đường 35. Điều đó chứng tỏ cả hai không có điện thoại, đoán vậy thôi, hoặc là cả hai đang sống chung với gia đình.

Nàng gọi Phòng chỉ dẫn và biết được số điện thoại của số nhà 1312 đường 26 khu tây – số điện thoại 2 – 2014.

- Alô, ai gọi đó? – Một giọng nói khô đặc của người miền tây vang lên trong máy.
- Thưa có anh Gordon Gant ở đây không ạ? – Giọng nói của Ellen lú lại. Đầu dây bên kia bỗng im lặng.
- Bà con gì với cậu Gant hả?
- Dạ không. Bạn anh ấy thôi. Anh ấy có ở nhà không thưa bà?
- Không! – Câu trả lời cụt ngủn, lạnh lùng.
- Thưa, bà là ai?
- Chủ nhà.
- Khi nào anh ấy về?
- Cậu ấy về khuya lắm – Giọng bà ta nhanh nhẩu tỏ vẻ khó chịu. Ellen nghe tiếng máy đầu kia dần mạnh xuống. Nàng nhìn ống nghe câm lặng, rồi lặng lẽ gác máy. Khi nàng quay lại chỗ ngồi thì ly cà phê đã nguội lạnh.

Hắn đi suốt ngày. Mình có nên đến đó không? Câu chuyện ngắn ngủn vừa qua với bà chủ nhà cho thấy Gant có thể là người yêu của Dorothy. Hoặc nếu loại trừ khả năng đó thì chính là Powell. Mình phải đến gặp bà chủ nhà... nhưng với lý do gì đây?

Úi chà, bất cứ lý do gì, miễn sao bà chủ nhà đừng nghi ngờ mình. Hành động liều lĩnh đó sẽ gây ra những nguy hiểm gì? Tất nhiên Gant sẽ nhận ra ngay sự giả mạo ấy khi bà chủ nhà thuật lại câu chuyện cho hắn nghe. Nếu Gant không phải là tên sát nhân, trong trường hợp này hãy để cho hắn thắc mắc về người lạ mặt đã mạo danh là bạn hay người thân thích của hắn. Nếu Gant là người yêu của Dorothy thì cứ để cho hắn băn khoăn về người lạ đi điều tra về hắn. Nếu hắn đã giết Dorothy thì hắn sẽ cảm thấy bị đe dọa vì sự xuất hiện của cô gái kia. Tuy nhiên sự lo sợ của hắn chẳng ảnh hưởng gì đến kế hoạch của mình, vì sau đó mình đích thân đến làm quen với hắn, hắn sẽ không ngờ mình chính là cô gái đã đi điều tra bà chủ nhà. Nỗi bất an từ phía hắn thậm chí sẽ có lợi nữa là khác vì sống trong trạng thái căng thẳng như vậy, hắn có khả năng để lộ bộ mặt tội ác của hắn ra. Ồ hắn cũng có thể trốn khỏi thành phố khi hắn thấy không còn lối thoát nữa – sự việc này sẽ giúp mình thuyết phục được cảnh sát nhận ra những nghi ngờ mình nêu lên là đúng. Họ sẽ điều tra và tìm ra bằng chứng...

Mình phải đi thẳng vào trọng tâm của công việc. Làm như thế có mạo hiểm lắm không? Suy nghĩ kỹ, mình thấy hành động như thế là quá hợp lý.

Ellen nhìn đồng hồ tay: một giờ năm phút. Mình không thể đến ngay lúc này bởi vì mình vừa mới gọi điện thoại. Bà chủ nhà có thể liên kết hai sự việc lại với nhau và sẽ nghi ngờ mình tức khắc. Nghĩ thế, Ellen đành ngồi lại. Bất gặp cái nhìn của cô hầu bàn, nàng gọi thêm một ly cà phê nữa.

Lúc hai giờ kém năm, Ellen vào dãy nhà số 1300 ở đường 26 khu tây. Đường vắng lặng, tẻ ngắt với những ngôi nhà hai tầng quét vôi màu vàng, phía trước là những bãi cỏ cháy úa. Một vài chiếc xe hiệu Ford và Chevvie đậu dọc theo khúc quanh, chiếc thì theo thời gian thì cũ đi, chiếc thì sơn lại nguệch ngoạc vụng về cho có vẻ mới hơn. Không một chiếc nào ra hồn cả, Ellen cố gắng đi chậm lại, làm như không có gì phải vội lắm. Bước chân nhẹ vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch hiu quạnh đó.

Gordon Gant ở nhà số 1312, ngôi nhà thứ ba kể từ góc đường vào. Nhìn căn nhà sơn màu mỡ gà một lát, Ellen theo con đường lát đá chạy ngang qua bãi cỏ đến thẳng cổng chính. Nơi đây nàng đọc tấm biển gắn trên hòm thư treo ở cột trước nhà: Bà Mina Arguette. Nàng đế cửa hình cánh quạt, hít mạnh hơi, thu hết can đảm bấm chuông. Bên trong tiếng chuông reo vang. Nàng hồi hộp chờ đợi. Có tiếng bước chân, rồi cửa mở và một người đàn bà cao lớn, gầy, mái tóc bạc lòa xòa trên trán xuất hiện. Đôi mắt đỏ và trợn ướn. Chiếc áo xuềnh xoàng mặc ở nhà rộng thùng thình trên đôi vai gầy guộc. Bà ta đưa mắt nhìn Ellen từ đầu đến chân.

- Cô hỏi gì? – Giọng nói khô khốc của người miền trung tây trong điện thoại lúc này.

- Thưa, bà là bà Arquette? – Ellen rụt rè hỏi.

- Phải – Bà ta bỗng nhoẻn miệng cười, để lộ hàm răng không đều đặn.

Ellen cười đáp lễ.

- Cháu là em họ của Gordon gant.

Đôi lông mày mỏng dính khẽ nhú lại.

- Em họ của cậu ấy ă? – Bà hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Vậy ra anh ấy không nói cho bà biết là hôm nay cháu có mặt ở đây?

- Ồ không. Cậu ấy có bao giờ nói chuyện đó đâu.

- Lạ nhỉ. Cháu có viết thư báo tin là cháu sẽ đi ngang qua đây. Cháu đang trên đường đến Chicago và chủ ý đi đường này để thăm anh. Chắc anh ấy quên...

- Cô gửi thư cho cậu ấy khi nào?

- Hôm kia, vào ngày thứ bảy – Ellen ngập ngừng nói.

- Thế à! – Nụ cười lại thoáng hiện ra trên môi bà ta – Cậu Gordon rời nhà từ tảng sáng và thư đến sớm nhất cũng phải mười giờ hơn. Có lẽ thư của cô còn ở trong phòng của cậu ấy.

- Ồ...

- Hiện giờ cậu ấy đi vắng...

- Cháu có thể vào đợi một chốc được không ă? – Ellen vội cắt ngang câu nói của bà – Từ nhà ga cháu đã đón xe nhầm. Cháu phải đi bộ qua mười dãy nhà, thưa bà.

Bà Arquette khẽ lui vào trong một bước.

- Cô cứ tự nhiên. Mời cô vào.

- Cảm ơn bà – Ellen bước qua ngưỡng cửa, vào một hành lang thoảng mùi ẩm mốc khó chịu, rồi đến cánh cửa đóng kín, đèn mờ mờ sáng. Có một cầu thang ở phía bên phải. Phía bên trái một lối dẫn vào phòng khách hình như ít được sử dụng đến.

- Bà Arquette! – Một tiếng gọi lớn từ phòng sau vang lên.

- Tôi đến ngay đây – Bà Arquette trả lời, quay sang Ellen – Cô vui lòng ngồi dưới nhà bếp nhé?

- Dạ có sao đâu – Ellen vui vẻ nói. Hàm răng không đều đặn của bà Arquette lại hé lộ ra. Nàng theo thân hình đồ sộ kia xuống nhà bếp, thắc mắc tại sao một người vui tính thế này lại có giọng điệu cáu kỉnh khi nói điện thoại như vậy.

Nhà bếp cũng được sơn màu vàng sẫm như ở phía ngoài của ngôi nhà. Ở giữa phòng có kê một cái bàn bằng đá cẩm thạch màu trắng ngà, một người đàn ông đứng tuổi ngồi đó, đang rót rượu vào một cái ly cũ kỹ.

- Giới thiệu coi cô, ông Fishback ở cạnh nhà tôi – Bà Arquette nói – Chúng tôi đang chơi cờ chữ (anagrams).

- Ráp chữ đấy – Ông Fishback nói thêm vào, ngược đôi mắt mang kính lên nhìn Ellen.

- Đây là cô... - Bà Arquette bỏ lửng.

- Gant ạ – Ellen vội nói tên mình.

- Cô Gant, em họ của cậu Gordon.

- Chào cô – Ông Fishback mỉm cười – Cậu Gordon rất dễ mến. Này, bà Arquette. Đến phiên của bà đấy.

Bà Arquette ngồi xuống đối diện với ông.

- Mời cô ngồi – Bà nói và chỉ chiếc ghế còn trống - Cô nghe nhạc không?

- Dạ không, xin cảm ơn bà – Ellen nói, ngồi xuống. Nàng cởi áo khoác ngoài và vắt trên thành ghế.

Bà Arquette nhìn một lô chữ cái đang lật ngửa trong chiếc hộp gỗ vuông màu đen.

- Cô từ đâu đến – Bà hỏi Ellen.

- Dạ, từ California.

- Tôi chẳng hề biết là cậu Gordon lại có gia đình ở miền tây.

- Dạ đúng thế. Cháu chỉ đến California để thăm bạn bè. Cháu ở miền đông.

- Aø ra thế! – Bà Arquette nhìn ông Fishback – Bác tiếp tục đi đi. Tôi chịu. Không có nguyên âm thì chịu chết thôi.

- Phiên tôi, phải không? – Ông hỏi, bà gật đầu. Với nụ cười đắc thắng, ông chộp lại những chữ cái đang lật ngửa ra đó – Bà thua rồi, bà Arquette ạ – Ông reo lên hớn hở – C-R-Y-P-T:Crypt. Hầm mộ. Ông đẩy các chữ cái lại với nhau và thêm từ đó vào những từ đã được xếp trước mặt ông.

- Không công bằng – Bà Arquette phản đối – Bác đã có thời gian suy nghĩ khi tôi bận ra ngoài.

- Thắng là thắng – Ông Fishback la toáng lên. Ông lật ngửa hai chữ cái nữa rồi đặt chúng vào thắng hàng với những chữ kia.

- Ôi thua rồi – Bà Arquette lầu bầu, bực dọc, ngã người ra sau ghế dựa.

- Anh Gordon mấy hôm nay thế nào, thưa bà? – Ellen bắt đầu gạ gẫm.

- Khoẻ như trâu – Bà Arquette trả lời – Bận như con vục. Nào là công chuyện ở trường, nào là lo chuẩn bị chương trình.

- Chương trình gì thế, thưa bà?

- Cô không biết cậu ấy phụ trách chương trình gì sao?

- Lâu nay cháu không nhận được tin gì của anh cả.

- Cậu ấy phụ trách chương trình đã ba tháng nay rồi – Bà ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt tự hào – Cậu ấy giới thiệu và phê bình âm nhạc. Cậu ấy gọi là Người Quảng Cáo Nghệ thuật. Đêm nào cũng thế, trừ ngày thứ bảy, từ lúc 8 giờ cho đến 10 giờ qua đài KBRI.

-Ồ tuyệt quá! – Ellen thốt lên thán phục.

- Vâng, cậu ấy nổi tiếng như cồn – Bà tiếp tục nói và lật ngửa một chữ cái khi ông Fishback hất đầu ra hiệu với bà – Cách đây hai tuần người ta đã phỏng vấn cậu ấy trên báo. Các nhà báo tới rần rật và đủ mọi thứ

trên đời. Các cô gái – thậm chí cậu ấy chẳng hề quen biết – liên tục gọi điện thoại tới. Toàn là sinh viên trường đại học Stoddard cả. Các cô bằng mọi cách tìm ra điện thoại, rồi gọi đến cốt chỉ nghe giọng nói của thần tượng của mấy cô thôi. Cậu ấy chẳng thích dây dưa gì với các cô khỉ gió đó. Vì thế tôi lại là người phải đứng ra trả lời những cú điện thoại xuẩn ngốc đó. Khổ thân tôi, muốn điên lên được – Bà Arquette cau mày nhìn bàn cờ – Bác tiếp tục đi, bác Fishback.

Ellen đưa tay nhẹ vuốt cạnh bàn.

- Anh Gordon có còn đi chơi với cô bạn gái mà anh đã kể cho cháu nghe hồi năm ngoái nữa không, bà Arquette?

- Cô nào mới được chứ?

- Cô gái tóc vàng, thấp và xinh lắm. Trong một vài lá thư, anh Gordon có nhắc đến cô ta nữa.

- Tôi sẽ kể cô nghe – Bà Arquette nói – tôi không thích chõ mũi vào đời tư của cậu ấy, cậu ấy đi với cô nào tôi cũng chẳng bận tâm. Trước khi Gordon phụ trách chương trình, mỗi tuần chỉ ba hoặc bốn, năm lần cậu ấy ra ngoài, nhưng tuyệt nhiên cậu không bao giờ đưa các cô về đây. Không phải tại vì tôi yêu cầu như thế. Tôi chỉ là chủ nhà. Cậu cũng không bao giờ dấn động gì đến các cô hết. Những cậu khác trước kia ở đây thì thường hay kể tôi nghe về các bạn gái của họ, vì các cậu thời đó trẻ hơn. Các cậu bây giờ chừng chắc hơn nhiều và theo tôi họ cũng khá lớn tuổi, họ không ba hoa như mấy cậu kia. Cậu Gordon thì ít khi lắm. Không phải tôi muốn soi mói nhưng tôi thường nhận xét về mọi người. – Bà lật thêm một chữ cái khác – Cô gái đó tên gì? Cô nói tên tôi nghe thử, may ra tôi biết cậu ấy còn liên hệ với cô ta không, bởi vì thỉnh thoảng cậu ấy dùng điện thoại cạnh cầu thang kia, tôi ở trong phòng khách nên buộc lòng phải nghe cậu ấy chuyện trò.

- Cháu không nhớ tên cô ta. Nhưng năm vừa rồi, anh Gordon thường đi chơi với cô ta. Bà thử nói vài tên Gordon hay nhắc đến, xem cháu có nhận ra được không.

- Ủ, để thử xem – Bà Arquette vừa cố nhớ lại, vừa sắp xếp các chữ một cách máy móc – Một cô tên Louella, tôi nhớ tên này vì nó trùng với tên em dâu tôi. Cô khác tên là... - Đôi mắt ươn ướt của bà nhắm lại, tập trung... Barbara. Không phải, đó là năm trước, năm cậu ấy học năm thứ nhất. Xem nào, Louella... - Bà lắc đầu, thất vọng – Còn nhiều nữa, tôi không sao nhớ hết nổi.

Trận cờ vẫn âm thầm tiếp diễn. Cuối cùng Ellen nói thẳng – Cô ta tên là Dorothy thì phải?

Bà Arquette hất đầu về phía ông Fishback.

- Dorothy... - Mắt bà nhú lại – Không phải, nếu là tên Dorothy thì hiện giờ cậu ấy không còn liên hệ nữa. Không nghe Gordon nói đến tên này lần nào, tôi bảo đảm với cô như vậy. Dĩ nhiên cậu ấy thỉnh thoảng gọi dây nói ra ngoài tỉnh và những lúc ấy cậu đến cuối góc phòng kia để nói.

- Nhưng năm vừa rồi Gordon vẫn đi với Dorothy?

Bà Arquette nhìn lên trần nhà.

- Tôi không rõ lắm... tôi không nhớ ai tên là Dorothy, mà cũng không cần phải nhớ một ai khác, nếu cô hiểu tôi muốn nói gì rồi, phải không?

- Dottiem thưa bà? – Ellen cố thử một lần nữa.

Bà Arquette dẫn đo một chốc, rồi nhún vai không nói gì cả.

- Đến phiên bà đây! – Fishback bực mình nhắc.

Tiếng con cờ di động nhẹ nhàng khi bà xô dịch chúng.

- Cháu nghĩ anh đã cắt đứt liên hệ với cô ta vào tháng tư năm vừa qua vì thời gian này anh không hề nói gì đến cô ta nữa. Khoảng cuối tháng tư, anh cháu có vẻ bị khủng hoảng, lo lắng, căng thẳng... - Ellen nhìn bà Arquette thăm dò.

- Không có đâu. Thằng đó cậu Gordon đau một trận kịch liệt, nằm mãi trên giường rên hừ hừ suốt. Tôi đã trêu chọc cậu vì chuyện ấy đấy. – Ông Fishback hớp một ngụm rồi nhìn cờ – Bà lại thua nữa – Ông nói lớn và xếp chữ F-A-N-E: Fane.

- Bác nói cái gì đấy? Fane à? Làm gì có chữ đó. – Bà Arquette quay sang Ellen hỏi – Cô có bao giờ nghe chữ Fane này không?

- Tốt hơn bà đừng cãi lẽ với tôi – Ông Fishback lải nhải. – Tôi không biết nghĩa nhưng tôi biết chắc là có chữ đó. Tôi đã gặp một lần rồi – Quay sang Ellen, ông nói – Mỗi tuần tôi ngẫu nhiên ba quyển sách, đọc đều đặn như cái đồng hồ, cô ạ.

- Fane! – Bà Arquette khịt khịt mũi.

- Thế thì bà tra từ điển đi.

- Tự điển bỏ túi làm gì có từ đó. Mỗi lần tôi bắt bẻ bác một từ nào là bác lại bảo tra từ điển.

Ellen nhìn chữ đó.

- Anh Gordon hẳn có tự điển – Ellen thốt lên và đứng dậy khỏi ghế – Cháu xon đi lấy tự điển, nếu bà cho cháu biết phòng của anh Gordon.

- Đúng, đúng – Giọng bà Arquette dứt khoát – Chắc chắn cậu Gordon có tự điển. Cô ngồi xuống, tôi đi lấy cũng được.

- Bà cho phép cháu đi với. Cháu muốn xem căn phòng anh ra sao. Anh nói căn phòng xinh lắm.

- Mời cô theo tôi – Bà Arquette nói, rồi xăng xái đi ra khỏi nhà bếp. Ellen vội vã nới gót theo chân bà.

Giọng ông Fishback nói với theo:

- Bà sẽ thấy. Tôi biết nhiều từ hơn bà, dù bà có sống lâu đến trăm năm đi nữa.

Hai người bước lên cầu thang bằng gỗ màu đen, bà Arquette đi trước, miệng lầm rầm cáu kỉnh. Ellen theo bà bước qua cửa ngay bên trên cầu thang.

Các bức tường trong phòng được trang trí bằng những giấy in hoa sáng sủa. Giường bọc nệm màu xanh, tủ áo quần, ghế dựa, bàn viết... Sau khi lấy quyển từ điển, bà Arquette đến đứng bên kia cửa sổ lật từng trang tìm kiếm. Ellen đến trước tủ, đọc các tên sách để trên đầu tủ. “Biết đâu mình sẽ bắt gặp một quyển sổ tay hay nhật ký gì đó” – Ellen nghĩ thầm. An outline of history, Radio Announcement’s handbook of Pronunciation, A History of American Jazz, Three Murder Novels...

- À đây rồi – Bà Arquette reo lên, lấy ngón tay trở chặn lên trang giấy của quyển tự điển đang mở – Fane có nghĩa là cái tháp nhà thờ – Bà giận dữ gặp tự điển lại – Lão học được chữ này ở đâu thế?

Ellen khẽ chồm người qua bàn trên đó có ba cái thư. Bà Arquette để từ điển vào chỗ cũ, đưa mắt nhìn Ellen.

- Cái thư không ghi địa chỉ của người gửi hẳn là của cô đấy? – Bà nhận xét.

- Vâng, đúng thế. Hai thư kia có ghi địa chỉ, một của New Week, một của đài tiếng nói Quốc gia.

Bà Arquette đã đứng nơi cửa.

- Đi xuống chứ? – Bà giục.

- Vâng.

Họ xuống thang gác và chậm rãi vào nhà bếp. Ông Fishback đang ngồi đợi. Vừa chợt thấy vẻ nhân nhượng của bà Arquette, ông bật cười khản khặt. Bà ném cái nhìn đầy tức tối về phía ông.

- Chữ đó có nghĩa là nhà thờ – Bà nói và ngồi phịch xuống ghế. Ông Fishback cười khà khà mãi.

- Thôi, cười mãi thế. Tiếp tục lại cho rồi – Bà xăng giọng cay cú. Ông Fishback lật ngửa hai chữ mới.

Ellen lấy chiếc ví trên ghế nàng ngồi lúc nãy.

- Cháu xin phép về. Nét mặt nàng lộ vẻ thất vọng.

Bà Arquette nhìn lên, đôi lông mày mỏng dính nheo lại.

- Cô đi à?

Ellen gật đầu.

- Cô không đợi cậu Gordon nữa sao?

Ellen bỗng thấy lạnh. Bà đưa mắt nhìn đồng hồ ở trên tủ lạnh bên cạnh cửa.

- Hai mươi giờ – Bà nói – tiết cuối cùng hết vào lúc hai giờ. Trong chốc lát cậu ấy sẽ có mặt ở đây.

Ellen không biết nói sao. Hình ảnh khuôn mặt của bà Arquette hắt lên khiến nàng cảm thấy gai gai cả người.

- Bà... bà nói với cháu là anh ấy mãi đến khuya mới về kia mà... - Cuối cùng nàng nói có vẻ ảm ức.

Bà Arquette cảm thấy như bị xúc phạm.

- Tôi... có nói với cô như vậy đâu. Trời đất, nếu không đợi cậu ấy, sao cô lại ngồi đây này giờ?

- Điện thoại...

Bà chủ nhà há miệng, ngạc nhiên.

- Thế ra là cô đấy à? Cô gọi vào khoảng một giờ phải không?

Ellen gật đầu một cách thăm hại.

- Sao cô không nói cho tôi biết chính là cô chứ? Tôi cứ ngỡ là một cô sinh viên ngu ngốc nào đấy. Bất cứ ai gọi mà không xưng tên thì bao giờ tôi cũng trả lời là cậu ấy đi vắng. Thậm chí ngay lúc đó có cậu ấy ở nhà chẳng nữa. Cậu ấy nhờ tôi trả lời như thế. Về niềm nở trên khuôn mặt bà biến mất. Đôi mắt vô hồn, đôi môi mỏng dính mím lại cau có, nghi ngờ – Nếu cô biết cậu ấy đi suốt ngày, có sao cô lại đến đây? – Giọng bà hồi chậm rãi, dò chừng.

- Cháu... muốn gặp anh. Anh nói nhiều chuyện...

- Thế sao cô còn hỏi tôi về những thứ chuyện kia? – Bà đứng lên.

Ellen với tay lấy áo khoác ngoài. Thoắt một cái, bà Arquette chộp lấy cánh tay của Ellen, những ngón tay bầu chặt vào da thịt khiến nàng đau nhói.

- Bà bỏ tay cháu ra...

- Tại sao cô lại rình mò trong phòng Gordon hả?

Khuôn mặt bành bạch nhìn sát vào mặt Ellen, đôi mắt tròn tròn nhìn nàng ánh lên nét giận dữ, làn da mặt xù xì đỏ bừng lên.

- Cô muốn lấy cái gì ở trong phòng? Cô lấy cái gì trong lúc tôi xoay lưng lại hả?

Phía sau nàng có tiếng sột soạt, giọng của ông Fishback đầy vẻ kinh ngạc:

- Tại sao cô ta lại muốn ăn cắp đồ của anh cô ta?

- Ai bảo cô ta là em họ của cậu ấy chứ? – Bà Arquette bắt bẻ.

Ellen đang tìm cách dứt ra khỏi bàn tay của bà.

- Bà bóp tay cháu đau quá.

Đôi mắt lơ lơ nhú lại.

- Tôi không xếp cô vào bọn con gái khốn kiếp kia muốn tìm kiếm một vật kỷ niệm hay gì đấy của cậu Gordon. Nhưng tại sao cô đặt nhiều câu hỏi như thế?

- Cháu là em họ của Gordon. Cháu nói thật mà – Ellen cố nói với giọng bình tĩnh – Bây giờ cháu muốn đi. Bà không có quyền giữ cháu ở lại đây. Cháu sẽ gặp anh ấy sau.

- Có phải gặp cậu Gordon ngay bây giờ. Cô phải ở đây đến khi cậu ấy về – Bà đưa mắt nhìn qua vai Ellen – Bác Fishback, hãy chặn cửa sau lại. – Bà nhìn ông đi về phía đó rồi bỏ tay Ellen ra. Bà nhanh nhẹn đến khóa cánh cửa, đứng khoanh tay trước ngực, gần giọng:

- Tôi phải tìm cho ra lẽ mới hả giận.

Ellen lấy tay xoa chỗ bà Arquette bầu lúc nãy. Nàng nhìn người đàn ông và người đàn bà đang đứng án ngữ ở hai đầu nhà bếp – Ông Fishback với đôi mắt mang kính nhấp nháy một cách bứt rứt, bà Arquette nét mặt nhăn nhó, giận dữ, lạnh lùng.

- Các người không có quyền làm thế? – Ellen nhặt cái ví rơi trên sàn nhà lên, lấy áo choàng vắt qua tay – Hãy để cháu đi.

Giọng nói của nàng cương quyết nhưng cả hai người vẫn đứng yên. Họ nghe có tiếng cửa đóng và tiếng bước chân lên cầu thang.

- Cậu Gordon – Bà Arquette lớn tiếng gọi – Cậu Gordon.

Tiếng chân dừng lại.

- Chuyện gì thế, bác Arquette?

Bà chủ xoay người chạy về phía phòng khách. Ellen đưa mắt nhìn ông Fishback. Nàng khấn thầm:

- Bác để cháu đi. Cháu có làm gì trái quấy đâu.

Ông khẽ lắc đầu từ chối.

Nàng đứng bất động, nghe giọng nói hỗn hển đầy vẻ kích động của bà Arquette vọng lại ở phía sau lưng nàng. Những tiếng bước chân tiến đến gần cửa, giọng nói lớn dần.

- Cô ta hỏi mãi về cậu, về những cô gái cậu đã quen năm vừa qua. Cô đánh lừa tôi để đưa cô ta vào phòng của cậu. Cô ta đứng nhìn sách và thư từ ở trên bàn... - Giọng nói của bà oang oang dội khắp nhà bếp – Đấy, cô ta đấy.

Ellen quay người về đằng sau. Bà Arquette đứng bên trái cạnh bàn, tay chỉ về nàng kết tội. Gant đứng dựa vào khung cửa, người cao lớn, vững chắc trong chiếc áo màu lục đậm cổ cao, sách cầm trong tay. Hắn nhìn nàng một hồi lâu, môi mỉm cười, đôi lông mày hơi nhíu lại. Hắn rời khung cửa, bước vào nhà bếp, để sách trên tủ lạnh, mắt vẫn không rời Ellen.

- À cô em họ Hester. – Hắn bỗng nói, đôi mắt nhấp nháy như dò xét, đánh giá – Cô lớn nhanh quá, trông lạ hẳn.

Rồi đi vòng quanh bàn, hắn đến bên cạnh đặt tay lên vai nàng, mừng rỡ nhẹ hôn lên má nàng.

4. Chương 4

- Bác Arquette thân mến – Hắn đi vòng qua bên trái Ellen – bọn cháu cùng một cội rễ đấy – Hắn vỗ nhẹ lên vai Ellen – Phải không, Hester?

Nàng nhìn hắn với đôi mắt ngó ngẩn, miệng há hốc, lạ lùng rồi nhìn bà Arquette đứng bên trái bàn, nhìn về phía phòng khách, nhìn cái áo khoác ngoài, ví cầm nơi tay...

Bỗng nhiên nàng bỏ người về phía tay phải, vòng qua bàn, chạy ra cửa theo lối dẫn vào phòng khách, nghe sau lưng tiếng bà Arquette ới ới thất thanh.

- Cô ta trốn chạy – và tiếng chân của Gant chạy thình thịch phía sau.

- Em cháu bị đau bệnh thần kinh, bác Arquette à.

Ellen đẩy tung cánh cửa, chạy như bay ra khỏi ngôi nhà, cảm thấy những ngón chân nhói đau trên con đường trải đá. Đến lề đường, nàng rẽ qua phía phải, cố bươn bả đi, chiếc áo ngoài vung vẩy trên cánh tay – Lạy Chúa, mọi việc thế là hỏng bét – Răng ghiến chặt, nước mắt lăn trên má nóng hổi. Gant đuổi theo kịp nàng, sải chân ung dung đi bên cạnh. Nàng ném cái nhìn giận dữ vào cái mặt nhăn nhở cười đáng ghét kia, rồi nhìn thẳng về đằng trước. Nàng thấy giận mình và giận hấn một cách vô cớ.

- Không nói một lời tâm tình nào cả sao? – Hấn nói – Cô không có nhiệm vụ phải nhét vào tai tôi một lời hẹn hò hay một điều gì khác à? Hay là vì một tên đàn ông mặc áo quần ấm mùa đông màu đen nào đó sẵn đuối suốt ngày nên cô phải vào nhà gần nhất để lẩn tránh?

Nàng vẫn đi nhanh, lạnh lùng không người nói năng gì.

- Cô đã đọc truyện của Saint chưa? Tôi đọc thường xuyên. Lão Simon Templar lúc nào cũng gặp những giai nhân có thái độ thật quái gở. Một hôm, một trong những giai nhân ấy nửa đêm bơi đến thuyền của lão ta, và nói rằng cô ta là một tay đua bỏ cuộc. Lão đành phải giao cho điều tra viên của hãng bảo hiểm. Nay cô em họ Hester, anh thật tình muốn biết... - Hấn bắt chợt chớp lấy cánh tay Ellen.

Nàng vùng ra. Họ đến một đại lộ náo nhiệt, xe tắc xi chạy lên xuống như mắc cửi. Nàng giơ tay vẫy, một chiếc xe vòng lại theo hình chữ U, trở tở.

- Tôi chỉ cốt đùa chơi – Ellen nói lí nhí – Xin lỗi, tôi làm thế vì đánh cuộc đấy.

- Chà chà, giống như cổ gái trên chiếc du thuyền Saint đã kể – Nét mặt của hấn bỗng nghiêm trang lại – Cứ cho là đùa cũng được, nhưng tại sao hỏi về đời tư bản thủ của tôi như thế?

Chiếc tắc xi dừng lại. Ellen cố sức mở cửa nhưng hấn đã lấy tay chặn cửa.

- Xem kia, cô em họ của tôi, đừng để bị lừa phỉnh bởi cái nghề phê bình âm nhạc của tôi. Tôi không có ý định...

- Xin anh... - Nàng hỗn hển kéo mạnh cửa.

Người tài xế tắc xi lò đầu ra, nhìn hai người, đánh giá tình hình.

- Nay ông... - Người tài xế nói, giọng có vẻ đe dọa.

Gant đành thở dài, bỏ tay ra. Ellen mở cửa, chui vào rồi đóng mạnh cửa. Nàng ngồi thu mình trong góc trên ghế nệm bọc da mềm mại. Đứng bên ngoài, Gant khom người nhìn qua cửa kính như thể muốn ghi khắc những đặc điểm khuôn mặt nàng. Ellen quay mặt nhìn hướng khác.

Đợi đến khi xe rời khỏi khúc quanh, nàng nói cho tài xế nơi nàng đến.

Mười phút sau Ellen đã có mặt ở New Washington House nơi nàng đã đăng ký trước khi gọi điện thoại cho viện trưởng Welch. Ngồi trên xe trở về khách sạn, môi cắn chặt, hút vợi một điếu thuốc và cay đắng thâm trách mình, Ellen cố thư giãn sự căng thẳng vẫn còn lửng lơ đến bây giờ, sự căng thẳng kéo dài kể từ khi Gant chưa xuất hiện cho đến khi hấn về với thái độ bông đùa, chớt nhả. “Cô em họ Hester”. Ôi, mình đã làm hỏng việc! Mình đã mất đi một nửa vốn liếng nhưng bù lại chẳng nhận được gì. Vẫn chưa biết một tí gì về hấn. Hấn có phải là tên đã ám hại Dorothy không? Nếu bây giờ mình truy lùng Powell và biết rằng Powell không phải là thủ phạm thì rõ ràng thủ phạm chính là Gant. Mình không nên quay về Caldwell bởi vì – lần nữa vẫn là một chữ NẾU to tướng – nếu Gant đã giết Dorothy thì hấn đã đề phòng cảnh giác, đã biết mặt mình, đã biết mình là ai qua những gì mình hỏi bà chủ nhà. Hấn sẽ sẵn sàng ra tay lần thứ hai. Mình không thể liều lĩnh chơi trò đùa đó nữa. Tốt hơn là mình nên sống trong sự nghi ngờ hơn là chết trong sự xác tín.

Lối thoát thứ hai là mình đi thẳng đến cảnh sát nhưng mình nói gì với họ đây ngoài những điều mình đã trình bày trước kia. Chắc chắn họ sẽ trịnh trọng và lịch sự mời khéo mình ra khỏi cơ quan.

Ôi, bước khởi đầu của mình quá đẹp!

Căn phòng - với những bức tường màu nâu nhạt, đồ đạc cùng một màu như thế, sạch sẽ thoáng mát – trông giống như một bánh xà phòng bọc giấy đang để trong phòng tắm bên cạnh. Cái nổi bật trong không gian này là chiếc va li lủng lẳng tấm thẻ ghi địa chỉ ở Caldwell để ở dưới cái giường đôi.

Treo áo ngoài vào tủ, Ellen ngồi xuống bên cạnh bàn gần cửa sổ. Nàng lấy trong ví ra cây bút và lá thư đang viết dở cho Bud. Nhìn sững địa chỉ trên phong bì chưa dán lại, Ellen tự hỏi có nên kể cho Bud nghe về sự thất bại của nàng vừa qua và về sự gặp gỡ với viện trưởng Welch không. Không,... không nên..., nếu Powell quả thật là tên sát nhân thì câu chuyện liên quan Gant chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Không hiểu tại sao mình tin chính là Powell, chứ không phải là Gant. Không phải vì thái độ cởi mở của Gant mà mình nghĩ thế. Hắn đã nói gì nhỉ? “Đừng để tôi bị lừa gạt bởi cái nghề phê bình âm nhạc của tôi. Tôi không có ý định chơi trò...”.

Bỗng có tiếng gõ cửa, Ellen vội đứng lên.

- Ai đó?

- Tôi mang khăn mặt đến – Giọng nói của một người đàn bà vọng vào.

Ellen đi ngang qua phòng nắm lấy quả nắm cửa.

- Xin lỗi tôi không mặc áo quần. Hãy để ngoài đó cho tôi.

- Vâng.

Nàng đứng đợi một chốc, nghe tiếng bước chân bất chợt đi ngang qua và tiếng rầm rầm của thang máy xuống phòng khách. Bàn tay cầm nắm cửa ướt đầm. Cuối cùng nàng cười thầm chế nhạo sự hốt hoảng của mình, rồi từ từ mở cửa.

Gant đứng đó, vai tựa vào khung cửa, một tay đặt lên mái tóc hoe vàng.

- Chào cô em họ Hester – Hắn cười – Tôi đã nói rồi, tôi cực kỳ tò mò.

Ellen vội đóng cửa lại nhưng bàn chân chắc nịch của hắn đã chặn dưới đáy.

Hắn nheo mắt ranh mãnh.

- Vui thật. Tôi đã bám riết theo xe – Hắn đưa tay về một vòng ngoằn ngoèo trong không – giống y hệt một động tác trong chuyện phim của hãng Warner Brothers. Anh tài xế bị một đòn bất ngờ hơi đau nhưng anh ta khó lòng từ chối món tiền thưởng kia, cô em họ à. Tôi nói với anh ta rằng cô bỏ gia đình chạy trốn.

- Cút đi – Ellen giận dữ – Tôi sẽ gọi ông quản lý.

- Nào, Hester – Hắn không cười nữa – Tôi có thể bắt giữ cô vì tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp hoặc đã mạo danh họ hàng hoặc đại để cái gì giống như thế. Sao cô không mời tôi vào chuyện gẫu một chốc? Nếu sợ mấy nhân viên trực khách sạn dị nghị thì cứ mở toang cánh cửa ra – Hắn khê đẩy cửa, buộc Ellen phải lui một bước – Thế chứ – Hắn nói và ung dung bước vào phòng. Hắn nhìn người nàng, lộ vẻ thất vọng – “tôi không mặc áo quần”, cô nói thế, lẽ ra tôi phải biết cô là chúa nói láo – Hắn đến ngồi lên thành giường – Có gì đâu mà cô run lên dữ vậy. Tôi sẽ không ăn thịt cô đâu mà sợ.

- Anh muốn gì?

- Một lời giải thích.

Nàng mở tung cánh cửa ra vào và vẫn đứng nguyên trên lối đi như thể đây là căn phòng của hắn còn nàng là khách.

- Việc đó... việc đó đơn giản thôi. Tôi thường theo dõi chương trình của anh...

Hắn nhìn va li.

- Nghe ở Wisconsin à?

- Chỉ cách một trăm dặm. Chúng tôi nghe đài KBRI. Thật đấy.

- Hãy nói tiếp.

- Tôi nghe chương trình của anh và rất thích... Tôi đến Blue River, nhân tiện tìm gặp anh...

- Và khi gặp tôi thì cô bỏ chạy?

- Thế anh đã hành động như thế nào? Không phải vô cớ mà tôi xử sự theo cách ấy? Tôi đóng vai cô em họ của anh bởi vì tôi... tôi muốn có một vài thông tin về anh. Anh ưa loại gái nào...

Tay xoay cầm có vẻ nghi hoặc, hấn đứng lên.

- Làm cách nào cô lại có số điện thoại của tôi?

- Trong cuốn niên giám sinh viên.

Hấn đi đến chân giường, sờ chiếc va li.

- Nếu cô học ở Caldwell, làm thế nào cô có quyền niên giám của đại học Stoddard?

- Một người bạn gái đưa cho tôi?

- Ai?

- Annabelle. Chị ấy là bạn tôi.

- Annabelle... - Hấn đã nhận ra cái tên này.

Hấn đảo mắt nhìn Ellen nghi ngờ.

- Này, cô nói thật đấy chứ!

- Thật chứ sao không thật? - Ellen nhìn xuống hai bàn tay của nàng - Tôi biết hành động như thế thật là lố bịch, nhưng vì quá thích chương trình của anh... - Khi nàng ngược mắt nhìn lên thì hấn đã đứng bên cạnh cửa sổ.

- Một trong những điều xuẩn ngốc nhất là...

Bỗng nhiên hấn nhìn đắm đắm về phía hành lang ở bên kia nàng, đôi mắt hấn nhấp nháy. Nàng quay ngoắt lại. Chẳng có gì đáng nhìn cả. Nàng quay lại thì hấn đang nhìn về phía cửa sổ, lưng quay về phía nàng.

- Hester - Hấn nói - Những điều cô nói là lời giải thích cho qua chuyện thôi. - Hấn xoay người lại, bỏ tay ra khỏi túi áo khoác - Một lời giải thích tôi sẽ nhớ mãi.

Hấn liếc mắt nhìn cửa phòng tắm đang mở.

- Cô cho phép tôi sử dụng phòng tắm một lát nhé? - Ellen chưa kịp trả lời thì hấn đã xông xộc đi vào phòng tắm, khép cửa lại. Tiếng khóa bật tách lên.

Nàng đứng ngây ra nhìn cánh cửa, thắc mắc không biết hấn có tin nàng không. Hai đầu gối nàng run run. Hít một hơi thật mạnh, nàng đi ngang qua phòng đến bàn lấy điều thuốc ở ví ra. Nàng đánh hai que diêm mới châm được điều thuốc, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, tay lăn lăn cây bút ở trên cái bàn trống, chỉ có cái ví của nàng trên đó. Bàn trống... lá thư... lá thư gửi cho Bud! Lúc nãy Gant đứng gần bàn và tìm cách đánh lừa nàng quay nhìn hành lang, sau đấy hấn nhìn về phía cửa sổ, rồi khi quay lại thì bỏ tay ra khỏi túi áo...

Giận dữ, nàng đẩy cửa phòng tắm thành thịch.

- Hãy đưa lá thư đây! Hãy trả lại lá thư cho tôi!

Vài phút trôi qua, giọng nói trầm trầm của Gant dội ra.

- Sự hiếu kỳ của tôi vẫn chưa được thỏa mãn, nhất là khi nó lại do những người mạo danh là bà con của tôi và do những câu chuyện có vẻ xine quá gây nên.

Ellen đứng trong ô cửa, một tay chống vào khung cửa, một tay cầm áo khoác, nhìn cánh cửa nhà tắm vẫn đóng im ỉm, rồi lại nhìn hành lang, mỉm cười một cách ngớ ngẩn với những người khác tình cờ đi ngang qua. Nhân viên trực khách sạn hỏi nàng có cần gì không, nàng lắc đầu.

Sau cùng Gant bước ra. Hấn gấp lá thư cẩn thận bỏ vào lại bì thư và để lên bàn.

Thấy vẻ mặt như sắp chạy trốn của Ellen, hắn cười một cách lúng túng.

- Như bà nội tôi nói, mỗi khi ai gọi Lana Turner (1) thì nữ tài tử này trả lời – “Xin lỗi, ông nhầm số điện thoại”.

Ellen không nhúc nhích.

- Tôi chẳng hề quen biết Dorothy – Hắn thú nhận – Tôi có chào nàng một hai lần gì đó. Trong lớp còn có những cậu trai tóc vàng khác. Tôi thậm chí chẳng biết tên em cô mãi cho đến khi ảnh nàng đăng trên báo. Giáo viên chỉ điểm danh bằng cách nhìn số ghi trên ghế chỗ ngồi, chẳng bao giờ gọi tên. Tôi không biết tên nàng.

Ellen vẫn bất động.

Chỉ cần hai sải chân, hắn đến cạnh bàn cầm quyển Thánh kinh lên. Hắn đặt tay phải lên cuốn sách.

- Tôi xin thề trên quyển Thánh kinh này rằng tôi chưa từng đi chơi với em gái của cô hoặc nói một lời nào đó với nàng... hoặc bất cứ điều gì... - Hắn đặt quyển sách lại chỗ cũ – Thế nào?

- Nếu Dorothy đã bị giết – Ellen nghẹn ngào – tên đó, tên đã giết nàng, sẽ thề trên hàng chục quyển Thánh kinh. Và nếu nàng ngờ là nó yêu nàng thì quả thật tên đó là một kịch sĩ đại tài.

Gant ngược mắt nhìn lên trời và hai tay chéo vào nhau đưa ra trước mặt.

- Thôi được – Hắn buồn rầu – Tôi sẽ lặng lẽ ra về.

- Tôi mừng thấy anh biết đó là trò đùa.

Hạ tay xuống, hắn nói một cách thành khẩn.

- Tôi xin lỗi, nhưng thật khó xử cho tôi, để cô tin tôi rằng...

- Anh chẳng cần phải làm thế – Ellen nói – Anh có thể đi đi.

- Còn có những cậu trai tóc vàng khác trong lớp – Hắn nhấn mạnh. Hắn búng tay cái tách như thể phát hiện ra điều gì mới lạ – Có một gã thường đi chơi với Dorothy. Cầm giống như Cary Grant (2), cao lớn.

- Dwight Powell phải không?

- Đúng, đúng! – Hắn bỏ lửng câu nói – Hắn có tên trong danh sách của cô?

Ellen ngần ngừ một chốc rồi nhẹ nhàng gật đầu.

- Thôi, chính là hắn rồi – Gant quả quyết.

Nàng nhìn hắn nghi hoặc. Hắn vung tay.

- Xong. Tôi đầu hàng. Cô sẽ thấy. Chính là Powell. Hắn đi về phía cửa, Ellen bước lui về phía hành lang.

- Tôi chỉ có ý định ra về như lời cô đề nghị. – Gant cao giọng nói và bước vào hành lang.

- - Cô nên cho tôi biết tên thật của cô nếu cô không muốn tôi vẫn tiếp tục gọi cô là Hester.

- Ellen.

Gant hình như miễn cưỡng phải ra về.

- Cô định sẽ làm gì bây giờ?

Nàng nhìn hắn, một lúc sau nàng mới lên tiếng.

- Tôi cũng chưa biết.

- Nếu cô muốn đột nhập vào nhà Powell, cô đừng chơi trò như trưa nay nữa nhé. Hắn không phải loại người dễ đùa giỡn đâu!

Ellen gật đầu. Gant nhìn nàng từ đầu đến chân.

- Đúng là nữ thám tử – Hắn đăm chiêu – Không biết tôi có còn sống để thấy cô đạt được ý nguyện không.

Hắn định ra về nhưng rồi quay lại.

- Cô không cần ai giúp đỡ, phải không?

- Không, cảm ơn anh – Đứng trong lối đi, Ellen nói – Tôi xin lỗi nhưng...

Gant nhún vai, mỉm cười.

- Tôi nghĩ tôi chưa xứng đáng để cô tin. Chúc may mắn.

Hắn quay lại đi dọc hành lang xuống lầu. Ellen bước lại vào phòng, chậm chậm khép cửa.

...Bây giờ là bảy giờ ba mươi, anh Bud, em đang thư thả ngồi trong một căn phòng rất xinh xắn tại khách sạn New Washington House – em vừa ăn cơm tối xong và chuẩn bị đi tắm rồi ngủ sau một ngày khá bận rộn...

Em đã ở gần trọn một buổi trưa trong phòng đợi của ông viện trưởng. Cuối cùng em đến gặp ông và bịa ra câu chuyện Dorothy thiếu nợ của một thanh niên tóc vàng cùng học một lớp Anh văn với nàng. Sau khi lục tìm hồ sơ và xem xét những tấm ảnh trên đơn ghi danh, cuối cùng em đã hướng sự chú ý vào một người – Dwight Powell, ở 1520 đường 35 khu tây. Em sẽ truy nã hắn vào sáng mai.

Anh nghĩ sao về bước đầu tiên và hiệu quả như thế? Đừng bao giờ đánh giá sai khả năng của phụ nữ?

Yêu anh,

Ellen

Lúc tám giờ, Ellen thay áo quần, rồi mở đài KBRI. Một giọng nói trầm trầm êm ái vọng ra, giọng nói của Gant dội khắp căn phòng – “... Một chương trình ca nhạc của Gordon Gant như thường lệ. Bản nhạc đầu tiên hôm nay là một bản nhạc cũ, xin gửi đến cô Hester Homels ở Wisconsin...”.

Từ radio, khúc nhạc mở đầu xa vắng vang ra, dần dần nhỏ lại rồi một giọng ca nữ ngọt ngào:

Hãy gài áo lại

Khi trời lộng gió

Và cẩn thận nhé em

Em của riêng anh...

Mỉm cười, Ellen đi vào buồng tắm. Những bức tường lát đá ô vuông dội lại tiếng róc rách chảy trong bồn tắm. Nàng cởi bỏ quần lót và treo áo ngủ lên móc bên cạnh cửa. Trong thoáng im lặng bất chợt đó, từ phòng bên thoáng sang giọng hát khàn đục.

Em chớ đùa với rắn, ooh, ooh, ooh

Em chớ đùa với rắn, ooh, ooh, ooh

Em chớ đùa với rắn, ooh, ooh, ooh.

Ghi chú:

(1) Lana Turner: nữ tài tử Mỹ nổi tiếng những năm 1950.

(2) Cary Grant: nam tài tử nổi tiếng của Mỹ.

5. Chương 5

- Alô – Ellen nói – Dwight Powell có ở nhà không ạ?

- Không.

- Khi nào anh ấy về?
- Tôi không rõ lắm. Tôi biết cậu ấy làm việc tại cửa hàng Folger giữa các buổi học, nhưng không biết làm vào giờ nào.
- Bà là chủ nhà?
- Không, tôi là con dâu, đến lau dọn nhà. Bà Honig, mẹ tôi, đang ở bang Iowa, bà bị xây xát ở chân tuần vừa rồi và giờ bị nhiễm trùng. Chồng tôi phải đưa bà đi Iowa.
- Ồ, xin chia buồn...
- Cô muốn nhắn gì, tôi sẽ nói lại với cậu ấy.
- Dạ thôi, xin cảm ơn chị. Chốc nữa có giờ học, tôi sẽ gặp anh ấy sau. Chẳng có việc gì quan trọng lắm.
- Chào cô.
- Chào chị.

Ellen gác máy.

Thật ra mình không có ý định nói chuyện với bà chủ nhà. Mình tin Powell chính là người thường đi chơi với Dorothy, điều tra bà chủ nhà chỉ là hình thức, mình sẽ lấy tin tức từ bạn bè của hắn thì dễ dàng hơn là trực tiếp bắt chuyện với hắn...

Không biết hắn làm việc gì, ở đâu? Tiệm Folger. Có thể gần làng đại học, vì hắn đến làm vào những giờ rảnh rỗi giữa những buổi học. Nếu là một cửa hàng gì đó thì hắn sẽ làm công việc phục vụ khách hàng.

Nàng cầm quyển niên giám điện thoại lên, lật đến trang chữ F, lướt mắt đọc:

Folger Drugs 1448 UNIV ... 2-3800

Khoảng giữa đường 28 và 29 bên kia đại lộ Đại học có một ngôi nhà xây bằng gạch ở trong khoảnh đất công cộng, treo tấm biển màu xanh Cửa hàng Folger, và một dòng chữ nhỏ hơn bên dưới Chế thuốc theo đơn bác sĩ, và một dòng chữ nhỏ hơn nữa Phục vụ giải khát. Nàng đứng ngoài cửa kính, lấy tay vuốt lại những sợi tóc lòa xòa trước trán. Đứng thẳng người lên như sắp bước lên sân khấu, Ellen đẩy cửa bước vào.

Quầy giải khát ở phía bên trái, một dãy ghế chân cao bọc nệm da bọc đồ xếp dọc theo quầy. Chưa đến giờ nghỉ trưa nên còn thưa khách.

Dwight đứng sau quầy, mặc áo choàng phục vụ màu trắng, đầu đội chiếc mũ vải cũng màu trắng, lật phất vài sợi tóc vàng hoe. Khuôn mặt chữ điền, hàng râu mép được cắt tỉa gọn gàng ánh lên mỗi khi ánh đèn hắt vào. Có lẽ hắn mới để râu vì tấm ảnh viện trưởng đưa cho nàng xem không có những đặc điểm ấy. Một nét u buồn trên khóe môi cho thấy là hắn không thích nghề nghiệp hắn làm.

Ellen đi về phía cuối quầy. Khi đi ngang qua Powell đang đặt ly kem trước mặt một người khách, nàng có cảm giác hắn đang nhìn nàng. Nàng vẫn đi, mắt nhìn thẳng, đếm một chỗ ngồi còn trống. Nàng cởi bỏ áo ngoài, xếp lại rồi để áo và ví trên ghế, sau đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Tay đặt trên mặt bàn bằng đá cẩm thạch mát lạnh, nàng nhìn ảnh nàng phản chiếu trong chiếc gương treo trên tường phía trong quầy. Bỏ tay xuống, nàng kéo sát áo ấm lại.

Powell men theo quầy hàng đến gần nàng. Gắn để ly nước lọc và giấy lau trước mặt nàng. Đôi mắt hắn màu xanh, sâu thẳm.

- Cô dùng gì? – Giọng hắn trầm trầm. Tia mắt hắn chạm tia mắt nàng, rồi hắn nhìn xuống ngay.

Những chiếc bánh xăngduych đội ngược lại trong gương. Lò nướng bánh chiếu thẳng vào mắt nàng.

- Bánh thịt và cà phê? – Hắn cười nhưng nụ cười bỗng tắt ngay như thể cơ mặt hắn không quen với cử chỉ đó.

Hắn quay người vào phía trong, mở học cuối cùng của lò nướng bánh, lấy ra một gói thịt chả bọc trong một miếng giấy gương đục để lên lò nướng. Đưa chân đá học dưới đóng lại. Ellen nhìn khuôn mặt hắn hiện ra

trong gương. Hấn thoáng ngược mắt nhìn lên, cười. Nàng mỉm cười lại. Nàng làm như quan tâm đến hấn. Hấn lấy bánh thịt để trước mặt nàng.

- Uống cà phê bây giờ hay chốc nữa? – Hấn hỏi.

- Bây giờ.

Hấn bỏ tay luồn dưới quầy lấy ly và đĩa xếp lên bàn, rồi đi đến cuối quầy mang bình cà phê lại. Hấn rót từ từ vào ly của nàng.

- Cô học ở Stoddard?

- Không!

Hấn để bình cà phê trên mặt bàn đá cẩm thạch, đưa tay xuống dưới quầy lấy một chiếc bánh kem.

- Anh học ở đâu? – Nàng hỏi.

Cuối quầy có tiếng gõ vào ly cốc cốc. Powell quay lại gật đầu, đôi môi mím lại buồn rầu.

Một phút sau hấn trở lại, tay cầm con dao lưỡi dẹt trở bánh trên lò nướng. Hấn lại mở hộc lấy thêm một miếng phomat mỏng để lên bánh thịt. Hấn và Ellen nhìn nhau qua gương trong lúc hấn cuốn bánh thịt bỏ vào đĩa.

- Hình như cô chưa bao giờ đến đây?

- Chưa. Tôi chỉ đến Blue River vài ba ngày nay.

- Thế à. Ở lại hay chỉ ghé ngang qua? – Hấn nói chậm rãi như người đi săn đang rình mồi.

- Ở lại. Nếu tìm được việc làm.

- Chẳng hạn nghề gì?

- Thư ký.

Hấn nhìn quanh, một tay cầm con dao lưỡi dẹt, một tay cầm đĩa.

- Điều đó cũng dễ thôi.

- Thật à?

Im lặng.

- Cô từ đâu đến? – Hấn hiểu kỳ.

- Des Moines.

- Ở đó tìm việc dễ hơn Blue River.

Ellen lắc đầu.

- Phần đông các cô gái từ Des Moines tỏa đi tìm việc khắp nơi.

Hấn lại quay vào phía trong, lấy dao lật bánh lên.

- Cô có bà con ở vùng này không?

Nàng lắc đầu, nói nhỏ:

- Tôi chẳng quen một ai trong thành phố, trừ một bà làm ở phòng xin việc.

Ở cuối quầy lại có tiếng muống gõ vào thành ly.

- Con khỉ – Hấn lau bầu bực mình – Cô thích công việc của tôi không?

Hấn bỏ đi. Vài phút sau trở lại. Hấn lấy dao nạo nạo trên mặt lò nướng.

- Bánh thịt thế nào?

- Ngon lắm.

- Cô dùng gì nữa không? Uống thêm cà phê nhé?

- Thôi, cảm ơn anh.

Mặt lò đã sạch nhẵn nhưng hắn vẫn tiếp tục vừa cạo vừa nhìn Ellen trong gương. Nàng cầm giấy lau chậm nhẹ lên môi.

- Anh tính tiền dùm?

Hắn xoay người lại, lấy bút chì và một tập giấy màu xanh từ thắt lưng.

- Nay cô – Hắn nói, mắt vẫn không ngước nhìn lên – Có bộ phim rất hay chiếu tại rạp Paramount tối nay. Phim Chân trời đã mất. Cô thích đi xem không?

- Tôi...

- Cô bảo không quen ai ở thành phố này mà!

Nàng làm ra vẻ đắn đo.

- Thôi được – Cuối cùng nàng đồng ý.

Hắn nhìn lên mỉm cười, lần này nụ cười thoải mái hơn.

- Hay quá. Tôi đón cô ở đâu?

- Tại New Washington house, ở hành lang.

- Lúc tám giờ được không? – Tôi là Dwight – Hắn cười – Giống như Tổng thống Eisenhower. Dwight Powell.

Hắn nhìn nàng, chờ đợi.

- Tôi là Evelyn Kittredge.

- Hề, hề – Hắn cười thích chí. Nàng vui vẻ cười lại. Có một cái gì đấy thoáng nhanh trên mặt của hắn: Ngạc nhiên?... Nhớ lại?

- Chuyện gì thế? – Ellen bất chợt hỏi – Sao anh nhìn như vậy?

- Nụ cười của cô – Hắn lúng túng – Nụ cười trông giống như một cô gái tôi đã quen...

Hắn bỏ lửng câu nói. Ellen nói một cách quả quyết.

- Joan Bacon hay Bascomb, gì gì đó. Mới ở thành phố hai ngày, đã có hai người nói với tôi rằng tôi giống như Joan...

- Không phải. Cô gái ấy tên là Dorothy – Hắn cuốn tập hóa đơn lại – Để tôi thanh toán tiền cơm trưa.

Hắn khoát tay để người thủ quỹ chú ý đến hắn. Hắn ngẩng cổ lên, chỉ hóa đơn thu tiền, chỉ vào Ellen rồi chỉ vào hắn, sau đó nhét hóa đơn vào túi quần.

- Mọi việc xong – Hắn nói.

Ellen đang đứng mặc áo ngoài vào.

- Đúng tám giờ tại hàng lang New Washington House – Hắn nhắc nhở – Cô đang ở đó?

- Vâng – Nàng cười, nàng có thể đọc được ý nghĩ trong đầu óc hắn “người đầu mà dễ làm quen thế, một người lạ đến Blue River, ở khách sạn...”.

- Cảm ơn anh về bữa trưa nhé – Nàng nói.

- Có gì đâu.

Ellen cầm ví.

- Hẹn tối nay, Evelyn – Hắn lặp lại lần nữa.

- Tám giờ, đúng hẹn. – Nàng nói và quay người đi về phía cửa. Nàng đi chậm rãi, có cảm giác đôi mắt hấn đang dính trên con người nàng. Đến cửa, nàng xoay người lại. Hấn vẫy tay, cười. Nàng vẫy tay cười lại.

Ra phía ngoài, nàng nhận ra hai đầu gối nàng đang run.

6. Chương 6

Hấn nói phim “Chân trời đã mất” sẽ bắt đầu vào lúc tám giờ sáu phút. Do đó mặc dù rạp chỉ cách khách sạn năm dãy phố, hấn đề nghị đi tắc xi. Trên đường đến rạp, một tay hấn choàng ôm qua người nàng, một tay đặt trên vai nàng. Nàng nhìn bàn tay – bàn tay ấy đã từng vuốt ve thân hình Dorothy, đã xô đẩy... có thể...

Tòa nhà Hành chính cách rạp ba dãy phố và cách khách sạn hai dãy phố. Khi trên đường trở về khách sạn, nàng và hấn đi ngang qua nhà Hành chính. Phía bên kia đường, trên những tầng nhà cao, phía mặt tiền mờ mờ, những cửa sổ thấp đèn sáng bên trong.

- Tòa nhà cao nhất thành phố, phải không? – Ellen hỏi và nhìn Powell.

- Ừ.

Hấn trả lời nhưng ánh mắt nhìn đắm đắm về đằng trước.

- Cao bao nhiêu?

- Mười bốn tầng – Hấn nói, hướng nhìn vẫn không thay đổi. Ellen nghĩ thầm: “khi ta hỏi người nào đó về chiều cao của một vật ở trước mặt họ, theo bản năng họ sẽ quay nhìn vật đó ngay dù họ đã biết sẵn câu trả lời, trừ phi vì một lý do nào đó họ không muốn nhìn”.

Nàng và hấn về đến khách sạn, ngồi uống rượu ulytkey sôđa trong một phòng nhỏ tường dán giấy màu xanh. Có tiếng dương cầm vang lên nhẹ nhẹ. Câu chuyện giữa nàng và hấn thỉnh thoảng đứt đoạn, và Ellen cố gắng đưa câu chuyện để phá vỡ sự thận trọng của Powell. Về vui nhộn của hấn lúc ban đầu bỗng mất đi khi đi ngang qua tòa Hành chính, rồi hấn vui vẻ trở lại lúc bước vào khách sạn, nhưng dần dần tắt lịm từ lúc ngồi trong phòng giải khát.

Nàng và hấn đề cập đến việc làm. Hấn làm nghề này đã hơn hai tháng và có ý định sẽ bỏ nơi đó khi tìm được một nghề khác khá hơn. Hấn đang dành dụm một số tiền để mùa hè đến sẽ du lịch sang châu Âu học hỏi thêm.

Hấn đang học gì? Môn giỏi nhất của hấn là tiếng Anh. Hấn dự định làm nghề gì với môn học đó? Hấn cũng chưa biết. Hấn có thể nhận làm nghề quảng cáo hoặc là nghề phát hành sách. Dự định cho tương lai của hấn thật khiêm tốn. Rồi nàng và hấn nói về các cô gái.

- Tôi chán ngấy mấy cô sinh viên – Hấn lên giọng trích trượng – Mặt mũi non choẹt... mà nói gì cũng nghiêm túc quá đáng.

Ellen nghĩ đã đến lúc hấn bắt đầu nói đến điều nàng đang mong đợi. “Cô quá quan trọng hóa vấn đề tình dục. Bao giờ người ta thích nhau thì cứ leo lên giường với nhau, có gì ghê gớm lắm đâu”. Nhưng hình như đây không phải là điều hấn đang suy nghĩ. Có cái gì đang làm hấn bối rối. Hấn cân nhắc từng lời trong khi những ngón tay vẫn mãi ly cợt.

- Cô cũng đại loại giống như mấy cô sinh viên đó – Hấn tiếp lời, đôi mắt xanh biếc tối sầm lại – Và cô khó bỏ cái tính ấy – Hấn nhìn đôi bàn tay hấn – rồi sẽ gây ra những rắc rối thôi.

Ellen nhắm mắt, bàn tay trên bàn rít rít rất mờ hồ.

- Cô không thể nào không thương hại những người như thế – Hấn nói xa vắng – nhưng cô phải nghĩ đến bản thân mình trước đã.

- Họ giống cái gì chứ? – Nàng hỏi, đôi mắt vẫn nhăm nhăm nghiêng.

- Những người tự buông thả mình theo những người khác...

Có tiếng bàn tay đập mạnh trên bàn, Ellen mở mắt ra. Hắn đang lấy thuốc trong bao để trên đó. Bàn tay cầm diêm châm thuốc run run.

- Bây giờ hãy nói về cô, Evelyn.

Ellen bịa ra câu chuyện đã học tại một trường đào tạo thư ký ở Des Moines do một người Pháp đứng tuổi quản lý, ông ta thường chơi trò tung hứng với những cô gái học viên khi không ai nhìn thấy họ. Câu chuyện chấm dứt. Powell nói:

- Chúng ta hãy đi khỏi đây.

- Anh định đi chỗ khác? – Ellen nhướng mắt hỏi.

- Nếu cô thích – Hắn nói không nhiệt tình lắm.

Ellen với lấy tay áo:

- Xin lỗi anh, ta về thôi. Sáng nay tôi dậy quá sớm.

- Ta về vậy – Hắn đồng ý – Tôi đưa cô về phòng. Nụ cười gượng gạo ban chiều của hắn lại hiện ra trên khuôn mặt hắn.

Nàng đứng dựa lưng vào cánh cửa phòng nàng, chiếc chìa khóa bằng đồng cầm nơi tay.

- Cám ơn anh nhiều. Thật là một buổi tối thú vị.

Hắn choàng hai cánh tay vắt vẻo cái áo khoác qua ôm lấy lưng Ellen. môi hắn kề sát môi nàng, nàng quay mặt đi nên nụ hôn chỉ phớt qua trên má.

- Đừng trẻ con nữa – Hắn thẳng thừng nói, xoay cầm Ellen lại, hôn lên môi nàng dữ dội.

- Mình vào trong một chút... - Hắn đề nghị – hút điếu thuốc cuối cùng.

Nàng lắc đầu.

- Em... - Hắn đặt tay lên vai Ellen.

Nàng lắc đầu lần nữa.

- Nói thật đấy, em mệt chết đi được.

Đó là lời từ chối nhưng giọng nói uốn éo của nàng ngụ ý hứa hẹn mọi chuyện sẽ khác đi vào đêm sau.

Hắn lại hôn nàng cuồng nhiệt. Nàng hất bàn tay trên vai nàng ra.

- Anh... người ta...

Vẫn còn ôm nàng trong đôi tay, hắn nhích lui một chút nhìn nàng, mỉm cười. Nàng cười lại, cố tạo nụ cười thật tươi như ở quán giải khát.

Quả nhiên... như có một luồng điện chạm vào thần kinh, một bóng đen thoáng lướt nhanh trên khuôn mặt hắn. Hắn kéo sát nàng vào hơn nữa, hai tay ghì siết lấy nàng như thể tránh nhìn nụ cười của nàng.

- Em làm anh nhớ lại cô gái gì ấy phải không? – Nàng hỏi, lộ vẻ ghen tức. Sau đó nàng giáng thêm một đòn nữa – Em cuộc là anh chỉ đi chơi cô ta một lần thôi.

- Không – hắn nói – Anh đi chơi với cô ta nhiều lần – Hắn bỗng giật lùi – Và với em cũng thế, ai dám nói là anh đi với em chỉ một lần thôi? Tối mai em làm gì?

- Không làm gì cả.

- Vậy cũng giờ này, tại chỗ này nhé.

- Nếu anh thích.

Hắn hôn má nàng, kéo sát nàng lại.

- Chuyện gì đã xảy ra thế anh?

- Em muốn nói gì? – Giọng hắn run run bên thái dương nàng.

- Em muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra cho cô gái đó? Tại sao anh cắt đứt với cô ta? – Nàng hỏi như tình cờ – Biết đâu nhờ sự sai lầm của cô ta mà em học hỏi được nhiều điều.

-Ồ – Hắn khẽ thốt lên rồi im lặng.

Nàng nhìn ve áo của hắn thấy từng sợi chỉ màu xanh được dệt tỉ mỉ.

- Như anh đã nói lúc ở dưới kia... chúng ta không nên bận tâm quá đến điều đó. Bỏ đi, đừng nhắc đến nữa – Nàng nghe hắn thở mạnh – Cô ta còn non dại – Hắn nói thêm.

Một lúc sau, nàng cô nhẹ hắn ra.

- Em nghĩ tốt hơn hết...

Hắn lại ôm nàng hôn, lần này hôn thật lâu. Nàng nhắm mắt, lợm giọng. Rồi khỏi vòng tay hắn, nàng xoay người tra khóa vào cửa không nhìn hắn.

- Tối mai tám giờ nhé – Hắn nhắc.

Nàng quay lui cầm lấy áo ngoài hắn đang cầm giúp nàng, hai ánh mắt gặp nhau.

- Chúc Evvie ngủ ngon – Giọng hắn thoáng luyến tiếc.

Nàng mở cửa phía sau lưng, đi lùi vào, miệng cố nở nụ cười.

- Tạm biệt – Ellen khép cửa lại.

Năm phút sau, khi chuông điện thoại reo vang, nàng vẫn còn ngồi bất động trên giường, áo vẫn còn cầm trên tay, Gant gọi nàng.

- Về trễ quá – Giọng trầm trầm của Gant vang lên trong máy.

Nàng thở dài.

- Có thư thả để nói chuyện với anh không đấy?

- Aø, Gant!

- A – Gant ồ lên kinh ngạc, giọng nói kéo dài – Á à, người ta đã tin mình vô tội rồi.

- Đúng thế. Chính Powell đã đi chơi với Dorothy. Tôi có lý khi nghĩ đó không phải là một vụ tự sát. Tôi biết tôi đúng. Hắn nói mãi về những cô gái đã sống buông thả theo người khác và bị lôi cuốn vào những sự việc nghiêm trọng, rồi bị liên lụy, hoặc một việc gì giống như thế. Những câu nói tuôn chảy không giữ gìn, không còn thận trọng rào đón nữa.

- Tài thật. Kết quả đó khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Xin có lời khen. Cô moi được nguồn tin ấy từ đâu?

- Chính hắn thổ lộ.

- Cô nói gì thế?

- Tôi đến gặp hắn tại cửa hàng hắn đang làm. Tôi tự giới thiệu là Evelyn Kittredge, một thư ký đang thất nghiệp ở Des Moines, bang Iowa. Tôi đeo dính hắn suốt từ chiều đến giờ.

Đầu dây nói của Gant bỗng im bất rất lâu. Cuối cùng giọng Gant lại vang lên yếu ớt.

- Kể hết đi. Cô dự định đến lúc nào thì bắt hắn viết lời thú tội?

Nàng thuật lại cho Gant nghe tâm trạng bất chợt thất vọng của Powell khi đi ngang qua tòa nhà Hành chính, cố gắng lặp lại một cách chính xác những nhận xét, phê bình của Powell trong khi hắn ở trong một trạng thái buồn rầu, bức xúc do men rượu gây nên.

Khi bắt chuyện trở lại, Gant tỏ ra nghiêm trang hơn.

- Ellen hãy nghe anh. Việc này không phải để đùa giỡn đâu!

- Sao thế? Hắn vẫn nghĩ em là Evelyn Kittredge.

- Em đừng coi thường hắn. Giả như Dorothy đã đưa ảnh của em cho hắn xem?

- Dorothy chỉ có một tấm ảnh duy nhất, ảnh rất mờ và mặt em bị tối. Nếu hắn có thấy đi nữa thì cũng đã một năm rồi. Hắn khó có thể nhận ra em được. Ngoài ra, nếu hắn đã có ý nghi ngờ em, sao hắn lại nói những điều như thế?

- Có lý, cũng có thể là như vậy – Gant miễn cưỡng chấp nhận – Giờ em định làm gì?

- Trưa nay em xuống thư viện, đọc lại toàn bộ những bài báo tường thuật về cái chết của Dorothy. Có một vài chi tiết đã không được nhắc đến, những việc rất nhỏ nhặt chẳng hạn như màu sắc cái mũ của Dorothy, sự kiện nàng mang găng tay... Tối mai em có hẹn với hắn. Nếu có thể khiến hắn mở miệng nói về cái chết của Dorothy thì có thể hắn sẽ nói ra những điều mà chỉ trong trường hợp có mặt bên cạnh Dorothy lúc nàng chết thì hắn mới biết được.

- Đó không phải là bằng chứng để kết luận được – Gant phủ nhận - Hắn có thể biện bạch là hắn có mặt trong tòa nhà lúc ấy và chỉ thấy Dorothy sau khi...

- Em không tìm chứng cứ để kết luận. Tất cả những điều em muốn là có sự kiện gì đó để cảnh sát không còn nghĩ rằng em là một con người kỳ khôi, có đầu óc tưởng tượng thái quá. Nếu em có thể chứng minh hắn có mặt bất cứ chỗ nào gần nơi Dorothy chết lúc đó thì cũng đủ để cảnh sát khởi sự quật lại vụ án.

- Em hãy trình bày cho anh nghe, làm cách nào em buộc hắn huych toẹt với em mọi chi tiết như thế mà không gây ra sự nghi ngờ ở hắn? Hắn đâu phải là một kẻ ngu ngốc, phải không?

- Em phải thử liệu thôi – Nàng nói – Còn cách nào khác nữa đâu anh?

Gant im lặng suy nghĩ.

- Anh có cái búa nhọn đầu, mình bỏ lên đầu hắn, lôi đến nơi xảy ra thảm kịch, tra khảo, bắt hắn khai.

- Anh biết đấy – Giọng nàng chững chạc – Chẳng còn cách nào khác để... - Giọng nàng lạc hẳn đi...

- Ellen?

- Em vẫn còn đây – Nàng vội trả lời.

- Chuyện gì thế? Anh ngỡ chúng ta bị quấy rầy.

- Em đang suy nghĩ.

- Thế à? Ellen, anh nói nghiêm túc nhé, em liệu giữ mình đấy. Vào ngày mai, bất cứ lúc nào, em nhớ gọi điện thoại cho anh để anh có thể biết em ở đâu và công việc diễn biến như thế nào.

- Vì sao? – Ellen thắc mắc.

- Để bảo đảm an toàn sinh mạng của em.

- Hắn sẽ nghĩ em là Evelyn Kittredge thôi.

- Dẫu sao em cũng phải gọi điện cho anh. Đừng tự ái. Hơn nữa, tóc anh dễ bạc trắng lắm, Ellen à.

- Vâng, em sẽ gọi.

- Chúc em ngủ ngon, Ellen.

- Tạm biệt anh Gordon.

Nàng gác máy và vẫn ngồi nguyên ở trên giường, căn môi dưới, nhịp nhịp ngón tay như mỗi khi có điều gì khiến nàng lo nghĩ.

7. Chương 7

- Hề, hề – Hấn ngồi phịch xuống bên cạnh Ellen trên ghế nệm da – Chắc chắn em không bao giờ để bạn trai của em phải chờ đợi.

- Thỉnh thoảng em cũng cho một vài cu cậu nóng ruột.

Hấn toét miệng cười.

- Đi tìm việc thế nào?

- Đáng mừng - Nàng cười – Một chỗ tạm được, văn phòng luật sư.

- Hay quá. Vậy là em sẽ ở lại Blue River.

- Chắc phải thế.

- Tốt... - Hấn kéo dài tiếng đó tỏ vẻ đồng tình. Rồi nhấp nháy mắt nhìn đồng hồ tay – Ta nên đi cho rồi. Khi đi qua tiệm nhảy Clo-Ray, anh thấy người đông lắm.

- Thôi rồi – Ellen thì thầm.

- Gì thế?

Nét mặt lộ vẻ ân hận, nàng nói:

- Trước hết em phải đi lo công việc vặt vãnh này đã. Chuyện cái ông luật sư đó. Em phải mang thư đến cho ông ta... giấy chứng nhận – Nàng vỗ vỗ vào ví tay.

- Thư ký thì cần quái gì thứ giấy tờ ấy. Họ chỉ cần kiểm tra khả năng tốc ký của em hoặc gì đó thôi.

- Đúng thế, nhưng em nói em có lá thư của người chủ cũ giới thiệu và ông ta đã xem. Ông ta có mặt ở văn phòng lúc 8 giờ 30 – Nàng thở dài – Em xin lỗi vậy.

- Biết làm sao được.

Ellen cầm tay hấn.

- Ta đừng đi nhảy nữa – Nàng thủ thủ – Mình đi uống gì cũng được.

- Ô kê – Hấn nói, có vẻ hớn hờ hơn nàng nữa. Cả hai người đứng dậy.

- Ông luật sư ở đâu? – Hấn đứng sau lưng nàng, hỏi, tay cầm áo ngoài của Ellen.

- Gần đây. Trong tòa Hành chính.

Lên đến bậc thềm trên cùng tòa nhà Hành chính, Powell dừng lại, Ellen đang đứng trong một ngăn cửa xoay tự động, tay chặn cửa, nhìn hấn. Mặt hấn trông tái xanh – có thể do ánh đèn mờ mờ từ hành lang hắt ra.

- Anh đợi em ở dưới này – Giọng nói của hấn u uất, hai hàm răng nghiến chặt lại.

- Em muốn anh đi với em – Nàng nũng nịu – Lẽ ra em có thể mang thư đến trước tám giờ, nhưng quái lạ, lão ấy lại nói nên đến vào buổi tối. Trông lão ta có vẻ dề dặt lắm – Nàng cười khúc khích – Anh phải hộ tống em mới được.

- Úi chà – Hấn nhăn mặt thốt lên.

Ellen đẩy cánh cửa xoay tròn, liền sau đó Powell đi theo. Nàng quay người lại nhìn khi hấn vừa vào bên trong cửa. Hấn đang thở bằng miệng, nét mặt đánh lại.

Trong thang máy, người thợ máy da đen mặc áo quần nâu sẫm đang đọc tạp chí LOCK. Anh ta kẹp tờ tạp chí dưới nách, lấy chân ấn nút dưới sàn để cánh cửa kim loại mở ra, rồi đẩy cửa có chấn song sang một bên.

- Tầng thứ mấy? – Anh ta hỏi cộc lốc.

- Mười bốn – Ellen trả lời.

Họ đứng lặng lẽ, nhìn những dãy số trong hộp đèn lần lượt bước qua phía bên ngoài cửa 7... 8... 9... Powell đưa tay quệt ngang bộ ria mép.

Khi đèn nhảy từ số 13 đến 14 thì thang máy đứng dừng lại. Người thợ máy mở cửa. Ellen bước vào một hành lang trống vắng, hắt đi sau nàng. Tiếng cửa thang máy khép lại kêu rít lên nghe đến lạnh người.

- Đi lối này – Ellen chỉ dẫn – Hướng bên phải. Phòng 1405.

Hai người đi theo con đường vòng trong hành lang rồi rẽ về phía phải. Không một tiếng động nào ngoài tiếng bước chân vang lên trên nền nhà bằng cao su sạch sẽ, Ellen cố gợi chuyện...

- Không mất thì giờ lắm. Em chỉ ghé đưa lá thư.

- Theo em, ông ta có thu nhận em không?

- Sao lại không. Nội dung thư rất tốt.

Hai người đến cuối hành lang, lại rẽ phải. Một cửa phòng có ánh đèn ở đầu tường bên trái, Powell định đi đến hường đó.

- Không, không phải – Ellen nói và đi về phía cánh cửa không có đèn bên phải. Tấm biển ghi: Frederic H. Clausen, luật sư. Hắt đến đứng sau lưng nàng trong lúc nàng thử nắm cửa, rồi nhìn đồng hồ tay.

- Anh tính sao? – Nàng lộ vẻ thất vọng – Thậm chí chưa tới tám giờ mười lăm, vậy mà lão ta nói với em sẽ đợi ở đây đến tám giờ ba mươi. (Cô thư ký qua điện thoại cho biết: Văn phòng đóng cửa lúc năm giờ).

- Bây giờ sao đây? – Hắt làu bàu.

- Em nghĩ là nên để lại cái lá thư dưới cửa – Ellen vừa nói vừa mở ví, lấy ra một bì thư lớn màu trắng và cây bút máy. Mở nắp bút, nàng kê bì thư trên giấy và viết.

- Thế là bỏ mất một đêm khiêu vũ, thật lãng nhách – Ellen bực mình.

- Để dịp khác vậy – Powell xoa dịu – anh nhảy xoàng lắm.

Giờ đây hơi thở của hắt đã điều hòa trở lại, trông hắt giống như một người mới học lái máy bay cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn những sợi dây cáp to lớn và biết nơi đáp xuống an toàn.

- Em nghĩ thế này – Ellen nói, ngược mắt ầu yếm nhìn hắt – nếu để thư lại thì sáng mai em cũng phải tới lại đây. Vậy để mai đem đến luôn thể.

Nàng đẩy nắp viết, bỏ vào ví. Cầm bì thư rơi vào đèn thấy mực còn ướt, nàng vẩy vẩy cái thư cho mực mau khô. Ành mắt nàng hướng ra bên kia hành lang, đọc cái biển trên cửa: Cầu thang. Mắt nàng ngời sáng lên.

- Anh biết em muốn gì không? – Ellen bắt chợt hỏi.

- Cái gì?

- ... trước khi ta quay về đi uống...

- Nhưng thích cái gì chứ? – Hắt cười đợi chờ.

Nàng lại cười, vẩy vẩy cái thư.

- Ta lên mái nhà chơi.

Hắt hơi khựng lại, chậm rãi hỏi.

- Em muốn lên đây để làm gì?

- Anh không thấy trăng đó sao? Và những vì sao kia nữa? Một quang cảnh thơ mộng và hùng vĩ biết bao!

- Anh nghĩ mình vẫn còn thời giờ để đến tiệm nhảy Clo-Ray.

- Đứng anh, giờ đến đó thì thật là ngốc – Nàng bỏ cái thư vào ví – Đi theo em – Nàng nói nhí nhảnh, rồi băng qua phía bên kia hành lang – Cái vẻ lãng mạn đêm qua của anh tại khách sạn mất đâu rồi hả anh? – Ellen bông đùa.

Hắn đưa tay nín thở lại, nhưng chỉ vói vào khoảng không. Nàng đẩy cửa, quay lại, chờ đợi Powell.

- Evvie, anh... độ cao khiến anh chóng mặt – Hắn cố gượng cười.

- Thế thì anh đừng nhìn xuống – Nàng nói giọng cay đắng – Cũng đừng đứng cạnh bờ tường.

- Có lẽ người ta đã khóa cửa...

- Em nghĩ người ta không bao giờ khóa cửa thông lên mái nhà đâu. Luật phòng cháy quy định thế – Nàng nhún mày lộ vẻ khó chịu – Anh thật lạ, em có yêu cầu anh vượt thác Niagara (1) hay làm việc gì dễ sợ lắm đâu.

Nàng bước qua ngưỡng cửa, để cửa mở, mỉm cười.

Hắn bước đi trong trạng thái hôn mê như thể chỉ có một phần hồn của hắn miễn cưỡng theo nàng. Khi hắn đã đứng trên bậc cửa, nàng thả cánh cửa đóng lại. tiếng cửa rít lên nhẹ nhàng, che khuất ánh sáng ngoài hành lang, chỉ còn lại ngọn đèn 10 óat lơ mờ chiếu sáng trên cầu thang.

Hai người trèo lên tám bậc thang, rẽ sang trái, rồi bước lên tám bậc thang nữa. Trên cánh cửa sơn đen có một dòng chữ viết trên đó: “Nghiêm cấm vào lối này trừ trường hợp khẩn cấp”. Powell đọc lớn, nhấn mạnh “Nghiêm cấm”.

- Chỉ là bảng hiệu thôi – Ellen nói, vẻ coi thường. Nàng thử nắm cửa.

- Chắc chắn là cửa khóa – Powell nói.

Ellen đưa tay chỉ tấm biển, nói:

- Nếu cửa khóa thì người ta đã không ghi chú thế. Anh thử xem nào.

Hắn cầm nắm cửa, đẩy.

- Chịu.

- Anh thử hết sức lần nữa xem.

- Ô kê – Hắn nói - Ô kê, ô kê – Giọng nói tỏ vẻ bất cần. Hắn lấy đà rồi dùng vai đẩy mạnh vào cánh cửa. Cửa bật mở, hắn suýt ngã nhào theo. Hắn gượng cười đứng lại trên bậc cửa.

- Thỏa mãn chưa, Evvie? – Hắn nói, giọng hơi xằng. Và hắn đứng thẳng người lên, mở rộng cửa – Hãy bước ra mà nhìn ông trăng lộng lẫy của em.

- Người đâu mà bằng tính – Ellen nói, giọng nhỏ nhẹ như hờn trách thái độ mỉa mai của Powell. Bỏ vùng bóng tối trong cầu thang, nàng bước qua ngưỡng cửa, vượt qua Powell bước vào cái giá lạnh ở bên ngoài. Ellen làm như không quan tâm đến cái lạnh lẽo đó. Nàng nghe có tiếng cửa đóng lại ở sau lưng nàng và Powell đi đến phía bên trái nàng.

- Anh xin lỗi – Hắn nói – Anh cứ tưởng vai bị gãy khi xô mạnh vào cánh cửa, thế thôi – Hắn cố nở nụ cười giải hòa.

Trước mặt họ, tháp KBRI sừng sững, đen sì trong bầu trời lấp lánh những ánh sao, trên đỉnh tháp là ngọn đèn đỏ trông giống như một đóa hoa hồng chơi vơi trong không. Ành trăng lưỡi liềm mờ ảo tỏa sáng đó đây trên mái nhà.

Ellen liếc nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Powell, thoát đầu tái xanh, rồi ửng đỏ, sau cùng trắng bợt ra. Phía bên kia hắn là bức tường gạch của nhà thông gió, những phiến đá trắng nổi bật lên trong màn đêm. Nàng chợt nhớ lại biểu đồ trên những tờ báo, nơi đánh dấu chữ X, ở phía nam mái nhà hình vuông, phía gần họ nhất. Bỗng nhiên một ý muốn lạ lùng đến với Ellen, nàng thích đến nhìn chỗ Dorothy đã... Một cơn buồn nôn dợn lên. Hướng nhìn của nàng là một đường thẳng với khuôn mặt nghiêng nghiêng của Powell, nàng miễn cưỡng quay mặt sang phía khác.

- Mình cảm thấy an toàn – Nàng thầm nghĩ – Rất an toàn, an toàn còn hơn khi mình ở trong phòng đầy đũa câu chuyện. Mình không có gì để sợ hãi. Mình là Evelyn Kittredge.

Thấp Ellen trầm ngâm nhìn, hần hỏi:

- Em muốn ngắm bầu trời phải không?

Mắt hần sụp xuống. Nàng ngẩng đầu lên, cử chỉ bất chợt ấy làm nàng cảm thấy chóng mặt. Những vì sao xẹt ngả nghiêng, nhảy múa...

Nàng vội quay người đi về phía tay phải, đến sát bên bờ tường. Tay bám vào mặt tường lạnh buốt, nàng hít một hơi thật mạnh vào lồng ngực... “Chính nơi đây hần đã giết Dorothy, phải buộc hần tự thú, phải buộc hần đến Sở cảnh sát. Mình an toàn...”. Cuối cùng đầu óc nàng sáng suốt trở lại. nàng nhìn khung cảnh phía bên dưới, những ánh đèn nhấp nháy trong màn đêm.

- Anh Dwight, đến đây mà xem.

Hần đi đến bờ tường, nhưng đứng lại cách đó vài bước.

- Đẹp quá phải không anh? – Nàng hỏi, không quay nhìn lại đằng sau.

- Đẹp lắm – Hần đáp – Đẹp lắm!

Hần nhìn một chốc, lắng nghe những luồng gió nhẹ thoảng qua dây cáp của cái tháp, rồi chậm chậm quay người đi về phía khác đến khi giáp mặt với nhà thông gió. Hần nhìn chăm chăm vào bờ tường. Rồi chân phải đưa ra phía trước, hần lại rảo bước. Hần đi như thể một người say, không làm chủ được đôi chân. Đến bên bờ tường thông gió, hần đưa hai tay lên, rồi từ từ đặt lên mặt tường giá lạnh. Hần nhào người nhìn xuống phía dưới.

Ellen cảm thấy sự vắng mặt của hần. Nàng xoay người lại, thấy một vùng bóng tối mờ mờ với những tia sáng nhợt nhạt của ánh trăng rải xuống. Ngọn đèn trên đỉnh tháp bật đỏ, nhìn thấy bóng hần in trên bờ tường của nhà thông gió, nàng tưởng như trái tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Ngọn đèn trên tháp tắt. Nhưng đã định được chỗ hần đứng, nên nàng có thể nhìn thấy bóng hần mờ mờ trong ánh trăng. Nàng tiến về phía hần, bước chân nhẹ vang lên trên mái nhà đầy hắc ín.

Hần nhìn xuống. Những ánh đèn nhấp nháy như những đốm lửa xa tít tận dưới kia.

- Độ cao khiến anh chóng mặt phải không? – Nàng hỏi.

Hần quay lại, những giọt mồ hôi lấm tấm trên lông mày và bộ ria mép của hần. Nụ cười lúng túng trên môi.

- Đúng thế – Hần nói – Nhưng anh lại thích nhìn xuống mới lạ chứ. Một nỗi dẫn vật... - Nụ cười biến mất – Đó là một điểm yếu của anh – Hần thở mạnh – Em sắp đi chưa?

- Ta lại đằng kia – Nàng nhẹ nhàng phản đối rồi quay người đi về phía đông của mái nhà, bước ngang qua những ống thông hơi. Powell miễn cưỡng theo sau nàng. Đến bìa tường, Ellen dựa lưng vào thành, nhìn lên đỉnh tháp, ngọn đèn đỏ nhấp nháy trên cao.

- Trên kia đẹp quá anh nhỉ? – Nàng nói.

Powell nhìn về phía bên kia thành phố, tay đặt lên mặt tường, không nói gì cả.

- Anh đã ở đây ban đêm lần nào chưa?

- Chưa – Hần nói – Anh chưa từng lên đây.

Nàng xoay lại, chồm người qua thành tường, nhìn xuống mặt sau của dãy nhà ở phía dưới. Nàng nhíu mày, nghĩ ngợi.

- Năm vừa rồi – Ellen nói chậm rãi – Báo có đăng tin một cô gái đã rơi từ trên này xuống...

Tiếng dây cáp rít lên.

- Đúng – Powell nói, giọng đặc quánh – Đó là một vụ tự tử. Không phải cô ta ngã đâu.

- Chúa ơi! Thật thế à? – Ellen vẫn nhìn xuống phía dưới – Em nghĩ làm sao nàng chết được, rơi xuống có hai tầng thế này.

Hắn chỉ tay ra sau lưng.

- Đằng kia kìa... ở nhà thông gió.

- Aø, đúng rồi – Nàng đứng thẳng người lên – Giờ đây em mới nhớ. Báo chí ở Des Moines viết rùm beng về chuyện này.

Nàng để cái ví trên mặt tường, hai tay nắm chặt rà rà trên ấy như thể đang xem xét độ nhám của nó.

- Cô gái là sinh viên đại học Stoddard phải không anh?

- Đúng – Hắn đáp, rồi đưa tay chỉ về phía xa xa tận chân trời – Em có thấy tòa nhà mái cong cong kia không, chỗ đèn sáng đó. Đài thiên văn của đại học Stoddard. Anh lên đó chỉ có một lần. Họ có...

- Anh quen nàng?

Aùnh đèn đỏ hắt lên khuôn mặt hắn.

- Tại sao em lại hỏi thế? – Hắn thắc mắc.

- Em nghĩ nhất định là anh có quen cô sinh viên ấy. Điều đó dễ hiểu thôi, vì cả hai đều học ở Stoddard.

- Quả vậy – Giọng hắn sắc nhọn – Anh quen nàng vì đó là một cô gái khá dễ thương. Mình nói chuyện khác đi, Evelyn.

- Lý do độc nhất để câu chuyện khắc sâu vào ký ức của em là vì cái mũ.

Powell thở dài bực dọc. Hắn hỏi một cách mệt mỏi:

- Cái mũ nào?

- Nàng đội mũ đỏ buộc nơ ở trên và em đã mua một cái mũ đỏ giống như thế đúng vào ngày xảy ra cái chết của nàng.

- Ai bảo với em là nàng đội mũ đỏ?

- Không đúng sao? Báo chí ở Des Moines viết... Hãy nói cho em biết là báo đưa tin sai, cái mũ màu xanh lục, chứ không phải... - Giọng nàng khản khoản.

Một khoảnh khắc im lặng.

- Tờ Clarion không đã động gì đến chiếc mũ đỏ – Powell nói – Anh đọc các bài báo rất kỹ. Anh biết nàng...

- Không thể vì báo chí ở Blue River không đề cập đến cái mũ mà anh lại cho nói sai – Ellen phản đối.

Hắn không nói gì. Nàng thấy hắn xem đồng hồ.

- Evvie – Cuối cùng hắn lên tiếng – Tám giờ hai mươi lăm phút, ngắm cảnh đẹp thế là vừa rồi.

Nói xong hắn bỏ đi về phía cầu thang. Ellen vội vã theo hắn.

- Khoan về đã anh – Nàng níu cánh tay hắn lại.

- Sao thế? – Hắn ngạc nhiên.

Đầu óc nàng căng thẳng tính toán trong khi nàng vẫn tươi cười nói:

- Em muốn hút một điếu thuốc.

- Vậy mà... - Bàn tay hắn thọc nhanh vào túi quần nhưng nửa chừng dừng lại – Anh không có điếu thuốc nào cả. Hãy xuống dưới kia mua.

- Em có mang theo đây – Nàng nói nhanh và giơ ví lên.

“Mình phải quay lại nơi đó, nơi hắn đã xô ngã Dorothy”. Trong đầu nàng bỗng hiện lên cái biểu đồ có vạch dấu chữ X. Nghĩ thế, nàng vội đi về hướng ấy, vừa mở ví, vừa nhìn hắn, cười.

- Hút thuốc trên này mới thú vị – Bờ tường khẽ chạm vào đùi nàng – Anh hút không?

Hắn tiến về phía Ellen một cách nhẩn nhục, môi mím lại gặm dừ. Nàng lắc lắc bao thuốc theo dòng suy nghĩ, “chỉ có đêm nay... chẳng còn đêm nào khác”.

- Thuốc đây anh.

Hắn lấy thuốc với vẻ mặt nhẩn nhó.

Ngón tay nàng lần lấy một điếu khác trong khi lướt mắt nhìn nhà thông gió, rồi chậm chậm đi đến đó. Nàng quay lại nhìn hắn.

- Đây có phải là chỗ...

Hắn nheo mắt lại, quai hàm nghiến chặt, lộ vẻ không còn sức chịu đựng được nữa.

- Này, Evvie, anh đã nói với em là đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Em hãy ban cho anh một đặc ân được không? Được không nào – nghiến chặt đầu thuốc giữa hai hàm răng, giọng hắn rít lên.

Nàng nhìn thẳng vào mặt hắn, lấy thuốc ra khỏi bao, chậm rãi gắn lên môi, rồi bỏ bao thuốc vào ví.

- Em xin lỗi – Nàng lạnh lùng nói, kẹp ví dưới nách – Em không ngờ anh lại xúc động đến thế.

- Em không hiểu à? Anh quen nàng kia mà!

Nàng quẹt diêm, đưa lên châm thuốc, ánh lửa màu da cam rọi lên khuôn mặt hắn. Đôi mắt xanh sâu thẳm như muốn nổ tung vì quá sức chịu đựng, những thớ thịt trên mặt hắn căng cứng ra. “Thêm một đòn nữa, chỉ thêm một đòn nữa...”. Nàng đưa que diêm đang cháy soi vào mặt hắn.

- Họ không nói lý do vì sao nàng đã hành động như thế cả, phải không?

Hắn nhắm mắt, lộ vẻ đau đớn.

- Em cuộc với anh là cô gái ấy có thai – Ellen nói.

Khuôn mặt màu da cam của hắn như chảy dài ra, nhưng que diêm tắt và ngọn đèn trên đỉnh tháp bật sáng, da mặt hắn lại đỏ ửng lên. Những đường gân mặt căng như những sợi dây sắp đứt bung ra và đôi tròng mắt xoè tròn như sắp nổ tung. “Nào, xem nào – Ellen thầm nghĩ – Mày thua rồi. Thú tội đi hồi tên sát nhân kia”.

- Thôi được – Hắn nhượng bộ – Thôi được. Em có biết tại sao anh không thích nhắc lại câu chuyện đó không? Em biết tại sao anh không muốn lên đây một chút nào không? Thậm chí anh cũng chẳng muốn đặt chân vào tòa nhà khốn kiếp này – Hắn ném mạnh mẩu thuốc – Bởi vì cô gái tự tử chính là cô gái anh đã nói cho em nghe đêm qua. Cô gái mà em có nụ cười giống hệt...

Hắn ném cái nhìn lên khuôn mặt nàng. Nàng thấy ánh mắt hắn lộ vẻ kinh hoàng. Ngọn đèn trên tháp đã tắt, nàng chỉ thấy khuôn mặt lơ mờ của hắn. Bất thành linh hắn vươn tay chộp lấy khuỷu tay trái nàng, bóp mạnh. Nàng kêu thét lên đau đớn, điếu thuốc rời khỏi môi. Những ngón tay hắn bầu chặt vào tay nàng. Cái ví tuột khỏi tay, rơi xuống chân nàng. Nàng vụt đưa tay phải lên túm lấy tóc hắn. Hắn cầm tay nàng cố gỡ ra... Bỏ nàng đứng đấy, hắn bước lui, bóng hắn mờ mờ trước mặt nàng.

- Anh làm cái trò gì thế? – Ellen kêu lên – Anh lấy cái gì?

Thờ thẫn, nàng co người lại, nhặt ví lên. Nàng buông thông tay trái, dần dần bình tĩnh nhớ lại vật lúc này nàng cầm.

Một ánh lửa lóe sáng, nàng nhìn ánh lửa lập lòe trong lòng bàn tay hắn như thể hắn đang xem xét một vật di đó trong bóng đêm. Hộp diêm! Dòng chữ mạ đồng lấp lánh rõ nét: “Ellen Kingship”. Lạnh toát cả người, nàng nhắm mắt, quặn người lại, dạ dày nhói đau. Nàng xoay người đung phải bờ tường.

8. Chương 8

Ellen mở mắt. Hấn đang chăm chú nhìn hộp diêm, xúc động và ngạc nhiên. Hấn ngược mắt nhìn nàng.

- Cái gì thế này? – Hấn buồn rầu hỏi. Bất ngờ hấn ném mạnh hộp diêm xuống dưới chân Ellen, giọng hấn run run – Cô muốn gì ở tôi?

- Chẳng muốn gì, chẳng muốn gì cả – Nàng nói nhanh – Không muốn gì hết.

Aùnh mắt nàng thẳng thốt. Hấn đứng giữa nàng và lối vào cầu thang. Nàng chỉ cần đảo người vòng qua một bên hấn... Nàng đang lần lần từng bước về phía trái, lưng dựa vào thành tường.

Hấn đưa tay xoa trán.

- Cô... cô đến gặp chuyện với tôi... hỏi tôi về nàng... lừa tôi lên đây... - Giọng nói của hấn giờ đây như van xin – Cô cần gì ở tôi?

- Không cần gì cả, không cần gì cả – Nàng lập cập, từng bước, sợ hãi.

- Tại sao cô làm thế? – Thân hình hấn di động về phía nàng.

- Đứng lại – Nàng la lớn.

Chân hấn khựng lại, tê cóng.

- Bất cứ điều gì xảy ra cho tôi... - Nàng nói, cố gắng nói hết sức chậm rãi, gầy gòn – Đã có người biết rất rõ về anh. Người đó biết tôi đi với anh đêm nay, biết tất cả, cho nên việc gì xảy đến với tôi, dù nhỏ nhoi chẳng nữa.

- Nếu việc gì... - Đôi mày hấn nhú lại – Cô đang nói đến chuyện gì vậy?

- Anh biết tôi muốn ám chỉ đến điều gì rồi? Nếu tôi ngã...

- Sao cô... - Giọng hấn thiếu tự tin – Cô nghi tôi đã... - Hấn chỉ tay một cách thiếu não về phía bờ tường – Lạy Chúa! – Hấn thì thào – Cô làm nghề gì, hả cô ngu xuẩn kia?

Nàng cách hấn khoảng một thước. Nàng bắt đầu rời khỏi bờ tường, cắt ngang một đường thẳng, đi về hướng cầu thang ở phía sau lưng hấn. Hấn chậm chậm đảo người lại, theo dõi nàng.

- Biết rất rõ về tôi, nghĩa là gì chứ? – Hấn gằn giọng – Biết cái gì?

- Mọi việc – Nàng trả lời – Biết mọi việc. Người ấy đang đợi tôi dưới chân cầu thang. Nếu tôi xuống chậm năm phút, người ấy sẽ gọi cảnh sát.

Hấn uể oải vỗ vào trán.

- Tôi chịu thua – Hấn rên rỉ – Cô muốn xuống lầu? Cô muốn đi? Được, cô đi đi.

Hấn trở lại bờ tường nhà thông gió, chỗ nàng đã đứng lúc nãy, bỏ ngổ lối vào cầu thang. Hấn dựa lưng vào tường, chống hai khuỷu tay lên mặt đá mát lạnh.

- Cô đi đi.

Nàng từ từ đi về hướng cửa, lòng nghi hoặc vì biết rằng hấn vẫn còn có thể hạ thủ nàng ở đây, chặt nàng ra từng mảnh. Hấn không nhúc nhích.

- Ví như tôi có bị bắt giữ đi chẳng nữa – Hấn nói – Tôi chỉ muốn hiểu rõ vì lý do gì? Hỏi thế có nhiều lắm không?

Nàng không trả lời cho đến khi cánh cửa ở trong tầm tay nàng. Lúc đó nàng mới lên tiếng:

- Tôi nghĩ anh là một kịch sĩ kiệt xuất. Anh chính là một kịch sĩ đại tài nên Dorothy mới tin rằng anh sắp cưới nàng.

- Cô nói cái gì? – Lần này vẻ ngạc nhiên và đau đớn của hấn lộ hẳn ra mặt – Cô hãy nghe tôi nói, tôi chưa bao giờ nói điều gì để Dorothy tin là tôi sẽ cưới nàng. Đó là nàng nghĩ thế, chính nàng muốn như thế.

- Đồ giả dối! – Ellen nghiêng răng, giọng căm thù – Mà là một thằng nói láo bản thủ.

Nàng lui nhanh vào cửa xuống cầu thang.

- Hãy đợi đã! – Hấn thét to khi thấy nàng sắp bỏ chạy.

Hấn vội rời khỏi bờ tường, theo lối nàng đi vừa rồi. Hấn dừng lại trước ô cửa một thước. Đứng bên trong, Ellen nhìn hấn, một tay đặt trên nắm cửa, sẵn sàng đóng lại.

- Lạy Chúa – Hấn nói một cách khấn khoản – Cô vui lòng nói cho tôi nghe hết mọi việc. Hãy thương tôi, Evvie!

- Anh tưởng tôi nói gạt anh? Anh tưởng tôi không biết gì à?

- Trời ơi! – Hấn thều thào, tỏ vẻ giận dữ.

- Thôi được – Ellen trừng trừng nhìn hấn – Tôi sẽ kể anh nghe từng sự việc. Một là: Dorothy có thai. Hai là: Anh không muốn...

- Nàng có thai? – Hấn như va phải một tảng đá, choáng váng, sững sờ – Dorothy có thai? Vì thế mà nàng tự tử? Có phải vậy không?

- Dorothy không tự tử – Ellen hét lên – Mà đã giết em tao. Mà đã giết Dorothy.

Nàng đóng sầm cửa lại, quay người bỏ chạy.

Nàng hốt hải chạy xuống những bậc thang, bám chặt vào tay vịn, đu người quanh vòng mỗi khi rẽ. Trước khi chạy vòng hết hai cầu thang, nàng nghe tiếng bước chân của hấn chạy thành thục ở phía sau, cất tiếng réo gọi tên nàng “Evvie, Ellen, hãy đợi một chút”. “Mình không thể đi thang máy vì khi mình chạy hết con đường quanh hành lang đến đó thì hấn sẽ đợi mình ở đấy rồi. Chẳng còn kịp nữa, thôi cứ tiếp tục vất giò lên cổ mà chạy”. Tim nhảy liên hồi muốn vỡ cả lồng ngực. Bàn chân nàng đau ê ẩm vì chạy từ tầng thứ mười bốn xuống đến tầng dưới cùng, quanh co đến hai mươi tám cầu thang xoắn ốc. Nàng chạy vụt ra cánh cửa xoay, thẳng xuống đại lộ Washington vào con đường vắng vẻ tối đen; ngoái cổ nhìn, nàng thấy hấn đang chạy băng xuống những bậc thềm đá hoa, vẩy tay, réo gọi “Ellen, Ellen, hãy đợi một chút!”. Nàng vẫn cầm đầu chạy, chẳng để ý có cặp trai gái đang đứng lại, đưa mắt nhìn theo nàng và chẳng để ý tiếng mời mọc của các bác tài: “Đi xe chứ?”. Nàng thấy chỉ còn một dãy phố nữa là đến khách sạn, ngọn đèn chiếu sáng như vẫy gọi, mời mọc: khách sạn gần đây! Hấn chạy bèn gót sau lưng nàng. Ellen vẫn chạy, không quay lại nhìn. Cuối cùng, nàng đến khách sạn, đến cửa, một người nào đó mở cửa cho nàng. “Xin cảm ơn”. Nàng đã ở trong hành lang. Ôi hành lang ẩm cúng, an toàn biết bao, có nhân viên trực, có người thơ thẩn đi dạo, có người đang đọc báo.

Nàng mệt ngất, muốn ngã người lên ghế nệm ngay, nhưng không được. Nàng phải gọi điện thoại cho Gant, vì cần có Gant cùng đi với nàng đến Sở cảnh sát (Gant vốn là người có tiếng tăm ở địa phương) thì cảnh sát sẽ chịu khó lắng nghe nàng trình bày, sẽ tin nàng và mở cuộc điều tra.

Thở hổn hển, nàng cầm quyển danh bạ điện thoại và lật đến trang vần K – từ lúc năm giờ đến chín giờ Gant ở tại phòng ghi âm. Nàng gỡ từng trang, cố điều hòa hơi thở. Đây rồi, KBRI, 5-1000. Nàng mở ví, tìm những đồng lẻ. 5-1000, 5-1000! Nàng nhìn lên, Powell đứng sừng sững trước mặt nàng, mặt hấn đỏ gay, há miệng thở, mái tóc nâu rối bù. Nàng chẳng thấy sợ nữa. Tại đây, đèn sáng choang và người đông đúc. Nỗi căm thù bùng lên khiến hơi thở của nàng trở nên dồn dập.

- Lẽ ra anh nên xéo đi đường khác dù cũng chẳng thay đổi được gì. Nếu là anh thì tôi đã trốn chạy rồi!

Hấn nhìn nàng, cái nhìn thất thần của một con chó bệnh hoạn, ánh mắt van xin cầu khẩn, đến nỗi trông hấn có vẻ gì dối trá. Hấn nói nhỏ, giọng đau khổ:

- Ellen, tôi yêu Dorothy.

- Cút đi! – Nàng nói – Tôi phải gọi điện thoại.

- Tôi cần nói chuyện với cô – Hấn nài nỉ – Có thực Dorothy có thai không?

- Tôi phải gọi điện thoại.

- Có phải Dorothy có thai không? – Hấn lặp lại.

- Anh biết rõ điều đó!

- Báo chí không viết gì cả. Không đả động gì đến... - Bỗng nhiên đôi lông mày hấn cau lại, giọng nói trùng xuống, căng thẳng – Nàng có thai vào tháng nào?

- Cút đi!...

- Tháng nào, hả Ellen? – Giọng hấn the thé.

- Tháng hai.

- Lạy Chúa – Hấn thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng.

- Giờ thì mời anh xéo đi cho.

- Sau khi cô đã giải thích cặn kẽ. Cô Evelyn Kittredge xử sự... - Ành mắt nàng lạnh lùng. Hấn thì thảo bối rối – Cô nghĩ tôi đã giết Dorothy? – Thấy ánh mắt nàng vẫn căm thù, không một chút thay đổi, hấn nói tiếp:

- Thời gian đó tôi ở New York – Hấn phản đối – Tôi cũng có thể dẫn chứng việc này. Cả mùa xuân vừa qua tôi cũng ở New York!

Ellen hơi xiêu lòng nhưng chỉ một thoáng thôi. Sau đó nàng nói:

- Anh có thể bằng mọi cách khẳng định là anh đã ở Cairo, thủ đô Ai Cập hay ở bất cứ nơi nào anh muốn.

- Trời! – Hấn chum môi huýt lên một tiếng nho nhỏ lộ vẻ tuyệt vọng – Xin cô vui lòng cho tôi được nói chuyện với cô năm phút thôi. Chỉ năm phút! – Hấn đưa mắt nhìn quanh, thoáng thấy một người nào đó vừa đưa tờ báo lên che mặt – Có người nghe lén – Hấn nói nhỏ – Mời cô vào phòng giải khát. Tôi chỉ xin cô năm phút, không có gì nguy hiểm cả. Ở đây tôi không làm được gì cô nếu quả thật cô lo sợ.

- Chẳng giải quyết được gì. Nếu anh ở New York và đã không giết Dorothy, thế tại sao đêm qua anh không dám nhìn tòa nhà Hành chính khi tôi và anh đi ngang qua đó? Tại sao đêm nay anh không muốn lên trên mái nhà của tòa nhà ấy? Và tại sao anh cứ chăm chăm nhìn nhà thông gió mãi?

Hấn nhìn nàng, đau khổ và lúng túng.

- Tôi có thể giải thích được điều này – Hấn ngập ngừng – Chỉ vì tôi không biết là cô đã biết rõ câu chuyện. Thú thật, tôi cảm thấy... - Hấn nói lấp bắp – Tôi cảm thấy có trách nhiệm trước cái chết của Dorothy.

Hầu hết các phòng giải khát ở khách sạn đều vắng khách. Chỉ còn tiếng ly kêu loảng xoảng và một điệu nhạc nhẹ nhàng của dàn dương cầm vang vang. Hai người ngồi lại chỗ đêm qua họ đã cùng ngồi. Với vẻ mặt nghiêm nghị, Ellen ngồi dựa lưng vào ghế nệm như thể ngấm ngấm, từ chối mọi sự thân tình. Khi người hầu bàn đến, họ gọi rượu Whisky sôđa. Mãi đến khi thức uống đã đặt trên bàn, khi đã nhám nháp ly của hấn một chút và thấy Ellen vẫn giữ thái độ im lặng, không bình phẩm gì, Powell mới bắt đầu nói.

- Năm vừa qua, hai ba tuần sau khi lớp bắt đầu, tôi đã gặp Dorothy. Tôi muốn nói là năm học vừa rồi, thời gian đó vào khoảng tháng chín. Trước kia tôi có thấy Dorothy. Nàng học chung với tôi hai giờ và ở năm nhất, chỉ học chung một giờ thôi, nhưng tôi không bao giờ bắt chuyện với nàng, mãi cho đến cái ngày đáng ghi nhớ ấy, bởi vì tôi thường ngồi ở dãy bàn đầu hoặc ở dãy bàn thứ hai, còn Dorothy luôn luôn ngồi ở phía sau trong góc. Vào cái đêm tôi làm quen nàng, tôi và mấy thằng bạn trò chuyện với nhau. Một thằng bạn của tôi đưa ra nhận xét là mấy cô gái rím rím mới là kinh khủng... - Hấn bỏ lửng câu nói, những ngón tay vờn cái ly xoay vòng và nhìn vào đáy ly – Với những cô gái ấy, yêu mãi mãi. Do đó, ngày hôm sau khi nhìn thấy Dorothy, nàng vẫn ngồi ở chỗ mọi khi, tôi bỗng nhớ lại lời bình phẩm của thằng bạn. Tôi khởi sự làm quen nàng bằng cách là khi giờ học đã xong, lúc ra khỏi lớp, tôi đến gặp và nói với nàng rằng tôi đã quên ghi chép bài tập ở nhà và nàng có thể cho tôi mượn vở được không. Nàng vui vẻ cho tôi mượn. Tôi cứ nghĩ Dorothy đã biết đó chỉ là một cái cớ để làm quen mà thôi nhưng Dorothy rất nhiệt tình... Nói thật, tôi ngạc nhiên lắm. Thường thường các cô gái đẹp hay kênh kiệu, coi thường những việc như thế và sẵn sàng trả đũa bằng những câu nói xỏ xiên, nhức óc. Nhưng Dorothy thì trái lại... ngây thơ, hồn nhiên. Điều đó khiến tôi cảm thấy hổ thẹn vì ý đồ đen tối của mình. Dẫu sao thứ bảy ấy, chúng tôi cũng đi chơi với nhau, đi xem

phim và cùng nhau... Tôi không có ý định cù rũ, lừa gạt hay gì gì đó. Một đêm tuyệt đẹp! Và những thứ bấy sau đều như vậy cho đến khi tôi và Dorothy bỏ nhau. Kể từ ngày gặp tôi, Dorothy trở nên quá vui vẻ, không giống như lúc ở trong lớp. Nàng hạnh phúc! Tôi thấy mến nàng.

Vào đầu tháng mười một, những gì thằng bạn tôi nói về các cô gái rim rim đó thật là đúng. Dầu thế nào cũng đụng chạm đến Dorothy – Hấn liếc nhìn Ellen, ánh mắt của hấn chạm phải tia nhìn xoi mói của nàng – Cô hiểu tôi muốn nói gì rồi, phải không?

- Hiểu – Nàng trả lời, giọng lạnh lùng, đứng đưng như một quan tòa.

- Thật khó chịu khi phải nói điều này với người chị của cô gái mình quen.

- Nói tiếp đi!

- Dorothy quả là một cô gái tuyệt vời – Hấn nói, vẫn nhìn thẳng vào mắt Ellen – Dorothy như một người... đôi tình yêu. Nàng không thêm khát sinh lý, nàng thêm yêu – Ành mắt hấn sụp xuống – Nàng kể tôi nghe những việc trong gia đình, về mẹ, về việc nàng mong muốn được cùng học một trường với cô như thế nào...

Ellen cảm thấy toàn thân run lên bần bật, nàng nghĩ có lẽ do nàng có cảm giác là một người nào đó ở trong phòng đang ngồi xuống sau lưng nàng.

- Mọi việc vẫn tiếp diễn một cách bình thường khá lâu – Powell nói tiếp, bây giờ thì nhanh hơn, nổi bứt rứt bỗng trở nên sôi nổi vì được dịp thổ lộ, được thú tội – Thực sự lúc ấy Dorothy đang yêu, lúc nào cũng bám vào tay tôi và mỉm cười với tôi mãi. Có một hôm tôi nói tôi thích đôi tất màu lá mạ, nàng đã đan một lúc ba đôi tặng tôi – Ngón tay hấn gõ gõ lên mặt bàn – Tôi cũng yêu Dorothy nhưng không sôi nổi bằng. Tôi thấy thương hại nàng. Nàng quá tốt đối với tôi. Giữa tháng mười hai, nàng bắt đầu đề cập đến việc cưới hỏi, nhưng nàng chỉ nói một cách gián tiếp. Đó là thời gian trước khi nghỉ lễ Giáng sinh và tôi vẫn còn ở Blue River. Tôi không có gia đình, những người thân của tôi ở Chicago vốn vện chỉ có hai người chị họ, một số bạn bè ở trường và bạn bè hải quân. Vì thế Dorothy muốn tôi về New York với nàng, tiện thể gặp gia đình nàng. Tôi từ chối, nhưng nàng cứ nằng nặc nói hoài, nói mãi, cuối cùng phải đổ vỡ.

Tôi nói với Dorothy tôi chưa chuẩn bị lập gia đình, nàng bảo là có biết bao nhiêu người đã hứa hôn, thậm chí đã lập gia đình lúc mới hai mươi tuổi. Còn vấn đề tương lai, nàng nói tôi chớ bận tâm vì bố nàng sẽ dành cho tôi một chỗ xứng đáng. Uy vậy tôi cũng không thích việc đó. Tôi có tham vọng của tôi. Một ngày nào đó tôi sẽ nói cho cô nghe. Tôi có dự định làm một cuộc cách mạng hóa trong ngành quảng cáo ở Mỹ. Dầu sao, Dorothy cũng nói với tôi rằng, cả hai chúng tôi đều có công ăn việc làm nghiêm chỉnh sau khi tốt nghiệp. Tôi nói Dorothy không thể kham nổi nếp sống đó vì cả đời nàng sống trong nhung lụa. Nàng nói tôi không yêu nàng tha thiết như nàng đã yêu tôi. Tôi nói rằng nàng nói đúng, hấn nhiên chẳng còn lý do nào khác để nói.

Cảnh xảy ra thật đáng ngại. Nàng gào thét, khóc la nói rằng tôi sẽ ân hận cho xem. Nàng chỉ nói bấy nhiêu. Sau một thời gian, Dorothy bỗng nhiên thay đổi thái độ, nói là sai lầm, đề nghị chúng tôi cứ đợi và tiếp tục sống như trước. Tuy nhiên vì có mặc cảm là mình có lỗi, dối trá, tôi nghĩ rằng chúng tôi đã cắt đứt được nửa mối dây liên hệ rồi, thôi thì dứt luôn cho xong. Và phải rời xa nhau trước kỳ nghỉ hè là hay hơn hết. Tôi mới nói với Dorothy rằng mọi việc xem như đã xong. Thế là nàng vật vã khóc than còn hơn lần trước kia nữa. “Anh sẽ hối tiếc!”. Thế là tan vỡ! Vài ngày sau nàng đi New York.

Ellen ngâm nghĩ:

- Suốt cả mùa hè đó, Dorothy cấu kính, bực bội, tìm cách gây gỗ mãi.

Powell xoay xoay chiếc ly trên bàn tạo thành những vòng tròn ẩm ướt.

- Sau mùa hè – Hấn nói tiếp – Tình thế thật tồi tệ. Chúng tôi vẫn có hai tiết học chung với nhau. Tôi vẫn ngồi ở dãy trước, nhưng không dám quay lui nhìn nàng lấy một lần. Chúng tôi chạm mặt nhau mãi ở khu đại học. Do đó, tôi quyết định ở Stoddard thế là đủ, nên xin chuyển về một trường đại học ở New York – Hấn nhìn thấy nét mặt của Ellen bỗng sa sầm lại – Có chuyện gì thế? Cô không tin tôi? Tôi có thể chứng minh với cô việc này. Tôi có giấy chuyển trường và vẫn còn giữ lá thư của Dorothy viết cho tôi khi nàng gửi trả lại sợi dây chuyền tôi đã tặng nàng.

- Tôi tin anh – Ellen nói với giọng buồn rầu – Tôi rất tin anh.

- Trước khi tôi đi, vào khoảng tháng giêng, Dorothy bắt đầu đi với một thanh niên khác. Tôi thấy...

- Với một người khác? – Ellen chồm người về phía trước hỏi.

- Tôi thấy họ đi chơi với nhau một hai lần. Nói cho cùng, đối với nàng thì chẳng có gì là quá đáng cả, tôi nghĩ thế. Tôi ra đi và cảm thấy lương tâm mình yên ổn, nói thật với cô là tôi còn cảm thấy mình cao thượng nữa chứ.

- Hẳn là ai? – Ellen nóng nảy hỏi.

- Ai?

- Gã đó!

- Tôi không biết. Một gã đàn ông nào đó. Tôi nghĩ là hẳn có giờ học chung với tôi. Cô hãy để tôi nói hết. Tôi đọc tin trên báo, biết nàng tự tử vào ngày một tháng năm, chỉ mấy dòng ngắn ngủi trên báo chí New York. Tôi bèn đi lùng các sạp báo và mua được tờ Clarion Ledge ở sạp chuyên bán báo ngoài tỉnh. Tuần đó ngày nào tôi cũng mua tờ Clarion, chờ xem người ta có đã động gì đến lá thư nàng gửi cho tôi không. Không thấy gì. Họ chẳng nói nguyên nhân nào đã thúc đẩy nàng đi đến hành động kia. Cô có thể tưởng tượng tôi đã nghĩ thế nào không? Tôi nghĩ nàng làm thế không phải chỉ vì tôi, nhưng đó là một hành động chán chường chung của tuổi trẻ mà tôi là một trong những nguyên nhân. Sau khi việc đó xảy ra, việc học của tôi sa sút hẳn. Tôi lo bần cả lên. Tôi nghĩ tôi sẽ phải nhận những điểm số rất thấp để bù vào những gì tôi đã gây ra cho Dorothy. Trước mỗi kỳ thi, mồ hôi ra ướt đẫm cả người tôi. Điểm số của tôi tệ hại không sao lường được. Tôi tự an ủi rằng có lẽ vì lý do chuyển trường. Ở đại học New York, tôi phải theo những khóa học mà ở đại học Stoddard không bao giờ đòi hỏi. Ngoài ra tôi còn nợ nần nữa. Vì vậy tôi quyết định trở lại Stoddard vào tháng chín để ổn định cuộc sống – Hẳn cười thiếu não – Tuy nhiên cũng là để tự thuyết phục rằng tôi không có tội đối với Dorothy. Dù sao đó cũng là một sự lầm lỡ. Mỗi khi nhìn thấy một trong những chỗ chúng tôi thường đi chơi với nhau, hoặc thấy tòa Hành chính – Hẳn nhún mày – Tôi cứ tự nhủ đây là lỗi tại nàng, bất cứ cô gái nhẹ dạ nào rồi cũng sẽ hành động như thế. Tuy nghĩ vậy, nhưng tâm hồn tôi không sao thanh thản được. Mỗi khi đi ngang qua nhà Hành chính, tôi cảm thấy như bị hẫng chân, mất tự chủ, cũng như tôi nay nhìn nhà thông gió, tôi cứ tưởng tượng là Dorothy...

- Tôi hiểu – Ellen thông cảm – Bản thân tôi cũng muốn nhìn. Đó là phản ứng tự nhiên.

- Không phải – Powell nói – Cô không hiểu thế nào là trách nhiệm liên đới... - Hẳn bỏ lửng câu nói, nhìn thấy nụ cười buồn buồn của Ellen – Cô cười cái gì thế?

- Cười gì đâu!

- Thế mà... toàn bộ câu chuyện là vậy. Giờ cô cho biết Dorothy hành động như thế bởi vì có thai... hai tháng. Dĩ nhiên chuyện xảy ra thật đau xót nhưng thú thật nó khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Tôi nghĩ Dorothy sẽ không chết nếu tôi đừng phụ rẫy nàng. Tuy nhiên có ai dám chắc điều ấy sẽ không xảy ra. Tôi muốn nói có một giới hạn nào đó trong trách nhiệm. Nếu ta cứ tiếp tục lùi mãi thì ta sẽ dẫm đạp lên người khác, trách cứ người khác – Hẳn uống hết chỗ rượu còn lại trong ly – Tôi mừng thấy cô không gọi cảnh sát nữa. Tôi không hiểu cô dựa vào đâu mà cho rằng tôi đã giết Dorothy.

- Chắc phải có người giết Dorothy – Ellen quả quyết.

Powell nhìn nàng không nói gì. Tiếng đàn dương cầm im bật; trong khoảnh khắc im lặng đó, Ellen thoáng nghe tiếng quần áo của một người nào sột soạt trong phòng, phía sau lưng nàng.

Nhòai người về phía trước, Ellen bắt đầu nói cho Powell biết về lá thư với những dòng chữ mơ hồ, về giấy khai sinh, về các loại đồ vật, thứ thì cũ, thứ thì mới, cái thì mượn, cái thì mua, cái màu xanh...

Powell ngồi lắng nghe chăm chú cho đến khi Ellen chấm dứt câu chuyện. Lúc sau, Powell nói:

- Không thể nào cho đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên được.

Powell cũng sôi nổi như Ellen đã sôi nổi khi chứng minh không phải em mình đã tự tử.

- Chính tên ấy, người anh đã thấy đi chơi với Dorothy. Anh không rõ hẳn là ai?

- Tôi đoán hẳn học một lớp với tôi học kỳ đó. Nhưng hai lần tôi thấy họ sánh vai đi với nhau là khoảng cuối tháng giêng, đây là thời gian thi cử và chúng tôi không còn đến lớp nữa, vì thế tôi không dám chắc là biết tên hẳn. Sau đó tôi đi New York.
- Anh không gặp lại hẳn?
- Không biết – Powell ngập ngừng – Tôi không chắc lắm, Stoddard là một trường đại học rộng lớn.
- Anh không biết tên hẳn thật à?
- Hiện giờ thì không biết – Powell nói – Tuy nhiên khoảng một giờ nữa, tôi có khả năng tìm ra – Hẳn mỉm cười – Cô biết đó, tôi có địa chỉ của hẳn.

9. Chương 9

Tôi nghĩ Dorothy sống buông thả là vì muốn trả thù, muốn phản ứng lại tôi, nên tôi không muốn nàng bị quyến rũ bởi một tên đào mỏ. Do đó tôi ra khỏi quán và đi theo sau họ.

Họ đến một ngôi nhà ở phía bắc khu đại học cách đại học vài ba dãy nhà. Hẳn bấm chuông hai lần rồi lấy chìa khóa trong túi quần ra, mở cửa đi vào. Tôi đi phía bên kia đường, ghi địa chỉ của hẳn vào sổ tay. Tôi có ý định lát nữa quay trở lại, tìm ai đấy, hỏi tên hẳn. Tôi có ý định sẽ đi bắt chuyện với một vài cô sinh viên trong trường để tìm hiểu về hẳn.

Tuy thế tôi đã không thực hiện được ý định kia, vì trên đường trở về khu đại học, suy nghĩ lại câu chuyện trên, tôi bỗng ngần ngại. Tôi muốn nói, tôi lấy cơ sở đâu để hỏi về hẳn khi chỉ dựa vào những lời bình phẩm của một cô gái, mà biết đâu cô ta vì ngậm đắng nuốt cay rồi bịa chuyện thì sao? Hẳn đối xử với Dorothy chắc chắn không đến nỗi tệ bạc hơn tôi. Chỉ là một phản ứng của lòng ghen tức. Làm thế nào tôi biết họ không tốt lành với nhau chứ?

- Nhưng anh vẫn còn giữ địa chỉ của hẳn? – Ellen bồn chồn hỏi.
 - Dĩ nhiên tôi còn giữ. Tất cả giấy tờ cũ tôi để trong vali trong phòng của tôi. Chúng ta có thể về đây tìm, nếu cô muốn.
 - Thế thì hay quá – Ellen nhanh nhẩu nói – Điều chúng ta cần làm là tìm ra tên của hẳn, xem hẳn là ai.
 - Chưa nhất thiết chính là hẳn – Powell nói và rút ví ra.
 - Hẳn chứ không ai khác. Chưa có ai Dorothy gắn bó lâu đến thế – Ellen đứng lên – Trước khi đi, tôi cần gọi điện thoại một chút.
 - Gọi người phụ tá của cô? Anh chàng đứng đợi cô dưới cầu thang và sẵn sàng gọi cảnh sát nếu cô xuất hiện chậm năm phút?
 - Đúng thế – Ellen xác nhận, mỉm cười – Người ấy không đợi ở dưới lầu nhưng người ấy có thật.
- Nàng đi ra phía sau căn phòng mờ mờ sáng, nơi có phòng điện thoại sơn màu đen đứng sát tường trông như một chiếc quan tài dựng đứng. Ellen quay số 5-1000.
- Đài KBRI đây, xin chào – Giọng nói của một phụ nữ riu riu qua máy.
 - Chào cô. Xin cô vui lòng cho tôi nói chuyện với Gordon Gant.
 - Rất tiếc. Chương trình của Gordon Gant đang phát. Cô gọi lại vào lúc 10 giờ. Hy vọng liên lạc được với Gant trước khi anh ấy về.
 - Không thể nói chuyện với anh trong khi chương trình đang phát sao?
 - Rất tiếc. Không thể gọi thẳng đến phòng ghi âm là nơi chương trình đang được truyền đi.

- Cô nhắn giúp được không?

- Rất sung sướng được giúp cô – Giọng nói của người phụ trách líu lo, nhiệt tình.

Ellen nói tên nàng và nhắn rằng nàng đi với powell về nhà hắn, ở đấy đến 10 giờ, Gant có thể gọi đến đó và tin cho Gant rõ Powell không phải là “người ấy”.

- Số điện thoại?

- Ừ nhỉ – Ellen nói, mở ví để trên đùi – Tôi không có số điện thoại nhưng có địa chỉ – Nàng cố lật tìm trang giấy mà không làm rơi ví xuống đất – 1520 khu tây, đường 35.

Giọng nói đầu dây bên kia đọc lại cho Ellen nghe.

- Chắc chắn anh ấy nhận được chứ? – Ellen hỏi.

- Cô yên tâm, tôi sẽ giao tận tay cho Gant – Giọng người phụ nữ cả quyết.

- Cảm ơn cô nhiều.

Khi Ellen trở lại phòng giải khát, Powell đang bỏ tiền vào khay bạc người hầu bàn. Nụ cười thoáng hiện trên khuôn mặt anh ta, miệng anh ta lí nhí lời cảm ơn.

- Mọi việc xong – Ellen nói. Nàng với tay lấy áo choàng bên cạnh chỗ ngồi – Này anh Powell, hắn như thế nào, cái gã đó? Ngoài cái mã đẹp trai của hắn như cô gái đã bình phẩm?

- Tóc nâu, cao lớn... - Powell nói và nhét ví tiền vào túi quần.

- Lại tóc nâu nữa – Ellen thở dài.

- Dorothy giao mình cho những anh chàng Bắc Âu – Powell nhẹ bồng đùa.

Ellen cười, khoác áo choàng vào.

- Bố chúng tôi cũng tóc màu nâu – dĩ nhiên bây giờ thì bạc trắng cả rồi. Cả ba chị em tôi... xin lỗi – Nàng ngừng nói và liếc mắt nhìn qua vai Powell thấy phòng bên cạnh trống, có một ly cocktail và tờ đô la ở trên bàn, tờ giấy lau miệng được xé thành hình mạng nhện trông rất có kỹ xảo và đầy tính nghệ thuật.

- Xong chưa? – Hắn nói và mặc áo vào.

- Xong – Ellen trả lời.

Khi tắc xi dừng lại trước nhà Powell, lúc đó đã chín giờ năm mươi phút. Con đường 35 vắng vẻ. Những ngọn đèn đường lù mù, loang loáng chiếu qua những cành cây. Hai dãy nhà với những cửa sổ màu vàng ở hai bên đường trông giống như đoàn quân giường ngon cờ qua một vùng đất không người ở.

Khi tiếng nổ của động cơ xe tắc xi nhỏ dần, Powell và Ellen bước lên bậc thềm lát đá đen nhám. Sau một lúc loay hoay tra khóa, Powell mở rộng cửa ra. Hắn bước sang một bên, rồi theo Ellen đi vào. Một tay đẩy cửa đóng lại, một tay hắn với bậc công tắc đèn.

Họ đang ở trong một căn phòng trông vui mắt với những đồ đạc sắp xếp ngăn nắp, gọn gàng.

- Tốt hơn hết là cô ở dưới này – Powell đề nghị, và đi về cầu thang bên trái căn phòng. – Ở trên gác đồ đạc lung tung lắm. Bà chủ nhà của tôi đang nằm bệnh viện nên tôi chẳng biết nhờ ai – Hắn đứng ở bậc thang thứ nhất – có lẽ tôi mất độ vài phút để tìm quyển sổ. Dưới bếp có cà phê, nếu cô muốn uống. Bếp ở phía sau đây. Cô cần gì không?

- Được rồi – Nàng nói và cởi áo choàng.

Powell đi nhanh lên cầu thang, rẽ vòng lên. Cánh cửa phòng của Powell ngay sát cạnh cầu thang. Hắn đi vào, bật đèn, cởi áo choàng. Một chiếc giường phía bên phải kê sát cửa sổ, trên đó bừa bãi những áo tắm, áo quần ngủ, khăn... Hắn để áo trên đầu tủ, định kéo chiếc va li dưới giường ra, nhưng bỗng khê búng tay, hắn đứng thẳng người lên, quay lại đi về bàn học đặt ở giữa cánh cửa và tủ áo. Hắn mở ngăn kéo trên cùng và xóc giấy tờ, đẩy các giấy tờ, khăn choàng, những hộp quẹt bị vỡ sang bên. Hắn tìm thấy tờ giấy hắn cần nằm ở dưới đáy ngăn kéo. Mừng rỡ lôi tờ giấy, hắn chạy ra ngoài, chồm người qua cầu thang gọi:

- Ellen, Ellen!

Trong nhà bếp, Ellen đang điều chỉnh ngọn lửa bếp ga.

- Tôi đến ngay – Ellen đáp lại. Nàng vội vã vào phòng khách – Anh tìm thấy rồi à? – Nàng hỏi và đi đến cầu thang nhìn lên.

Powell đang cúi nửa người xuống trên cầu thang.

- Chưa. Nhưng tôi nghĩ là cô muốn xem cái này – Hắn thả tờ giấy bay là là xuống – nếu cô vẫn còn nghi hoặc, thì đây!

Tờ giấy rơi xuống trước mặt nàng. Nhặt lên, nàng thấy đó là bảng ghi điểm của đại học New York, có đóng hàng chữ: bản sao của sinh viên.

- Nếu tôi nghi ngờ thì tôi đã không có mặt ở đây – Ellen nhỏ nhẹ đáp.

- Đúng thế! Đúng thế! – Powell nói rồi biến mất khỏi cầu thang một lần nữa.

Ellen đưa mắt nhìn bảng ghi điểm và nhận thấy điểm số thấp thật. Để tờ giấy trên bàn, nàng qua phòng ăn vào lại nhà bếp. Đó là một căn phòng chật chội, những đồ dùng quá cũ kỹ và những bức tường ám khói phía sau bếp lò. Một luồng gió nhẹ từ phía sau thổi vào mát rượi. Nàng lấy tách, đĩa và hộp cà phê Nestlé trong những tủ chén khác nhau, và trong lúc rót cà phê vào tách, nàng thấy chiếc radio trên quầy cạnh lò bếp. Nàng bật máy, chậm rãi tìm đài KBRI. Nàng gần như vận quá đài ấy vì giọng nhừa nhựa của Gant quá nhỏ nghe không rõ. “Mục điểm tình hình chính trị trên thế giới đến đây chấm dứt. Các bạn hãy thưởng thức chương trình âm nhạc. Xin giới thiệu một ca khúc mới nhất, do ca sĩ quá cố Buddy Clark trình bày, đó là bài IF THIS ISN’T LOVE (Nếu đây không phải là tình yêu)”.

Sau khi đã thả rơi bảng ghi điểm xuống cho Ellen, Powell quay lui trở vào phòng. Hắn ngồi xổm trước giường, luồn tay xuống dưới đó, ngón tay đụng phải va li, đau nhói; chiếc va li này trước kia để sát cạnh tường, nhưng con dâu bà chủ nhà khi quét dọn đã kéo ra. Powell vừa thối thối những ngón tay đau vừa bực bội lầm rầm về con gái bà chủ nhà “người gì mà hay tò mò, thốc mách”.

Powell luồn tay xuống dưới giường, lần này cẩn thận hơn, rồi ra sức lôi chiếc va li nặng trình trịch ra khỏi gầm giường. Hắn lấy xâu chìa khóa trong túi quần chọn chiếc chìa khóa mở va li, mở hai ống khóa hai bên. Bỏ khóa vào túi quần, hắn mở nắp va li. Trong đó đầy ắp cả sách vở, vợt đánh quần vợt, giày chơi thể thao... Hắn lấy ra hết những đồ công kênh bỏ trên sàn nhà để có thể lấy những quyển vở ở tận dưới đáy dễ dàng hơn.

Có tất cả chín quyển, những quyển màu xanh dương, những quyển có bìa xén tròn ở các góc. Hắn xếp các quyển vở chồng lên nhau, xong ôm đứng dậy, bắt đầu xem từng quyển, nhìn kỹ bìa vở, ném từng quyển vào lại vali.

Đây rồi, quyển vở thứ bảy, bìa màu đen. Địa chỉ viết bằng bút chì đã phai nhạt, lem luốc, nhưng vẫn còn đọc được. Vội ném những quyển còn lại vào vali, với nỗi vui mừng không sao tả xiết, hắn xoay người chu miệng định gọi tên Ellen thì tiếng kêu bị tắc nghẹn trong cổ họng. Một nỗi kinh hoàng hiện trên khuôn mặt hắn và đọng lại ở đấy, y hệt một cảnh phim đứng yên, và tan dần giống như lớp băng tuyết dày từ mái nhà nghiêng nghiêng tan chảy ra.

Cửa tủ đang mở toang, một người trong chiếc áo đi mưa đứng sừng sững ở đó. Hắn cao to, tóc nâu, khẩu súng lò lộ trên tay phải có mang găng.

10. Chương 10

“Nào nói đi chú mày – hắn nghĩ thầm và khoái trá nhìn về mặt ngó ngẩn dần dần hằn trên mặt của cái-ông-có-tên-là-Dwight-Powell. Bắt đầu nói được rồi đấy chú mày. Bắt đầu lay lục đi chú mày. Có thể chú mày

sợ té đài không sao mở miệng được. Hay là chú mày đã tuôn ra hết khi còn đang ngồi ở phòng giải khát tại khách sạn và giờ đây không còn gì để nói nữa. Nói hay lắm, chú mày ạ”.

- Tao cuộc là mày không hiểu Logorrhea nghĩa là gì – Hầm mở miệng, đứng uy nghi với khẩu súng trên tay – Có nghĩa là mày đã bị đi chảy, đi chảy bằng lỗ miệng. Miệng mày tuôn toàn chữ là chữ. Tao tưởng lỗ tai của tao đã rớt đi đâu rồi khi ở trong phòng giải khát đó – Hầm cười, nhìn đôi mắt của Powell lồi ra như muốn rớt khỏi tròng – “Tôi có trách nhiệm đối với cái chết của Dorothy” – Hầm nhại lại câu nói của Powell – Đáng thương, thật đáng thương – Hầm bước đến gần hơn – Quyển sổ, thưa ngài lẻo mép! – Hầm chìa tay ra – Và đừng hòng giở trò gì đấy nhé!

Từ dưới lầu vọng lên tiếng hát nhẹ nhàng.

Nếu đây không phải là tình yêu

Thì mùa đông chính là mùa hạ.

Hầm cầm lấy quyển sổ Powell đưa, bước lui một bước, ép quyển sổ cạnh sườn, cuộn lại, bẻ gãy bìa, nhưng mắt và khẩu súng vẫn không hề rời Powell một giây.

- Tao rất lấy làm tiếc là mày đã tìm thấy quyển sổ. Tao đứng trong đó cầu mong là mày đừng tìm ra – Hầm nhét quyển sổ bị gấp lại ấy vào trong túi áo đi mưa.

- Đúng là mày đã giết Dorothy – Powell nói.

- Mày nói nhỏ nhỏ, nghe chưa? – Hầm rung rung khẩu súng răn đe – Tao với mày chẳng khoái gì làm phiền cô gái thám tử dưới kia, phải không nào? – Hầm thấy cái vẻ ngang ngang của Powell. “Có thể thằng này ngốc quá không nhận biết được...” – Có thể mày không lượng tính được tình huống, nhưng tao nói cho mày rõ. Đây là khẩu súng thật, nạp đạn hẵn hoi, nghiêm chỉnh. Mày đừng...

Powell không nói gì, mắt vẫn tiếp tục nhìn khẩu súng nhưng bây giờ không còn nhìn trừng trừng nó nữa, mà nhìn với vẻ kinh tởm, như thể đó là con bọ hung hôi thối nhất trên đời.

- Này, tao sắp giết mày đấy – Hầm đe dọa.

Powell không nói gì.

- Mày quả thật là một con người vĩ đại, hãy tự phân tích, mổ xẻ con người của mày. Mày hãy nói tao nghe hiện giờ mày có cảm giác gì? Tao cuộc với mày là hai đầu gối mày đang run bần bật, phải không? Mồ hôi ướt đầm cả người mày?

- Nàng tưởng đến đấy để làm lễ kết hôn... - Powell thì thào.

- Mày hãy quên con bé ấy đi. Hãy lo cho bản thân của mày kìa! (Tại sao thằng chó này không run? Nó hông còn đầu óc để...).

- Tại sao mày giết nàng? – Ành mắt của Powell cuối cùng rời khỏi khẩu súng – Nếu không muốn cưới nàng, mày có thể bỏ rơi nàng cũng được mà. Thà mày bỏ rơi nàng. Sao mày đang tâm giết nàng?

- Đừng dă động gì đến con bé đó nữa! Có liên quan gì đến mày đâu? Mày tưởng tao nói đùa phỉ hả? Phải thế không? Mày tưởng...

Powell lao về phía trước.

Trước khi anh kịp lao người đi thì một tiếng nổ chói chói vang lên, đường thẳng AB vẫn cố định và viên đạn chỉ cang làm cho nó thêm chính xác.

Ellen đang đứng trong nhà bếp, hướng về khung cửa sổ đóng kín và lắng nghe chương trình của Gordon Gant, bỗng nàng chợt nhận ra: cửa sổ đóng kín như thế kia thì ngọn gió mát từ đâu thổi vào được?

Một hốc tường tối đen trong rìa góc phòng. Nàng đến đấy và thấy cửa sau, một ô kính gần nắm cửa đã bị vỡ và mảnh gương vung vãi trên sàn nhà. Nàng thắc mắc không hiểu Powell có biết việc này hay không. Lẽ ra anh ấy phải quét dọn...

Ngay lúc đó Ellen nghe tiếng súng nổ. Tiếng nổ chát chúa vang khắp cả nhà và khi tiếng vang ngừng bật, ngọn đèn trên trần nhà rung rung như thể có cái gì trên lầu đổ nhào xuống. Sau đấy im phăng phắc!

Từ máy radio vọng ra: “Bây giờ là 10 giờ, theo giờ trung ương”, và tiếng chuông vang lên trong máy nghe giòn giã.

- Anh Dwight? – Ellen gọi lớn.

Không có tiếng trả lời. Nàng đi vào phòng ăn. Ellen gọi to:

- Anh Dwight!

Nàng vào phòng khách và ngần ngừ bước đến cầu thang. Ở trên không có một tiếng động nào cả. Lần này nàng kêu lên, lộ vẻ hoảng sợ:

- Anh Dwight! Có chuyện gì thế?

Không một tiếng động, rồi bỗng một giọng nói vọng xuống:

- Có gì đâu. Ellen, hãy lên trên này.

Nàng hấp tấp trèo lên cầu thang, tim đập liên hồi.

- Trong này – Tiếng nói từ bên phải dội ra. Nàng vòng theo cầu thang, chạy bổ về phía cửa có ánh đèn.

Vật nàng thấy đầu tiên là Powell nằm giữa sóng sượt giữa phòng, hai chân dang rộng. Chiếc áo vét tông văng ra cạnh đó. Trên chiếc áo sơ mi trắng, ngay nơi ngực một dòng máu đang chảy ra.

Nàng đứng chết lặng trên đôi chân muốn khụy xuống. Sau đó nàng đưa mắt nhìn người đang đứng bên kia xác Powell, khẩu súng trên tay hắn.

Hai con ngươi của nàng như thể muốn lòi ra khỏi tròng mắt, khuôn mặt nàng co rúm lại, câu hỏi chết cứng trên môi.

Hắn quay khẩu súng vào lòng bàn tay đeo găng.

- Anh ở trong tủ áo – Hắn nói, nhìn thẳng vào mắt Ellen, trả lời những câu mà nàng định hỏi – Hắn mở vali và lòi ra khẩu súng. Hắn định giết em. Anh nhảy chồm lên người hắn. Súng nổ...

- Không... không... trời! – Nàng dụi trán, choáng váng – nhưng làm thế nào... làm thế nào anh...

Hắn dứt khẩu súng vào áo đi mưa.

- Anh đã ở trong phòng giải khát – Hắn nói – Ngay sau lưng em. Anh nghe hắn mời em về đây. Anh rời phòng khi em còn ở trong phòng điện thoại.

- Hắn nói với em là...

- Anh đã nghe hết những gì hắn nói. Hắn nói láo giỏi thật.

- Lạy Chúa! Vậy mà em đã tin hắn... em đã tin hắn...

- Tự em chúc lấy tai họa – Hắn nói với nụ cười độ lượng – Ai em lại không tin.

- Chúc gì... - Ellen rùng mình.

Hắn tiến về phía nàng, bước qua đôi chân của Powell sóng soài trên sàn nhà.

- Nhưng em vẫn chưa hiểu... Làn sao anh ở đó, trong phòng giải khát... - Ellen thắc mắc.

- Anh đợi em trong hành lang. Anh mất dấu khi em đi với hắn. Anh đến quá trễ. Anh giận mình lắm. Anh chỉ còn biết chờ. Làm gì khác hơn được nữa.

- Nhưng làm thế nào mà... làm thế nào...

Hắn đứng trước mặt Ellen, hai tay dang rộng như người lính hồi hương.

- Nào, vị nữ anh hùng lại còn bắt bẻ, gạn hỏi người đã cứu mình thoát chết trong gang tấc nữa sao? Em nên vui mừng vì đã cho anh biết địa chỉ của hân. Anh đã nghĩ em là một người xuẩn ngốc và anh chẳng có dịp nào để giúp em sáng mắt ra.

Nàng ngã vào vòng tay hân, khóc sụt sùi cho vui đi nỗi buồn phiền và sợ hãi. Đôi tay mang găng da vỗ vỗ vào lưng nàng, an ủi.

- Thế là xong, Ellen. Mọi việc đều tốt đẹp – Giọng hân nhỏ nhẹ.

Nàng dựa đầu vào vai hân.

- Ồ, anh Bud của em – Nàng thỏn thức – Cảm ơn anh. Lạy Chúa!

11. Chương 11

- Đừng trả lời – Hân nói, khi thấy Ellen định đi. Giọng nói của nàng thất thần.

- Em biết ai gọi rồi.

- Không. Đừng trả lời. Hãy nghe anh – Bàn tay rắn chắc của hân nắm lấy vai nàng – Chắc chắn có người nghe tiếng súng nổ. Trong vài phút nữa cảnh sát sẽ đến đây. Cả bọn nhà báo nữa – Hân để cho câu nói lắng lại – Có lẽ em không muốn báo chí làm rùm beng vì chuyện này, phải không? Họ sẽ bối mớ lại chuyện về Dorothy, những hình ảnh của em...

- Làm sao ngăn cản báo chí được?

- Sao lại không được. Anh có xe ở dưới. Anh đưa em về khách sạn, rồi sau đó trở lại đây ngay – Hân tắt đèn – Nếu cảnh sát chưa xuất hiện, anh sẽ gọi họ. Em sẽ không có mặt ở đây để bọn nhà báo khỏi cầu xé em. Anh sẽ không trả lời cho đến khi nào chỉ còn lại anh và họ. Cảnh sát sẽ thẩm vấn em sau, nhưng báo chí sẽ không biết em có dính trong vụ này.

Hân đưa nàng ra hành lang rồi nói tiếp:

- Khi em gọi điện thoại cho bố em hay sự việc xảy ra, ông có đủ uy tín để buộc nhà báo buông trôi mọi việc dính líu đến em và Dorothy. Báo chí sẽ viết rằng Powell đang say và có ý định bắn anh, hay một việc như thế.

Chuông điện thoại không còn reo nữa.

- Em cảm thấy ra đi như thế này chẳng phải chút nào... - Ellen nói khi nàng và hân đi xuống lầu.

- Tại sao không đứng? Anh là người đã làm chuyện đó, chứ đâu phải là em. Cho dù anh có che dấu việc em có mặt ở đây chẳng nữa, anh vẫn cần đến em để em thuật lại câu chuyện này. Tất cả điều anh mong muốn là bịt miệng bọn nhà báo trong những ngày sắp tới – Hân quay sang nhìn nàng – Hãy tin anh, Ellen! – Hân cầm lấy tay nàng.

Nàng thở dài như muốn trút hết bao nhiêu nỗi âu lo, trách nhiệm ám ảnh nàng.

- Vâng – Ellen nói – Anh đừng đưa em về, em đón xe cũng được.

Như đọc được ý nghĩ của nàng, hân nói ngay:

- Lúc này không phải là lúc gọi điện thoại, anh biết xe buýt đã ngừng chạy vào lúc mười giờ.

Hân cầm lấy áo khoác của nàng.

- Xe đâu mà anh có vậy? – Nàng hỏi, giọng buồn rầu.

- Anh mượn – Hân trả ví lại cho nàng – của một người bạn.

Tắt đèn, hắn mở cửa ra cổng chính.

- Đi nhanh em – Hắn hối thúc – Ta không còn nhiều thì giờ lắm đâu. Đừng để mất thời gian vô ích.

Xe đậu bên kia đường, cách cổng khoảng ba thước. Một chiếc xe màu đen cũ kỹ. Hắn mở cửa cho Ellen vào, rồi đi vòng qua phía kia, mở cửa ngồi vào tay lái, mở công tắc xe. Ellen ngồi im lặng, tay để trên đùi.

- Em khỏe chứ? – Hắn hỏi.

- Khỏe lại rồi – Giọng nói của Ellen yếu ớt, mệt mỏi – Đúng là hắn định giết em – Nàng thở dài – Ít ra, về trường hợp Dorothy, em đã xét đúng. Em biết Dorothy không bao giờ tự tử như vậy – Nàng nhếch môi cười, lộ vẻ trách móc – Anh lại ngăn không cho em đi!

Hắn cho máy nổ.

- Em đúng lắm! – Hắn nói. Nàng ngồi im lặng một chốc – Dẫu sao đi nữa, chuyện này thế mà lại hay.

- Hay cái gì, hả em? – Hắn hỏi và gài số cho xe vọt về đằng trước.

- Anh đã cứu em – Ellen nói – Anh đã thực sự cứu em. Nhờ việc này, ba em sẽ không còn phản đối chuyện của chúng ta nữa. Vậy anh hãy đến gặp ba em và trình bày chuyện của hai đứa.

Xe đã chạy trên đại lộ Washington vài phút, Ellen bắt đầu ngồi sát vào hắn hơn, ngại ngần ôm lấy cánh tay hắn, sợ làm cản trở tay lái của hắn. Cảm thấy một vật cứng cứng khê đụng vào đùi, nàng biết đây là khẩu súng nhưng vẫn không dịch lui.

- Ellen này, việc này sẽ gây nhiều tai tiếng lắm nghe em!

- Anh nói sao?

- Anh sẽ bị giam giữ vì tội giết người.

- Nhưng anh đâu có ý định giết hắn! Anh chỉ tìm cách đoạt súng của hắn – Ellen thắc mắc.

- Anh biết là như thế nhưng người ta vẫn giam giữ anh... Bằng mọi cách người ta sẽ buộc tội anh – Hắn liếc nhìn khuôn mặt chán chường bên cạnh hắn, rồi quay lại nhìn thẳng trước đầu xe. – Ellen à, khi mình đến khách sạn, em sẽ chạy nhanh vào nhặt nhanh tất cả đồ đạc và trả phòng ngay. Trong vài tiếng đồng hồ nữa, mình sẽ có mặt ở Caldwell.

- Anh Bud! – Giọng nàng thẳng thốt đầy vẻ ngạc nhiên lẫn trách móc – Mình không thể làm như thế được.

- Sao không được? Hắn giết Dorothy của em, phải không? Hắn phải trả giá những gì hắn đã gây ra. Tại sao mình lại dấy vào đó làm gì chứ?

- Không thể được. Mình không thể xử sự như thế – Ellen phản đối – Dẹp qua một bên việc làm sai trái ấy đi, giả dụ bằng cách nào đó người ta phát hiện ra là anh... anh giết hắn. Sau đó họ thấy không phải, với điều kiện anh đừng chạy trốn.

- Anh thấy là họ không có cách nào biết anh đã giết hắn được – Hắn nói giọng tự tin – Anh mang găng tay, không để lại dấu vân tay đâu. Chẳng ai thấy anh ở đấy cả, trừ em và hắn.

- Nhưng giả dụ họ tìm ra thì sao? Hoặc là họ sẽ kết tội một ai khác thì sao? Anh sẽ thấy thế nào? – Hắn im lặng – Một khi ba em nghe được câu chuyện, em biết ông sẽ lo luật sư và mọi việc sẽ êm đẹp. Em nghĩ đó sẽ là một việc khủng khiếp vô cùng. Nhưng chạy trốn...

- Một đề xuất ngu xuẩn – Hắn nói, về bực mình – Anh thấy không có hy vọng gì thuyết phục em được.

- Đúng vậy, anh Bud. Anh không muốn xử sự như thế chứ?

- Anh chỉ cố gắng tìm một phương sách cuối cùng thôi – Hắn nói và bắt chọt bẻ tay lái về bên trái một vòng, bỏ đại lộ Washington sáng rực, chạy về phía con đường ngoại ô tối đen.

- Sao anh không chạy theo đại lộ Washington nữa? – Nàng hỏi.

- Lối này nhanh hơn. Để tránh xe.

- Có điều em vẫn chưa hiểu – Ellen nói, gõ gõ điều thuốc trên mép cái gạt tàn – Tại sao hấn không làm gì em cả khi em và hấn ở đó, trên mái nhà?

Nàng ngồi thoải mái, nghiêng người sang dựa vào hấn, tréo hai chân vào nhau và phả hơi khói ẩm áp trong xe.

- Chắc chắn là mọi người thấy em đến đó vào lúc tối – Hấn nói – Có thể hấn sợ người điều khiển thang máy hay ai đó sẽ nhớ mặt hấn.

- Đúng, cho là thế đi, nhưng không nguy hiểm bằng khi hấn đưa em về nhà... và thanh toán em tại đây.

- Có khả năng là hấn không có ý định giết em tại nhà hấn. Có thể hấn sẽ buộc em lên một chiếc xe nào đó rồi chở em về miền quê hẻo lánh hay đến một nơi nào đó thuận tiện hơn.

- Hấn làm gì có xe!

- Thì hấn ăn cắp, khó gì chuyện ấy – Ành đèn đường hắt lên khuôn mặt trắng nhợt của hấn rồi khuôn mặt hấn lại chìm trong bóng tối.

- Hấn bịa ra đủ chuyện, nào là “tôi yêu Dorothy”, nào là “tôi ở New York...”, “tôi cảm thấy có trách nhiệm...”. Lạy Chúa!

Ellen ngao ngán lắc đầu, dập tắt điều thuốc trong cái gạt tàn. Hấn ném cái nhìn sang nàng.

- Chuyện gì thế? – Hấn hỏi.

Giọng nói của Ellen giống như của một người mới ốm dậy.

- Hấn đưa cho em xem giấy chuyển trường của đại học New York. Hấn ở New York...

- Giấy giả mạo đấy. Hấn là hấn quen ai đó trong phòng giáo vụ. Họ làm cho hấn một tờ giấy giả, thế thôi.

- Nhưng nếu không phải... Nếu hấn nói sự thật thì sao?

- Hấn sẽ đi theo em với khẩu súng. Điều đó chưa đủ bằng cứ cho thấy là hấn nói dối à?

- Anh tin thế à, anh Bud? Anh chắc chắn hấn không... Biết đâu hấn lấy súng ra vì một chuyện gì khác? Còn quyền sở tay của hấn?

- Hấn đang đi đến cửa khẩu súng.

- Ôi, nếu hấn không giết Dorothy... - Ellen im lặng – cảnh sát sẽ điều tra – Nàng nói một cách dứt khoát – Họ sẽ chứng minh là hấn ở Blue River? Họ sẽ thấy chính hấn là kẻ đã giết Dorothy.

- Đúng như vậy – Hấn đồng ý.

Loay hoay, nàng duỗi chân ra. Nàng nheo mắt nhìn đồng hồ tay: 10 giờ 25.

- Lẽ ra mình đã tới nơi rồi.

Hấn không trả lời.

Nàng nhìn ra cửa xe. Không một ngọn đèn đường, không một ngôi nhà ở hai vệ đường. Chỉ có một màn đêm mịt mù dưới bầu trời cao thăm thẳm với những vì sao treo lơ lửng xa tít mù trên kia.

- Anh Bud! Đâu phải đường vào thành phố?

Hấn không trả lời.

Trước mũi xe, vệt trắng của con lộ nhỏ hẹp vun vút lướt qua ánh đèn xe.

- Anh Bud! Đâu phải đường này.

12. Chương 12

Gant đang đứng giữa phòng nhìn cảnh sát trưởng, nói:

- Đuổi theo chiếc xe đó. Tôi chỉ cần chừng đó thôi.

- Ha! Ha! – Cảnh sát trưởng cười hô hố – Một chiếc xe màu đen. Người bên cạnh nhà chỉ biết chừng ấy. Sau khi nghe súng nổ, ông ta thấy một người đàn ông và một người đàn bà ra khỏi nhà và leo lên một chiếc xe màu đen. Trời, cậu biết có bao nhiêu xe màu đen trong thành phố trên đó có một người đàn ông và một phụ nữ không? Chúng tôi cũng hoàn toàn không biết một nét cụ thể nào về hình dáng của cô gái mãi đến khi cậu đến. Lúc đó thì bọn chúng đã ở tận chân trời góc biển nào rồi. Ngay cả khi chúng đỗ xe ở một gara nào đó cách đây hai dãy nhà cũng không biết được nữa là bây giờ.

Gant đi đi lại lại một cách nóng nảy.

- Thế chúng ta phải làm gì?

- Đợi. Thế thôi. Tớ đã báo cho lính của tớ trên xa lộ biết rồi. Có thể đây là một băng đêm. Sao cậu không ngồi xuống một chốc?

- Nhất định phải ngồi rồi – Gant xằng giọng – Nàng có khả năng bị hấn thủ tiêu – Chesser im lặng – Năm ngoài em gái của nàng, giờ đến lượt nàng...

- Đây, ta lại bàn về vấn đề ấy nữa. Em gái của nàng tự tử! – Ông ta kéo giọng ra – Chính mắt tớ đã thấy bức thư kia. Một chuyên viên về chữ viết... - Gant gây một tiếng động – Ai giết nàng? – Chesser hỏi – Cậu nói Powell có thể là kẻ đó, nhưng giờ thì không phải, bởi vì cô gái đã để lại cho cậu một lời nhắn là Powell đứng đắn và cậu đã tìm thấy tờ giấy của trường đại học New York cho thấy trong mùa xuân vừa qua hấn không có mặt ở Blue River. Như thế người mà chúng ta nghi ngờ đã không thể làm việc ấy, vậy thì ai? Cậu trả lời: Không ai cả!

- Ellen nhắn lại là Powell biết rõ tên đó là ai. Tên sát nhân chắc chắn biết là Powell... - Giọng nói của Gant căng thẳng.

- Không có tên giết người nào cả cho đến đêm nay – Chesser nói thẳng thừng – Cô em gái đã tự tử! – Đòi mắt ông ta mở to, nhìn lên trần nhà. Gant trừng trừng nhìn ông ta, rồi bắt đầu đi đi lại lại trong phòng.

Lát sau, Chesser nói:

- Thôi được, bây giờ để tớ diễn lại quá trình câu chuyện cho cậu nghe.

- Cậu tưởng tớ nằm thế này là lười phổng. Phải nằm vắt chân lên cao mới suy nghĩ được, làm thế máu sẽ dồn về óc. Cung cách làm việc của tớ như vậy đấy – Ông ta háng giọng – Vào khoảng mười giờ kém mười lăm, hấn đã đập cửa để vào nhà. Ông hàng xóm có nghe tiếng gương bể loảng xoảng nhưng không hề nghĩ đến việc ấy. Không có một dấu hiệu nào khác cho thấy các phòng kia bị phá vỡ. Như vậy Powell là người hấn nhắm vào. Vài phút sau Powell và cô gái về. Hấn đã ẩn mình trên lầu. Hấn núp trong tủ áo quần của Powell vì áo quần bị xô dạt qua một bên. Powell và cô gái vào nhà bếp. Cô ta bắt đầu chế cà phê, mở radio. Powell lên lầu để treo áo, hoặc là vì Powell nghe tiếng động trên lầu. Hấn xuất hiện. Trước đó hấn đã cố mở vali – chúng tớ đã tìm thấy dấu găng tay trên đó. Hấn buộc Powell mở vali và lục soạn. Đồ đạc ném lung tung giữa nhà. Có thể hấn tìm kiếm cái gì đó hoặc kiếm tiền. Powell nhảy xổ vào hấn, thế là hấn bắn ngay. Có thể vì hoảng sợ, chứ hấn không có ý định giết Powell – bọn chúng không bao giờ làm thế, chúng mang theo súng chỉ cốt dọa người ta. Nhưng luôn luôn kết thúc bằng cách là giết. Đạn cỡ 45, loại súng colt 45 của nhà binh. Hiện có hàng triệu khẩu đang được dùng trong thành phố đấy cậu ạ.

Tiếp sau đó là cô gái chạy lên lầu – dấu tay trên khung cửa y hệt dấu tay trên các chén đĩa, đồ dùng trong nhà bếp. Hấn sợ hãi, không có thì giờ để... Hấn bèn dùng vũ lực ép nàng theo hấn.

- Tại sao? Tại sao hấn không giết nàng luôn ở đó như đã giết Powell?

- Đừng có hỏi tớ. Có thể hấn không có gan làm việc ấy. Cũng có thể hấn nảy ra một ý định nào đó. Thường khi mang súng, chúng hay nổi hứng bất tử, nhất là khi chúng gặp gái.

- Cám ơn anh – Gant nói – Câu chuyện khiến tôi yên tâm một phần nào. cám ơn anh nhiều.

- Thì cậu hãy ngồi xuống đã nào – Chesser thở dài – Chúng ta chẳng biết làm gì hơn là chờ đợi.

Gant ngồi xuống. Anh bắt đầu lấy tay xoa trán. Cuối cùng Chesser thôi không nhìn trần nhà nữa, ông ta chăm chú theo dõi Gant đang ngồi phía bên kia.

- Cô gái là gì của cậu? Bỏ cậu à?

- Không - Gant nói, anh nhớ lại lá thư mà anh đã đọc ở trong phòng Ellen tại khách sạn. – Không, người yêu của nàng ở Wisconsin.

13. Chương 13

Hắn lái xe bằng tay trái, thỉnh thoảng cho xe lượn qua phải, qua trái để tránh cơn buồn ngủ do sự yên tĩnh của con đường trường ban đêm gây ra. Ellen ngồi thu người sát cửa, toàn thân bất động, mắt mở trừng trừng nhìn bàn tay đang nắm chặt chiếc khăn tay để ở trên đùi. Giữa chỗ ngồi của hắn và nàng, bàn tay phải mang găng của hắn trông như con rắn đang dí họng súng vào bụng nàng.

Nàng đã thét lên, kêu gào, than khóc, những tiếng ục ục trong cổ họng nàng tưởng chừng như tiếng ục ục của một con vật đang bị cắt tiết, nghe đau thương còn hơn nhìn thấy những dòng nước mắt đầm đìa trên mặt nàng.

Hắn đã kể cho Ellen nghe mọi chuyện một giọng cay đắng. Thỉnh thoảng hắn lại ném cái nhìn độc ác lên khuôn mặt xám xịt của cô gái yếu đuối đang run rẩy kia. Hắn có do dự khi kể chuyện nhưng là cái do dự của một tên lính được về nhà, đang kể lại cho những người dân hiền hòa trong thành phố nghe những chiến tích của hắn. Làm thế nào hắn có được huân chương, làm thế nào hắn đâm được lưỡi lê nhọn hoắt vào bụng, vào ngực kẻ thù. Đôi lúc hắn có cái vẻ khinh khỉnh đối với đám người đang nghe hắn kể chuyện, vì chưa bao giờ họ biết ngoáy lưỡi lê vào bụng ai như hắn đã từng làm. Người ta hỏi và hắn kể huyền thuyên. Như thế đấy! Hắn đã kể cho Ellen nghe nào là những viên thuốc, nào là mái nhà cao ngất, nào là tại sao hắn phải giết Dorothy, hắn phải sắp xếp một chương trình tỉ mỉ để chuyển về Caldwell rồi theo đuổi Ellen, người mà qua các lần trò chuyện với Dorothy, đã biết Ellen thích cái gì, không thích cái gì và làm cách nào để trở thành mẫu người đàn ông Ellen đang mong đợi. Nghĩ cũng thật buồn cười. Hắn đã dùng mọi mảnh khé, thủ đoạn để chiếm cho bằng được cô con gái nhà giàu. Nhưng giờ đây... Hắn kể với thái độ hận thù, căm ghét. Ellen lấy hai tay bịt miệng, kinh hoàng tưởng chừng nàng đang nằm trên một tảng băng giá buốt, trôi bồng bềnh giữa đại dương. Nàng không biết rằng lâu nay nàng đang nằm trong miệng ác thú. Toàn thân nàng tê dại như thể phần trên đã chết tự lúc nào, không phải chết vì viên đạn mà chết vì cái chất thép lạnh lẽo của họng súng vô hồn.

Nàng nghe, nàng khóc, nàng kêu gào. Nàng không hiểu cái gì đã gây nên nỗi đau đớn bàng hoàng cho nàng. Tiếng kêu thét của nàng là tiếng rú, tiếng tru thê thảm của con vật bị cắt cổ, nghe xót xa, đau thót con tim. Nàng ngồi bó người sát cửa xe, nhìn bàn tay bầu chặt chiếc khăn tay đặt trên đùi.

- Anh đã bảo là đừng đi! – Hắn nói, giọng the thé, giận dữ – Anh đã van xin, lạy lục em hãy ở lại Caldwell, phải không? – Hắn liếc mắt nhìn như để thấy nàng xác nhận – Nhưng không, em dứt khoát không chịu. Em phải là nữ thám tử mới được! “Đừng coi thường khả năng phụ nữ” – Hắn nhại lại lời Ellen viết trong thư – Ừ, giờ đây là những gì nữ thám tử phải gánh chịu – Mắt hắn nhìn thẳng trước mũi xe – Nếu em biết anh đã sống như thế nào kể từ thứ hai vừa rồi! – Hắn nghiêng chặt hàm răng. Hắn nhớ lại thế giới đã sụp đổ dưới chân hắn ra sao khi Ellen gọi điện thoại cho hắn vào sáng thứ hai: “Dorothy không tự tử! Em sẽ đi Blue River.” Và hắn đã bỏ nhào một cách tuyệt vọng xuống nhà ga để mong lôi kéo nàng ở lại, cố nài nàng ở lại, nhưng nàng đã bước lên tàu. “Em sẽ viết thư cho anh. Em sẽ giải thích mọi chuyện”. Nàng đi, để hắn đứng đây. Nhìn nàng đi, người hắn đầm mồ hôi, bàng hoàng, sợ hãi. Cứ nghĩ đến là đã thấy khiếp sợ.

Ellen lằm bằm.

- Em nói gì?

- Họ sẽ bắt anh!

Hắn im lặng, một lúc sau hắn nói:

- Em biết có bao nhiêu người họ chưa tóm được không? Năm mươi phần trăm. Nhiều quá phải không? Còn hơn thế nữa em à! – Hắn lại im lặng – Hừ, bọn chúng làm thế nào bắt được anh? Dấu tay? – Không. Nhân chứng? – Không. Bằng chứng? – Bọn chúng chẳng có bằng chứng đêch nào cả! Thậm chí bọn chúng chẳng hề nghĩ đến kẻ đó lại là anh. Còn khẩu súng? Em biết không, anh phải lặn lội qua tận Mississippi mang về Caldwell. Thế là bọn chúng bó tay nhé! Chiếc xe ư? Có gì khó đâu, hai ba giờ sáng anh đem vắt nó cách ba dặm nhà nơi anh đánh cắp xe. Bọn chúng sẽ nghĩ là mấy thằng sinh viên điên khùng nào đó lấy cắp thôi. “Bọn thanh thiếu niên hư hỏng chứ còn ai!” – Hắn cười – Cũng như đêm qua, anh ngồi cách em và Powell hai dãy ghế ở trong rạp; ở phía cuối hành lang anh nhìn thấy thằng chó đó hôn từ biệt em – Hắn liếc nhìn xem phản ứng của Ellen. nàng không nhúc nhích. Hắn quay lại nhìn con đường. Nét mặt hắn bỗng sa sầm lại – Bức thư đó của em, khi nhìn thấy bức thư, anh sợ chết khiếp cả người. Mới đọc tưởng không có gì, vì em đang tìm thằng đó trong lớp tiếng Anh với Dorothy ở học kỳ mùa thu. Trong lúc mãi đến tháng giêng anh mới học với Dorothy ở lớp triết kia. Nhưng tên em đang tìm quả là thằng bồ cũ của Dorothy – Anh gọi hắn là thằng bồ mang bút tắt màu lá mạ. Hắn với anh cùng học một lớp toán. Hắn gặp anh và Dorothy vài ba lần. Anh nghĩ là hắn biết tên anh. Và hắn bắt buộc hắn phải khai tên anh ra để em tin là hắn không giết Dorothy.

Thình lình hắn đạp thắng xe, chiếc xe trườn tới và đứng lại. Hắn bẻ tay lái sang bên trái, gài số. Hắn nhấn ga, chiếc xe chậm chậm lùi lại. Phía bên phải, có một căn nhà nằm trong bóng tối. Hắn cho xe chạy vòng đến căn nhà đó. Để máy nổ, hắn bóp một hồi còi thật dài. Tiếng còi xe vang inh ỏi trong đêm. Đợi một chốc hắn lại bóp thêm một hồi còi nữa. Vẫn yên lặng. Các cửa sổ vẫn đóng im ỉm, không một ngọn đèn bật sáng. “Nhà không có người” – Hắn nghĩ. Hắn liền tắt đèn xe, gài số. Trong bóng đêm, chiếc xe chồm về phía trước, rẽ trái, chạy ra phía sau căn nhà đó, rồi hắn lái xe chạy đến cuối bãi đất trống. Hắn gài số an toàn, vẫn để máy nổ.

- Đứng anh, đứng anh... - Giọng Ellen thẳng thốt.

- Em tưởng anh thích làm thế này lắm sao? – Hắn nói – Em tưởng anh khoái chí với ý định này lắm à? Ta gần hứa hôn với nhau rồi mà! – Hắn mở cửa xe bên trái – Em phải thông minh... - Hắn bước ra khỏi xe, đặt chân lên mặt đường đầy hắc ín, súng vẫn chìa thẳng vào người Ellen. Khuôn mặt nàng co rúm đến khủng khiếp – Đến đây! – Hắn ra lệnh – Bước ra phía này!

- Anh, van anh...

- Em bảo anh phải làm gì bây giờ hả Ellen. Anh không thể để em thoát được, phải không? Anh đã nói em hãy quay về Caldwell và đừng nói gì cả, phải không? – Hắn lấy khẩu súng một cách giận dữ – Bước ra!

Nàng trườn người ra khỏi cửa xe, tay ôm chặt cái ví, run rẩy đặt chân xuống lòng đường.

Hắn lấy khẩu súng ra hiệu Ellen đi nửa vòng, đến khi nàng đứng lại, phía sau lưng nàng là bóng tối dày đặc. Họng súng vô hồn vẫn chìa vào người nàng.

- Đứng, đứng...

Ellen lấy ví đưa lên che mặt.

14. Chương 14

HAI XÁC CHẾT

Cảnh sát lùng bắt tên mang súng bí mật

Đêm qua, trong vòng hai tiếng đồng hồ, một kẻ lạ mặt đã dùng súng giết người một cách dã man. Nạn nhân là Ellen Kingship, hai mươi mốt tuổi, ở thành phố New York và Dwight Powell, hai mươi ba tuổi, ở Chicago, sinh viên năm thứ ba đại học Stoddard.

Powell đã bị giết vào khoảng mười giờ tối, tại căn nhà của bà Elizabeth Honig, số 1520 đường 35 khu tây, nơi Powell ở trọ. Theo cảnh sát cho biết, Powell về nhà, lúc chín giờ mười phút cùng đi có cô Kingship. Nạn nhân lên phòng ở tầng hai và chạm mặt với tên trộm vũ khí. Tên trộm đã lên vào nhà trước khi họ về bằng cửa sau.

Theo kết quả xét nghiệm của các bác sĩ thì cô Kingship bị giết vào khoảng nửa đêm. Tuy nhiên mãi đến bảy giờ hai mươi sáng mới phát hiện ra thi thể của nàng, khi ông Willis Herne ở gần khu vực xảy ra thảm kịch, đi ngang qua để đến cơ quan.

Do nguồn tin của Gordon Gant, nhân viên của đài KBRI, cảnh sát đã được biết nạn nhân chính là chị của cô gái đã nhảy lầu tự tử vào tháng tư năm vừa qua tại tòa Hành chính.

Leo Kingship, chủ tịch công ty Kingship Copper, cha của cô gái bị giết, sẽ đến Blue River trưa nay, cùng đi với cô con gái đầu là Maroin Kingship.

Báo Clarion Ledge thứ năm tháng 4-19...

GORDON GANT BỊ SA THẢI

Trong việc sa thải Gordon Gant khỏi nhiệm sở, ban Giám đốc đài KBRI cho biết: mặc dầu đã nhiều lần được nhắc nhở, cảnh cáo, Gordon Gant vẫn cứ dùng điện đài của cơ quan để quấy nhiễu và phát biểu có tính cách phỉ báng Sở cảnh sát. Sự kiện trên hình như có liên quan đến cái chết Ellen và Powell cách đây một tháng, việc mà Gant rất quan tâm.

Việc chỉ trích công khai của Gant là thiếu thận trọng, nhưng quả thật, nói cho cùng, Sở cảnh sát vẫm dậm chân tại chỗ và chưa có một nỗ lực nào trong việc điều tra vụ án. Chúng tôi gần như bắt buộc phải chấp nhận luận cứ của Gant là đúng.

15. Chương 15

Vào một ngày tháng bảy, hắn lấy từ trong tủ áo quần ra một chiếc hộp bằng sắt. Hắn để trên bàn rồi mở hộp lấy ra những mẫu báo viết về vụ Dorothy tự tử, xé nhỏ thành những mảnh vụn và vắt vào sọt rác. Hắn vứt luôn những bài viết về Ellen và Powell. Sau đấy hắn lôi quyển sách nói về công ty Kingship mà hắn đã viết thư xin lần thứ hai khi hắn bắt đầu quen Ellen. Tay vừa xé quyển sách, hắn chợt nghĩ đến Dorothy và Ellen, môi mím nụ cười buồn thảm.

Hình như hắn vừa nghĩ đến những tờ Trung thành Hy vọng và một tờ vừa mới nảy sinh trong đầu hắn: Nhân đạo, cho cân xứng với ba tên: Dorothy, Ellen... Marion.

Hắn cười thầm và định xé mấy quyển sách kia. Nhưng bỗng nhận ra là không nên làm như thế, hắn chậm chậm để mấy quyển sách nhỏ lên bàn, đưa tay vuốt thẳng những nếp gấp một cách máy móc.

Hắn đẩy cái hộp và những quyển sách vào trong hộc bàn, ngồi xuống và lấy một mảnh giấy, ghi ở trên đó chữ “Marion”, rồi vạch một đường chia làm hai cột, một cột để chữ “thuận”, cột kia chữ “chống”.

Hắn ghi dày đặc ở cột “thuận”: những lần nói chuyện với Dorothy, với Ellen, những vấn đề liên quan đến Marion, sở thích của Marion, những điều nàng không ưa thích, quan điểm, quá khứ của Marion. Hắn biết Marion thích đọc loại sách nào mặc dù chưa từng gặp nàng. Hắn biết cả sự cô độc, nỗi cay đắng, cách sống tách biệt của nàng... Cột này được ghi khác đầy đủ và hoàn hảo.

Tình cảm của hắn cũng ghi ở cột “thuận”.

“Thứ thời vận một lần nữa xem sao – Hấn nghĩ – Hai lần trước xôi hỏng bỏng không. Lần thứ ba là con số may mắn...”.

Lần thứ ba may mắn, trong chuyện cổ tích thời thơ ấu đầy rẫy sự thử thách lần thứ ba, lời ước thứ ba, người cầu hôn thứ ba...

Hấn nhận thấy chẳng có vấn đề gì để ghi ở cột “chống” cả. Đêm đó hấn xé bỏ mảnh giấy ghi “thuận-chống” và làm lại một bảng khác ghi những đặc tính của Marion, những quan niệm, những sở thích và những điều không ưa thích của nàng. Hấn luôn ghi chú thêm vào và trong những tuần kế tiếp hấn cứ đều đặn thêm vào những chi tiết mới về Marion.

Vào những giây phút rảnh rỗi, hấn lại thả hồn lần về những buổi nói chuyện với Dorothy và Ellen trong những buổi ăn trưa, giữa các tiết học, trong những lúc đi dạo, khiêu vũ, lần mò từng từ, từng nhóm từ, từng câu trong ký ức của hấn. Đôi khi hấn dành trọn một buổi dài để nằm dài ra miên man suy nghĩ, nhớ lại những chi tiết nhỏ nhất nhất liên quan đến Marion.

Khi bản kê khai đã dày đặc, người hấn phần chần hấn lên. Đôi lúc hấn mở chiếc hộp sắt, lấy bản ghi ấy ra nhìn để tự thán phục mình: sự tinh vi, kế hoạch chặt chẽ, giống như những gì hấn đã tính toán, đã hành động đối với Dorothy và Ellen.

- Đây là một thằng điên – Một ngày kia hấn bỗng thốt lên như thế khi nhìn bản ghi kia – Đây là một thằng gần dở – Hấn nói lộ vẻ thích thú. Thực ra không bao giờ hấn tự gán cho mình là một thằng điên cả. Hấn nghĩ hấn là một người thông minh, gan dạ, anh hùng và liều lĩnh.

- Con sẽ không đi học nữa – Một ngày vào tháng tám, hấn nói với mẹ hấn như vậy.

- Cái gì? – Bà mẹ dáng người nhỏ, ốm yếu, đứng ở cửa phòng hấn, tay vuốt mái tóc bạc, hỏi lại.

- Vài tuần nữa con sẽ lên New York.

- Con chưa tốt nghiệp kia mà! – Bà than vãn. Hấn im lặng – Con sẽ làm gì, làm cái nghề ngỗng gì ở đó chứ?

- Con không biết, nhưng con sẽ có nghề. Con có ý định tiếp tục làm việc. Đó là dự định, đại loại là như thế mà ạ.

- Nhưng con phải tốt nghiệp, Bud! – Bà do dự nói.

- Con không có phải gì hết – Hấn xằng giọng. Im lặng – Nếu ý định của con lần này bị thất bại, điều đó con không nghĩ đến đâu, thì con có thể thi tốt nghiệp vào năm đến.

Bà mẹ lấy mép áo lau trán, vẻ căng thẳng, phiền muộn.

- Nhưng con đã trên hai mươi lăm tuổi rồi còn gì. Con phải... phải tốt nghiệp và tạo cho mình một chỗ đứng. Con không thể cứ mãi...

- Xem kia! Mẹ phải cho con sống cuộc đời của con chứ.

Bà mẹ trừng mắt nhìn hấn:

- Cha mày cũng thường nói với tao như thế!

Bà im lặng bỏ đi.

Hấn đứng cạnh bàn học một lúc, nghe tiếng làm rầm giận dữ vang lên trong nhà bếp. Hấn lấy báo đọc, làm như không quan tâm đến những gì xảy ra.

Vài phút sau hấn đi vào nhà bếp. Mẹ hấn đang đứng trước chậu rửa chén, lưng xoay về phía hấn.

- Mạ à – Hấn năn nỉ – Mẹ biết là con cũng lo lắng như mẹ. Con cũng muốn có một chỗ đứng nào đấy – Bà mẹ cũng không quay lại – Mẹ nên hiểu là con sẽ không bỏ học nếu ý định này không quan trọng như thế – Hấn đi đến gần bàn, ngồi xuống ngay sau lưng mẹ hấn – Nếu công việc không thành, năm tới con sẽ thi tốt nghiệp, con xin hứa với mẹ như vậy.

Bất đắc dĩ bà quay lại.

- Dự định gì thế? – Bà chậm rãi hỏi – Một phát minh chẳng?

- Không phải. Con không thể nói cho mẹ nghe được – Hấn nói một cách ân hận – Chỉ là... mới phác họa thôi mẹ ạ. Con xin lỗi...

Bà mẹ thở dài, lấy khăn lau tay.

- Con thử đợi đến năm tới rồi thực hiện không được hay sao? Đến lúc nào con mới đỗ đạt?

- Chậm nhất là sang năm, mẹ à.

Bà bỏ khăn xuống.

- Mẹ mong con nói cho mẹ biết mọi chuyện.

- Không được, mẹ ạ. Con cũng muốn nói cho mẹ nghe lắm. Nhưng thú thật, việc này con không sao giải thích với mẹ được.

Bà xoay hấn người lại, đặt tay lên vai hấn. Bà đứng như thế rất lâu, nhìn xuống gương mặt lo âu của hấn đang ngẩng lên nhìn bà.

- Thôi được – Bà nói – Mẹ mong đó là một ý định tốt!

Hấn nhìn mẹ, mỉm cười sung sướng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-hon-cua-tu-than-ii>